

Országgyűlési Napló

*Dr. Hiller István, dr. Latorcai János
és Sneider Tamás*
elnöklete alatt

Jegyzők: *Földi László, Ikotity István, Móring József Attila*

Az ülésnap megnyitása.....	42141
Változás kell Magyarországon! - Valóság a propaganda mögött, avagy mentjük meg a házi orvosi ellátást és az önkormányzatiság jövőjét, biztos megélhetést az önkormányzati dolgozóknak! című politikai vita.....	42141
A vita menetének ismertetése:	
Ikotity István jegyző	42141
A vita időkeretének ismertetése:	
Móring József Attila jegyző	42141
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	42142
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár	42148
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	42153
Felszólalók:	
Bánki Erik , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	42155
Dr. Selmeczi Gabriella , a Fidesz képviselőcsoportja részéről	42158
Kunhalmi Ágnes , az MSZP képviselőcsoportja részéről	42160
Gaal Gergely , a KDNP képviselőcsoportja részéről	42165
Dr. Lukács László György , a Jobbik képviselőcsoportja részéről	42169
Dr. Szél Bernadett , az LMP képviselőcsoportja részéről	42174
Banai Péter Benó nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	42180
Dr. Rétvári Bence emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	42184
Manninger Jenő (Fidesz)	42185
Burány Sándor (MSZP)	42186
Dömötör Csaba , a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára	42190
Hegedűs Lorántné (Jobbik)	42192
Banai Péter Benó nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár	42198
Ikotity István (LMP)	42199
Sallai R. Benedek (LMP)	42201
Hegedűs Lorántné (Jobbik)	42202
Kovács Sándor (Fidesz)	42203
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár	42205
Mesterházy Attila (MSZP)	42207
Dr. Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	42211
Mesterházy Attila (MSZP)	42212
Dr. Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	42213
Dr. Czomba Sándor (Fidesz)	42214
Ikotity István (LMP)	42216
Mesterházy Attila (MSZP)	42217
Dr. Selmeczi Gabriella (Fidesz)	42218
Z. Kárpát Dániel (Jobbik)	42218
Kovács József (Fidesz)	42219
Korózs Lajos (MSZP)	42222
Dr. Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	42226
Révész Máriusz (Fidesz)	42228
Dr. Tapolczai Gergely (Fidesz)	42229
Dr. Varga László (MSZP)	42231
Révész Máriusz (Fidesz)	42236
Mesterházy Attila (MSZP)	42239
Dr. Szakács László (MSZP)	42241
Mesterházy Attila (MSZP)	42243
Dr. Selmeczi Gabriella (Fidesz)	42245
Dr. Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv emberi erőforrások minisztériumi államtitkár	42246
Pogácsás Tibor belügyminisztériumi államtitkár	42246

Napirend utáni felszólaló:

Sallai R. Benedek (LMP).....42248

Az ülés bezárása42252

Az ülésen jelen voltak:

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára, BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági minisztériumi államtitkár, POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár, DR. ÓNODI-SZÚCS ZOLTÁN GUSZTÁV emberi erőforrások minisztériumi államtitkár, DR. RÉTVÁRI BENCE államtitkár.

5Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának
3. ülésnapja
2018. február 21-én, szerdán
(9.04 óra - Elnök: dr. Latorcai János
Jegyzők: Móring József Attila és Ikotity István)

ELNÖK: (A teremben lévők felállnak, és ezzel köszöntik a választópolgárok közösségét. Amikor az ülést vezető elnök helyet foglal, a teremben lévők is leülnek.) Tisztelt Országgyűlés! Szeretettel köszöntöm valamennyiüket. Az Országgyűlés tavaszi ülészakájának 3. **ülésnapját megnyitom**. Tájékoztatom önöket, hogy az ülés vezetésében Móring József Attila és Ikotity István jegyző urak lesznek a segítségemre.

Köszöntöm kedves vendégeinket, és mindenkit, aki figyelemmel kíséri mai munkánkat.

Tisztelt Országgyűlés! Soron következik a „**Változás kell Magyarországon! - Valóság a propaganda mögött, avagy mentsük meg a házi-orvosi ellátást és az önkormányzatiság jövőjét, biztos megélhetést az önkormányzati dolgozóknak!**” című politikai vita, amelyet Tóth Bertalan és képviselőtársai kezdeményeztek. A politikai vita kezdeményezésére irányuló indítványt V/19797. számon kapták kézhez képviselőtársaim.

Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! Felkérem Ikotity István jegyző urat, hogy ismertesse a politikai **vita menetét**. Parancsoljon, jegyző úr!

IKOTITY ISTVÁN jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Elsőként a kormány képviselőjének nyilatkozatára kerül sor 40 perces időtartamban. Ezt követően az egyes képviselőcsoportok vezérszónokainak felszólalása következik 15-15 percben, majd az elsőként jelentkezett független képviselő szólhat. Ezután a további képviselői felszólalásokra van lehetőség a hátralévő időkeretben. Végül a kormány képviselője 20 percben válaszol a vitában elhangzottakra.

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr. Tisztelt Országgyűlés! Engedjék meg, hogy emlékeztessen önöket az időkeretes vita fontosabb szabályaira. A vita közben felszólaló kormánytag beszédideje a kormánypárti frakciók idejébe számít. Vita közben a kétperces felszólalásokat, a személyes érintettségre történő reagálás kivételével, bele kell számítani az időkeretbe. Az ügyrendi felszólalásokat nem számítjuk be az időkeretbe. Az üléstermi információs táblán az érdeklődők folyamatosan figyelemmel kísérhetik az időkeretek felhasználását.

Mielőtt megkezdénénk a vitát, felkérem Móring József Attila jegyző urat, ismertesse az egyes **időkereteket**. Parancsoljon, jegyző úr!

MÓRING JÓZSEF ATTILA jegyző: Tisztelt Országgyűlés! Bejelentem, hogy az MSZP képviselőcsoportja kezdeményezte az időkeretének kétszeresére emelését, így az időkeret megoszlása a következő: a

Fidesz képviselőcsoportjának 82 perc, az MSZP képviselőcsoportjának 90 perc, a KDNP képviselőcsoportjának 38 perc, a Jobbik képviselőcsoportjának 41 perc, az LMP képviselőcsoportjának 25 perc, a független képviselőknek pedig 9 perc áll rendelkezésre. A frakciók részére biztosított időkeretek magukban foglalják a 15-15 perces vezérszónoki felszólalások idejét is.

ELNÖK: Köszönöm szépen, jegyző úr Tisztelt Képviselőtársaim! Először a kormány vitaindítójára kerül sor, amelyet három felszólaló, három államtitkár ismertet, összesen 40 perces időkeretben.

Elsőnek megadom a szót Rétvári Bence úrnak, az Emberi Erőforrások Minisztériuma államtitkárnak. Parancsoljon, államtitkár úr, öné a szó.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára, a napirendi pont előadója: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Láthatjuk, hogy a teljes ellenzéki hárompárti indítványozói körből mindösszesen kettő képviselő van most jelen ezen a vitanapon. Fontosnak tartották ezt a kérdést az utolsó ülésnap utáni pillanatban egy politikai vitanapon megvitatni, de egyelőre nem látjuk, hogy a vita kezdetére túl sokan idejöttek volna, pár beszállingózó képviselőt leszámitva.

Ha valós szándék vezette volna az egészségügy helyzetének javítására az ellenzéki pártokat, akkor nyilván nem a kétszer négyéves ülészak utolsó parlamenti ülésnapja utáni napra hívták volna össze ezt a vitanapot, hanem akkor már a nyolc év egyik első parlamenti ülésnapjára olyan törvényjavaslattal érkeztek volna, amely azoknak a problémáknak a megoldására, amelyeket itt a bejelentőben is részleteztek - elsősorban a háziorvosok helyzetének javításával kapcsolatban -, előálltak volna egy saját törvényjavaslattal.

De nem ezt tették, hiszen ahhoz nem vették a fáradságot, hogy törvényjavaslatot szövegezzenek, azt esetleg leegyeztessék az Orvosi Kamarával, leegyeztessék a szakdolgozói kamarával, leegyeztessék egészségügyi szakszervezetekkel vagy betegszervezetekkel. Arra persze volt idejük a nyolc év alatt, hogy Szürke Farkasokkal találkozzanak, allahozzanak vagy az iszlámról, az emberiség utolsó reményéről beszéljenek, de hogy egy bármilyen alapellátással kapcsolatos törvényjavaslaton gondolkodjanak vagy erről egyeztetéseket folytassanak, erre nem volt ideje és lehetősége az ellenzéki pártoknak.

Így tehát azt, hogy a mai napon tartjuk ezt a vitanapot, ez csak egy kétségbeesett próbálkozása az ellenzéknek, hogy még a kampányidőszakban egy utolsó színpadot ácsoljon önmagának, egy utolsó lehetőséget biztosítson önmagának, hogy pár óra időkeretben mindent, amit a kormány szemére akar hányni, akár valós, akár valótlan, itt most még elmondhassa, és azt gondolja talán, hogy ebből valamifajta előnyre tehet szert a már zajló választási

kampányban, a körülbelül hét hét múlva lezajló választások során.

De elmondhatjuk, hogy Magyarországon még a legrosszabb kórház és a legrosszabb háziorvosi rendelő is jobb állapotban van, mint a magyar ellenzéki pártok, hiszen láthatjuk, hogy a választásra ráfordulva milyen belső problémákkal, pozícióharcokkal vagy identitásválsággal küszködve igyekeznek nekilendülni a választásoknak. Látható tehát, hogy az ellenzéknek ez egy kétségbeesett próbálkozása, de itt vagyunk, minden felvetésükre válaszolni fogunk.

Azt láttuk, hogy a háziorvosi rendelőkben lévő túlsúlyfoldságra a Magyar Szocialista Pártnak már volt egy javaslata, amit törvényi formába öntött, és el is fogadtatott itt a parlamentben. Nem az volt a cél, hogy mondjuk, a mi praxisközösségi modellkísérletünkhöz hasonlóan több praxisban javítsák az ellátás színvonalát, nem az volt a javaslatuk, mint nálunk, hogy radikálisan emelték volna a díjtételeket, amelyeket a finanszírozásban kapnak a háziorvosok, hanem egy olyan eszközt választottak, amellyel nem az orvosok munkáját akarták segíteni vagy ösztönözni, hanem a betegek látogatását akarták ritkítani. Ezt úgy hívták, hogy vizitdíj, minden magyar beteggel ezt fizették, pontosan azért, hogy kevesebben bukkanjának fel a háziorvosnál, kevesebb beteg kevesebbszer menjen el a háziorvoshoz, és így majd tudják valamelyest a túlsúlyfoldságot a háziorvosi rendelőkben csökkenteni. Ez is egy módszer, de azt hiszem, morálisan nem vállalható.

De beszédes, hogy a fizetős egészségügy ma az egyetlen olyan hívó szó, amely az összes ellenzéki pártot össze tudta trombitálni, hiszen közepesebb, kisebb és szabad szemmel nem látható ellenzéki pártok egyaránt aláírtak egy közös nyilatkozatot, amelynek nagyon fontos pontja, hogy ki kell dolgozni a fizetős egészségügy részleteit.

(9.10)

Ezt nem önmaguktól találták ki, hiszen nem a pártok szövegezték ezt a javaslatot, hanem a vizitdíj egyik atyja szövegezte ezt a javaslatot, egységbe hívta az ellenzéki pártokat, és mindegyik ellenzéki párt, parlamentiek is, parlamenten kívüliek is egységbe tömörültek, aláírták ezt a közös petíciót, amely a fizetős egészségügyről szólt. Hiszen nagyon régóta ismerjük azt a fajta módszert, amelyet elsősorban az SZDSZ folytatott, de most már mindegyik ellenzéki párt a magáévá tette ezt a liberális gondolatfolyamat, hogy minél többet kell felnagyítani valós és minden valóságálatot nélkülöző álhírekkel rontani egyes ágazatok megbecsültségét, jó hírét. Ha már be tudjuk bizonyítani, mármint az ellenzéki pártok be tudják bizonyítani a választók számára, hogy ez így teljes mértékben tarthatatlan és az állam nem tudja ezeket a területeket jól vinni, ráadásul az állapotok is rossz-

szak az ellátórendszerben, akkor ez egy kiváló előkészítése a privatizációnak.

Ez zajlik most is. Minél többen minél inkább be akarják bizonyítani, hogy nem jó az ellátás színvonala, hogy ezzel egyik vagy másik résznek a privatizációját elő tudják készíteni. Erre készül az ellenzék. Röviden összefoglalva, ez is lehetne az összes ellenzéki pártnak a saját maga aláírásával is ellátott egészségügyi programja. Pár hónappal ezelőtti dokumentum, mindenki elolvashatja: privatizáljunk minél többet az egészségügyből, és tegyünk fizetőssé minél nagyobb részt, pontosan azért, hogy az üzleti szemlélet megjelenhessen az egészségügyben. Nem idegen az ellenzékétől az üzleti szemlélet az egészségügy kapcsán. Ahogy mondtam, a Szocialista Párt mind a privatizációban - több-biztosítós modell, magánosítás, ismerhetjük 2010 előtről ezeket a különböző szocialista vezérszavakat -, akkor már ezekkel mind megpróbálkoztak. Ismerjük azt is, hogy a Jobbik első számú egészségpolitikusa pedig orvosok exportjával foglalkozott. Ő is tudja, mit jelent az, hogy valaki az egészségügyből jól éljen úgy, hogy persze a betegek helyzete pedig közben radikálisan változhat. Nem tartom kizártnak, hogy az a képviselőtársunk, aki korábban orvosokat vitt külföldre, ma majd felszólal és azt mondja, hogy több orvosra lenne szükség itt, Magyarországon. Fizetőssé tétel és privatizáció, ez tehát az egészségügyben az ellenzék két vonala.

Ugyanakkor arról tudok önöknek beszámolni, hogy ma már az egészségügyre jóval többet költünk, mint 2010-ben, az utolsó, ellenzéki pártok által elfogadott költségvetés évében, hiszen ahhoz képest ma 546 milliárd forinttal tartalmaz a költségvetés többet egészségügyi célokra - 546 milliárd forinttal -, mint amennyit 2010-ben tartalmazott. Természetes, hogy ez az összeg tovább növelendő, és a kormány erre is törekszik, hiszen az elmúlt években 500 milliárd forintot fordítottunk magyar és EU-s forrásból egyaránt vidéki kórházak és rendelők felújítására. Ebből tudtunk felújítani 77 kórházat, 54 rendelőt. Ebből tudtunk megújítani 104 mentőállomást, és tudtunk 30 új mentőállomást építeni, amivel most már a mentőállomások több mint felét sikerült korszerűsíteni. De nyilván itt vannak a további feladatok, hogy a második felét is korszerűsítsük a mentőállomásoknak, az eddig lecsereelt 500 mentőautó mellett további mentőautók beszerzésére is sor kerüljön, további rendelők felújítására kerüljön sor, amelyek egy jó részét már tartalmazza is az „Egészséges Budapest” program, hiszen abban 700 milliárd forint fog rendelkezésre állni.

Az különbség a korábbi egészségügyi fejlesztések és ezek között, hogy míg a korábbiakban EU-s és hazai források voltak, ez már teljes mértékben magyar, teljes mértékben hazai erőforrásból valósul meg, hiszen az a 700 milliárd forint, mind-mind a magyar költségvetés sorairól fog odakerülni, nem pedig EU-s forrásból. Ebből is látszik, hogy

Magyarország erősödik, és az erősebb Magyarország már jobban tudja fejleszteni az egészségügyét.

Természetesen tisztában vagyunk azzal, hogy rengeteg javítanivaló van az egészségügy rendszerében, de az is vak, aki azt mondja, hogy az elmúlt nyolc évben nem történtek érezhető, látható előrelépések, akár az előbb említett 77 vidéki kórházban, akár a béremelések területén, hiszen 2012 és 2019 között minden egészségügyi szakdolgozó bérét megdupláztuk és megduplázzuk, hiszen a jövő évben fog véget érni ez a többéves program. Tavaly és tavalyelőtt két év alatt 207 ezer forinttal emeltük az orvosok fizetését, amire nem volt példa Magyarországon, hogy ilyen rövid idő alatt ekkora mértékű béremelés legyen az orvosoknál az egészségügyben. Szeretnénk ezt természetesen folytatni. Mi vagyunk az a párt, amely bebizonyította, hogy tudja is folytatni. Ígérgetni sok mindenki tud, de cselekedni és bért emelni az egészségügyben a Fidesz-KDNP tudott. Az MSZP pedig azt tudta bebizonyítani, hogy van képe bért csökkenteni ma az egészségügyben, hiszen minden ápolótól és minden orvostól elvettek egyhavi bért akkor, amikor az IMF ezt követelte tőlük.

Ha a mai vitanap címében szereplő körre, a háziorvosokra is rátérhetek, tisztelt képviselőtársaim, az elmúlt években elindítottunk egy programot annak érdekében, hogy a háziorvosi praxisok finanszírozása is érezhető mértékben nőjön. Mindannyian tisztában vagyunk ezzel, talán ebben nem is lenne vita egyik párt között sem, hogy ha az alapellátás nagyon jó állapotban van, akkor ebben az esetben nyilván a szakellátásnak és a fekvőbeteg-ellátásnak is kevesebb a problémája, hiszen sokkal betegséget sikerül megelőzni.

Arról lehetne értelmes vitákat folytatni, csak nem a választások előtt kevesebb mint 50 nappal, azt hiszem, egy parlamenti vitanap keretében, de amúgy lehetne, hogy mik azok a feladatok, finanszírozási tételek, amelyek beemelésével az alapellátásba, beemelésével a háziorvosi rendszerbe meg tudjuk óvni jobban a magyar emberek egészségét, jobban tudunk nekik abban segíteni, hogy az egészségben eltöltött évek száma növekedjen, és a betegségeket jobban el tudják kerülni. Ez egy valós vita, csak nem hiszem, hogy kampányidőszakban fogjuk tudni lefolytatni.

Ezért fontos a háziorvosi ellátás megerősítése, és ezért fontos, hogy idén, tavaly, tavalyelőtt és azelőtt minden évben plusz-plusz tízmilliárdokat tartalmaz a költségvetés annak érdekében, hogy minden hazai háziorvosi praxisnak minden hónapban a díjtétele évente 130 ezer forinttal növekedjen. Ez azt jelenti, hogy ebben a négyéves időtartamban négyszer 130 ezer forinttal, 520 ezer forinttal emelkedett és emelkedik, hiszen az ideinek a pontos meghatározása még hátravan, de a költségvetésben a fedezete szerepel. Összességében ebben a kormányzati ciklusban a havi jövedelme minden magyar háziorvosi praxisnak 520 ezer forinttal növekedett. Maga a háziorvos dönti el, hogy ezt az 520 ezer forintot, ami éves szinten 6 millió 240 ezer

forint, pontosan mire költi, akár az alkalmazottainak a béremelésére vagy a rendelőjének a jobb karbantartására, műszerek vásárlására vagy a saját maga jövedelmének a növelésére.

Nyilvánvalóan mindegyik célunk, hiszen ha a kórházakban nőtt 207 ezer forinttal az orvosok bére, akkor fontos, hogy a háziorvosi praxisban is legalább hasonló mértékű jövedelemnövekedés legyen, hiszen különben a háziorvosok bemennének a kórházba gyógyítani, ha mondjuk, 50 évesen a béremelési program keretében ott már többet tudnának keresni. Fontos, hogy legalább annyira növekedjen a háziorvosi praxis jövedelmezősége is. Ezért volt fontos ez a havi plusz 520 ezer forint. Szintén azt hiszem, ha végignézzük a magyar orvoslás, egészségpolitika történetét, nem nagyon találunk olyan időszakot, amikor 520 ezer forintos havi emelésnél nagyobb arányú emelés volt a háziorvosi praxisoknál. Mi szeretnénk ezt folytatni. Az ellenzéki pártok politikája jól láthatóan veszélyeztetné azt, hogy ezt a háziorvosok meg tudják őrizni.

(9.20)

Az is fontos, hogy a háziorvosi praxisok betöltéséhez egyrésztől a fiatal orvosok számára indítottunk programokat, rezidensprogramot, amelynek következtében sikerült érezhetően csökkenteni a külföldre vándorló orvosok számát. Ez a szám valamikor 2010-11 környékén volt a legmagasabb, akkor közel ezer volt, de több mint kilencszáz azoknak a magyar állampolgár orvosok számára, akik külföldi munkavállaláshoz első engedélyt kértek. Ma már ez kevesebb, mint négyszáz, érezhetően sikerült leszorítanunk. Ebben része volt annak is, hogy a rezidensstomatogatósi programra több mint kilencszáz orvos esetében több mint 8 milliárd forintot költöttünk. Ők tehát a rezidens-többletösztöndíjért vállalták, hogy Magyarországon fognak gyógyító tevékenységet végezni.

Az is fontos, hogy mind a letelepedési, mind pedig a praxispályázatokkal százas nagyságrendben sikerült a háziorvosi praxisokat betölteni. Olyan praxisokról van szó, amelyek már nagyon-nagyon régóta üresek voltak. Egész Európában óriási problémát jelent, hogy ezeket a praxisokat hogyan tudják betölteni. Az, hogy több orvosi álláshelyre van igény, mint ahány orvos az adott országban van, nem magyar probléma, nem közép-európai probléma, hanem európai feladat. Az Európai Bizottság számításai szerint 2020-ra az Európai Unióban 1 millió betöltetlen orvosi álláshely lesz. Minden ország tehát szembenéz azzal az Európai Unió belülről, hogy orvosi álláshelyeket kellene nagyobb számban betölteni. Magyarország ezt a problémát már csak az agyelszívás miatti fokozott nehéz helyzete miatt is igyekezett minél hamarabb felismerni, és elindítani a letelepedési és praxispályázatok, pontosan azért, hogy a

régóta betöltetlen háziiorvosi helyeket is be tudjuk tölteni.

Önök is ismerik, de röviden elmondom: a praxispályázatok lényege, hogy a praxisjog megvásárlásához 4 millió forint vissza nem térítendő támogatást kaphat az a háziiorvos, aki egy régóta, legalább egy éve betöltetlen praxisban kíván tevékenykedni. A letelepedési pályázattal pedig maximálisan 20 millió forint vissza nem térítendő támogatást kap az a háziiorvos, aki elfoglal egy ilyen, régóta be nem töltött háziiorvosi praxist, és ezt a 20 millió forintot utána arra használja, amire hasznosnak és fontosnak tartja. Ha akarja, ebből házat vásárol, ha akarja, kocsit vásárol, ha akarja, a rendelőt újítja fel, bármilyen célra felhasználhatja. A kormány ezt a 20 millió forintot kvázi ajándékba adja, hogy bármire használja fel, ami a letelepedéshez szükséges. A magyar államnak fontos, hogy mindenki számára a helyi háziiorvost biztosítani tudja, ezért ezzel a támogatással is élni fog.

A program egy nagyon fontos területen, egy nagyon kritikus területen avatkozik be, hiszen egy generáció óta létező problémára kellett valamiféle gyógyírt találni. Ahogy mondtam, ez nemcsak Magyarországon probléma, hanem sok más országban is a betöltetlen orvosi pozíciók kérdése nagy probléma, de úgy látszik, hogy ez a módszer működik, hiszen a letelepedési és praxispályázatokkal 2015-2017 között 167 praxisjog megvásárlását és 142 orvos letelepedését tudtuk támogatni. Ez azt jelenti, hogy ha nem lett volna ez a program, amit a Fidesz-KDNP indított be, akkor ma 500 ezerrel kevesebb embernek lenne saját háziiorvosa a saját háziiorvosi körzetében. 500 ezer ember ellátását sikerült megoldani.

Jól látjuk, hogy a háziiorvosi korfa továbbra is előregedő, tehát erre a területre továbbra is oda kell figyelni, de találtunk egy olyan módszert, amelyik ezt a fajta problémát tudta csökkenteni, és egyfajta gyógyírnak tűnik az előregedő háziiorvosi korfa problémájára. De nemcsak 500 ezer ember háziiorvosi ellátását tudta megoldani, hanem 135 ezer ember fogorvosi ellátását is meg tudta oldani ez a praxisprogram, összességében 3,9 milliárd forintot tudtunk erre fordítani. Ez tehát az, amit a mai nap szűkebb mezsgyéjén a háziiorvosi praxisok tekintetében tudok önöknek és a parlamentnek elmondani.

Azt mondanám el még nagyon röviden, hogy az OECD nemrég hozott nyilvánosságra egy egészségügyi költségekről, egészségügyi költségvetésekről szóló összehasonlítást. Ebben elmondta, hogy 2010 előtt egyetlen ország volt a 34 legfejlettebb ország közül, amelyben csökkent az egészségügyi kiadások értéke, és ez Magyarország volt, 2010 előtt. De amikor a 2010 utáni időszakot nézte, akkor csak öt olyan országot talált a 34-ből, ahol nagyobb mértékben nőtt az egészségügyi ráfordítások aránya, mint Magyarországon.

Nagy volt a hiány, nagy volt a lemaradás. Tehát van mit pótolnunk, ezzel még nem értük be azt a szintet és azt az átlagot, amit be szeretnénk érni, de

vége Magyarország ebben jobban tudott teljesíteni, végre az egészségügyre többet tudott fordítani, legfőképp a bérekre, hiszen a legnagyobb rész a bérémelelésekre ment ezekből az összegekből, de az OECD is visszaigazolta, hogy a magyar költségvetési többleteknek most már szemmel látható eredménye van a költségvetési összehasonlításokban is.

Tisztelt Képviselőtársaim! Én csak azt kérem az ellenzektől, hogy bár valószínűleg igyekeznek, ahogy mondtam, utolsó alkalomként megragadni a mai alkalmat a választások előtti parlamenti ülésnapok sorában és mindent el fog mondani, de ne többször cáfolt álhírdömpinggel próbáljon meg itt előállni, hiszen azokat a híreket, amelyeket már sokszor cáfoltunk és önök sokszor mondtak itt, hogy mindig olcsóbb gyógyszert kell használni, cáfoltuk, hogy nem költünk a 75 év fölöttiek rákkezelésére, cáfoltuk, hogy két pozitív hírt kell minden kórháznak közölnie magáról hetente. Ezeket is cáfoltuk, mint ahogy a nyílt szívvel való betegátszállítást is egyik kórházból a másikra. És még számtalan olyan álhírt tudnék mondani, amiket többször cáfoltunk, önök itt a Parlament falai között mégis többször elismételtek. Kérem, bár nem biztos, hogy okkal reménykedhetem ebben, hogy ne ilyesfajta álhírek hangos felhozásával próbáljanak meg itt politikai haszonra szert tenni.

Úgy gondolom, annak a garanciája, hogy az egészségügyben továbbra se csökkenjenek, hanem növekedjenek a források, és legyen reménység arra, hogy Magyarországon egy minél jobb szintű egészségügyi ellátást tudjunk elérni, a Fidesz-KDNP, hiszen a többletforrásokhoz azok a gazdasági intézkedések teremtették meg az alapot, amelyek közül egyiket sem támogatta egyik ellenzéki párt sem. Akkor azt mondták, hogy ezek hibás döntések. Nem voltak bátrak odaállni bármelyik béremelési vagy más döntés mellé sem. A Fidesz-KDNP ezt viszont meg tudta tenni.

Mindenki láthatja, hogy a vizitdíjas MSZP-t, az orvosexportáló Jobbikot vagy az egészségügyi bért emelő Fidesz-KDNP-t tudja-e támogatni. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Folytatjuk az exozét, megadom a szót Pogácsás Tibor államtitkár úrnak, a Belügyminisztérium államtitkárának. Parancsoljon, államtitkár úr!

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! A magyar önkormányzati rendszer a magyar politika, a pártpolitika viharában számtalanszor megjelent, és számtalan állítás hangzott el az elmúlt 28 évről. Mindezek fényében is azt mondhatom, hogy a magyar önkormányzati rendszer a rendszerváltás egyik legjobban sikerült intézménye, a rendszerváltás óta a magyar önkormányzati rendszer az, amelyik a településeken a polgárokkal közvetlenül kapcsolatot tartó helyi

politika legerősebb színtere, és elmondhatjuk azt is, hogy a helyi politika, a helyi politikusok, a polgármesterek és a képviselők miután nap mint nap találkoznak a településeken élőkkel, ezért a legnagyobb megbecsülésben és közvetlen elismerésben is részesülnek a településen élőkől.

A magyar önkormányzati rendszer persze nem különíthető el és nem egy külön elem a magyar élet, a gazdaság tengerében. A magyar önkormányzati rendszer működése mindig is megérezte, esetenként a magyar önkormányzati rendszert megviselte a magyar gazdaság állapota. A kezdeti, az 1990-es első egy-két évet követően az önkormányzati rendszer támogatása, a normatívák, a feladatok megszabása folyamatosan erőltetett irányt vett, egyre több feladatot, egyre nagyobb feladatokat láttatott el az állam az önkormányzatokkal, változatlanul maradó normatívával, változatlanul maradó pénzügyi támogatás mellett.

Sőt, 1996 tájékán megtörtént az, hogy az önkormányzati vagyont, a települések kiszolgálását végző energetikai vagyont az állam privatizálta, eladta, és ennek az önkormányzatokat megillető részt sem biztosította az önkormányzatoknak. Ezt az ezredfordulón az Orbán-kormány adta vissza a településeknek. S jól emlékszünk arra, hogy az ezredforduló környéke volt az az időszak, amikor az önkormányzatok saját forrásból, egészen pontosan abból a forrásból, amit - a közmű-privatizációból őket megillető részt - igazságosan megkaphattak és felhasználhattak, rendkívül sok fejlesztést tudtak elvégezni a településeken. Nagyon sok olyan szolgáltatás indulhatott be, amelyek a településeken élők mindennapjait javították, az életkörülményeket, a helyi életszínvonalat emelték.

(9.30)

2002 után, különösen 2004 után azonban, az országban terjedő egyre nagyobb gazdasági problémák és a rossz gazdaságpolitika következtében az önkormányzatok finanszírozása is egyre súlyosabb és egyre nehezebb lett. Az Állami Számvevőszék 2009-es megállapítása szerint 2004 és 2009 között több mint 2000 milliárd forintnyi támogatást vont el, illetve többletfeladatot rótt az állam az önkormányzatokra, ami miatt a települések először a saját vagyon felélésével, az önkormányzati vagyon, az önkormányzati ingatlanok értékesítésével, majd később hitelfelvétellel próbáltak egyensúlyt teremteni. Elsősorban és nagyjából részben fejlesztési feladatokhoz, a pályázati források megteremtéséhez, ugye, elindultak az európai uniós pályázatok, ott a saját forrás megteremtéséhez. De bizony egy idő után jó néhány településen, különösen azokon a településeken, ahol a közszolgáltatások jelentős részét az önkormányzatok biztosították, működésre is kénytelenek voltak hitelt felvenni.

Különösen nehezzé vált a helyzet a megyei önkormányzatoknál 2009 után, hiszen a költségvetési törvényben az akkori kormánytöbbség úgy döntött, hogy a megyei önkormányzatoktól elveszi az illetékbevételekből addig a megyei önkormányzatoknak járó részt. Ez viszont egész egyszerűen azt eredményezte, hogy a megyei önkormányzatok havi finanszírozása a megyei önkormányzatok intézményrendszerében, az oktatási, a szociális intézményekben dolgozók bérét sem fedezte. Így a megyei önkormányzatok különösen nagy présbe kerültek, és rászorultak arra, hogy ingatlanjaikat értékesítsék, illetve hitelt vegyenek fel.

2010 után látszott, hogy az a mechanizmus, az a folyamat, ami a településekre hárítja az állam rossz gazdaságpolitikájának következményeit, ami a településekre hárítja az elvégzendő, de az ehhez szükséges forrással nem rendelkező feladatokat, nem folytatható tovább. Ezért dönteniünk kellett, hogy egyfelől az önkormányzatoknak visszaadjuk a döntés szabadságát, visszaadjuk az önkormányzatiság szabadságát, és a hiteleket több lépésben a magyar kormány átvállalta. Ugye, először az 5 ezer főt meg nem haladó települések esetében, a megyei önkormányzatok esetében, majd végül teljes egészében, mintegy 1369 milliárd forint értékben vállalta át az állam a hiteleket az önkormányzatoktól.

Nagyon lényeges megjegyezni, hogy bár sokféle igény és sokféle vélemény megfogalmazódott a hitelátvállalásnál, a kormányzat nem bonyolódott abba bele, hogy az önkormányzatokat valamiféle utólagos, akár 10-15 évre visszamenő elszámoltatásba kergesse bele. Azt vállalta a kormányzat, hogy minden önkormányzat adósságát átvállalja. Néhány, talán egy tucat önkormányzat esetében, amikor kirívó volt az, hogy olyan vállalkozási célú fejlesztésekbe fektettek hiteleket, amelyek adott esetben akár többszörösen meg is térültek, azokban az esetekben vizsgálta azt, hogy átvállalja-e a hiteleket. De egyébként pártállásra és településméretre tekintet nélkül a hiteleket átvállalta a kormányzat, átvállalta a költségvetés.

Ugyanakkor gondoltunk arra is, hogy jó néhány település a szerencsés helyzete folytán nem szorult rá, hogy hiteleket vegyen fel, de fejlesztések maradtak el, hiszen hitelekből fejleszthettek volna. Illetve, valljuk be, jó néhány esetben eleve olyan volt a település adottsága, hogy nem is kaphatott volna hitelt, hiszen nem rendelkezett olyan ingatlan vagyonnal, amit a hitelintézetek megfelelőnek találtak volna. Ezek a települések egy négyéves, végül háromévesre csökkentett, redukált programban az előre megígért támogatást, 40 milliárd forintot megkapták. Ebből a 40 milliárd forintból jelentős részben pótolhatták mindazokat az elmaradt vagy elmaradni vélt fejlesztéseket, amelyeket a hitelfelvétel helyett elhagytak.

Tehát összességében azt gondolom, hogy az önkormányzatok szabadságát a hitelátvállalással a kormányzat visszaadta. Itt utalnék a 2000-es időszakra, amikor a gázközművagyon privatizálásából az önkormányzatokat megillető részt megkapták az önkormányzatok, itt a hitelátvállalás megtörtént. A

két Orbán-kormány olyan forrásokhoz juttatta az önkormányzatokat, amelyekre azt megelőzően nem volt példa.

Ugyanakkor az is nyilvánvalóvá vált, hogy a folyamatok sem tarthatók. Nem tartható az, hogy egy település a feladatellátáshoz nem kapja meg a szükséges forrásokat, és azt is át kellett gondolni az államnak, hogy milyen feladatok azok, amelyek szervezését jobbnak látja, ha központilag oldja meg. A kettőt egybevetve az új Möt.v.-vel a feladatmegosztás megváltoztatása megtörtént, ahol az alapvető önkormányzati feladatok közül lényegében két nagy csoport, az oktatás, az általános iskolai és a középiskolai oktatás, valamint a szakorvosi ellátás, pontosabban a kórházi ellátás került át állami feladatba, a többi önkormányzati feladat döntően a településeknél megmaradt.

Az önkormányzatok esetében egyébként 141 önkormányzat kivételével az a forrás, ami eredetileg a köznevelési intézmények, iskolák, középiskolák fenntartását szolgálta, a helyi forrás helyben maradt. Tehát amikor arról beszéltünk évtizedeken keresztül, hogy egy általános iskolás tanítatásához az önkormányzatnak az állami normatívához 30-40, vagy akár - nyilván település- és iskolanagyságtól függően - 70 százalékot kellett hozzátennie, ezt a fedezetet, azáltal, hogy az önkormányzatoktól átvállalta az állam az iskolai oktatást, nem kellett átadni. Ez ott maradt, ez szabadon felhasználható forrásként az önkormányzatoknál mind a mai napig megtalálható.

Sok feladat került el vagy jó néhány feladat került el azoktól az önkormányzatoktól, amelyek térségek központi feladatot láttak el, például okmányirodát működtettek. Azonban ezek döntően nem önkormányzati feladatok, hanem jegyzői feladatok. Ez a feladatcsomag csak az okmányirodával rendelkező nagyobb önkormányzatokat illette. Egyébként úgy gondolom, hibás is összekeverni az önkormányzati rendszer feladatait ezekkel a feladatokkal. Hiszen az, hogy egy személyi igazolványt, vagy egy útlevelet, vagy egy lakcímkártyát kiadjanak egy helyi hivatalban, abszolút nem tartozik az önkormányzati feladatcsomagba.

Sőt, korábban, amíg ez az okmányirodával rendelkező települési hivatalok feladata volt, 10-17 százalékban, okmánytípustól függően a helyi önkormányzat finanszírozta az állami okmánykiadás költségeit is. Természetesen ma ez a költség is megmarad a településeken.

Úgy gondolom, hogy a feladatrendszer korrekciója egyfelől tisztább képet hozott létre, a feladatokat, az állam és az önkormányzat által ellátandó feladatokat jól elkülöníti, és forrásokat hagyott a településeken.

Hiszen, ahogy mondtam, mintegy 140 önkormányzat kivételével nem kell az átadott feladatok után forrást átadni. Így tehát elmondhatjuk azt, hogy a hitelátvállalással, a feladatátalakítással az önkormányzatok helyzete stabilizálódott. Ezt segíti elő a feladatfinanszírozás, az a feladatfinanszírozási rend-

szer, amely az adott feladathoz a szükséges forrást hozzárendeli.

A hármas egység ma elérte azt, hogy az önkormányzati rendszer immár harmadik éve, illetve 2013 óta nem negatívan, hanem pozitívan zárja a gazdasági éveket. Elmondhatjuk azt, hogy a működés az önkormányzati költségvetések stabilitása biztosított, egyfelől a feladatfinanszírozás által biztosított forrásokkal, másrészt a helyben megteremtett, adott esetben a beszámítással megteremtett forrásokkal. Azoknál az önkormányzatoknál, ahol különösen hátrányos helyzet van, egy kiegészítő mechanizmus segítségével pályázat útján minden évben biztosítani tudjuk a működéshez szükséges forrásokat. Elmondhatjuk azt, hogy egyébként erre a pályázatra évről évre egy kicsit kevesebben pályáznak, és alacsonyabb összegekkel is pályáznak. Tehát összességében a rendszer jól működik.

Ahhoz, hogy a feladatfinanszírozás teljes egészében kiteljesíthető legyen, ahhoz, hogy valóban differenciáltan is meg tudjuk mondani azt, hogy a feladat, mondjuk, a zalai aprófalvakban vagy a főváros környékén mennyibe kerül, ehhez egy nagyon jó és a kor színvonalának megfelelő informatikai hálózat, informatikai egység is szükséges. Ennek kiépítése is megtörtént.

Az ASP-rendszer segítségével az önkormányzatoknak biztosítani fogjuk, biztosítani tudjuk azt, hogy mindig a törvények aktuális, napi állapotának megfelelő, legkorszerűbb informatikai rendszerben tudjanak dolgozni.

Ugyanakkor egy olyan adatbázist, egy olyan adattárházat hozunk létre, amelyet az önkormányzatok is tudnak használni, a kormányzat is tudja használni, és a valóságban fel tudják mérni azt, hogy a saját helyzetük az ország más területén lévő településekhez képest milyen.

(9.40)

És amikor a költségvetési vita folyik majd, amikor ez a rendszer beindul, akkor a költségvetési vitánál már a tényleges és napi adatokban tudnak akár az önkormányzati szövetségek, akár az önkormányzatok, akár pedig a kormányzat érvelni azért, hogy a megfelelő támogatást az önkormányzatok megkaphassák.

És nagyon lényegesnek tartom azt, hogy az Möt.v. elfogadásával a Fidesz-KDNP kétharmados többsége eldöntötte azt - méghozzá, úgy gondolom, hosszú évekre, évtizedekre eldöntötte azt -, hogy a magyar önkormányzati rendszer alapja az, hogy minden településen önkormányzati képviselők és minden településen polgármesterek képviselik a helyi közösségek érdekeit, és ők azok, akik a helyi közösség alapszolgáltatásaihoz, illetve a fejlesztésekhez szükséges koncepciót megalkothatják, és az ehhez szükséges források fölött gazdálkodhatnak. Köszö-

nöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypárti padso-
rokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Az expozét Dömötör Csaba államtitkár úr, a Miniszterelnöki Kabinet államtitkára folytatja. Parancsoljon, államtitkár úr!

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Amikor kézhez vettük a mai napra vonatkozó ellenzéki vitaindító irományt, az igazat megvallva, kicsit nehéz volt kibogozni, hogy pontosan mi mindenről is szeretnének beszélni, és az az érzésünk, hogy így, a ciklus végén minden átkot összegereblyéznek, amit a kormány fejére szórhatnak. Végül is kampány van.

Az önkormányzati ügyekről, illetve a háziiorvosi szolgálatok kérdéséről Rétvári és Pogácsás államtitkár úr már szóltak, ezért szeretnék pár szót szólni azokról a témakörökről, amelyeket szintén megemlítették a beadványukban.

Többféle megközelítésben említik a megélhetés és a bérek kérdését. Szeretném önöket arról tájékoztatni, hogy Magyarországon folyamatosan nőnek a bérek, bár ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy már elértük volna a kívánatos szintet. Még egyáltalán nem. De ettől függetlenül igaz az, hogy 2010-hez képest közel 40 százalékkal magasabb az átlagbér, miközben a minimálbér 88 százalékkal nőtt, a szakmunkás-minimálbér pedig duplázódik. Máshonnan megközelítve ezt a kérdéskört: 59 hónapja emelkednek a bérek Magyarországon.

A minimálbérekre vonatkozó emelési döntés egyébként nem a semmiből jött. Ez egy átfogó megállapodás része, amely a munkaadók, a munkavállalók és a kormány között jött létre. Ezt azért hangsúlyozom külön, mert abban hiszünk, hogy minden esetben a tárgyalásos út hozza meg a kívánt eredményt az egyes ágazatokban, így egyébként az önkormányzati szektorban is. A kormány nyitott a javaslatokra, de mindenekelőtt az önkormányzati érdekképviselőknek és az önkormányzatoknak kell dűlőre jutniuk.

Az állami szektorban a már zajló béremelések egyébként több ágazatot érintenek. Elindult korábban a pedagógus-életpályamodell, ez átlagosan 50 százalékos emelést jelent. A felsőoktatásban az oktatókra és a kutatókra 27 százalékos emelés jut. A rendvédelmi dolgozók 2016-18 között átlagosan szintén 50 százalékkal kapnak többet. Most januárban is volt egy esedékes emelés.

Ami az állami vállalatok dolgozóit illeti, egy olyan szektorról van szó, ahol 2010 előtt még elég sok munkabeszűntetés volt. Most januárban ezzel szemben emelést kaptak többek között a Posta, a MÁV, a regionális közlekedési vállalatok és a víziközmű-társaságok dolgozói is. A járási hivatalokban dolgozók 2016 júliusában, a megyei kormányhivatalokban dolgozók tavaly januárban kaptak emelést.

Ezzel párhuzamosan egyébként a piaci szférában is zajlanak béremelések, amelyeket a kormány egyébként adócsökkentésekkel segít. 2017-ben 5 százalékponttal, idén pedig további 2,5 százalékponttal csökkentek a munkaadói adók, emellett 9 százalékra csökkent a társasági adó. Ezeknek az a jelentősége, hogy további béremelések előtt nyitja meg a lehetőséget.

Tisztelt Képviselő Hölgyek és Urak! A vitanapot kezdeményező beadványukban negatív tendenciákra utalnak a szegénységgel kapcsolatban. Ez nem állja ki a valóság próbáját. Ha megnézik az Eurostat adatait, akkor azt fogják látni, hogy 2012 óta 730 ezerrel csökkent a szegénység kockázatának kitétek aránya, ezzel ellentétben az utolsó baloldali kormányzás évében félmillió magyar ember jelentkezett be valamilyen félmillióért. Az önök időszakában, tisztelt baloldali képviselők, sokkal jobban megérte segélyből élni munka helyett.

Ez a tendencia, pozitív tendencia, amiről beszélek, nem a szerencsének köszönhető, hanem mindenekelőtt annak, hogy soha nem dolgoztak annyian Magyarországon, mint most. 4 százalék körül van a munkanélküliség, miközben a kezdeményező MSZP időszakában ez 12 százalék volt. Abban az időszakban egyébként megduplázódott a munkanélküliségi mutató. A fiatalok munkanélkülisége is jelentősen csökkent az elmúlt években.

A kormány egyébként több intézkedéssel segítette és segíti azokat, akik szerényebb anyagi körülmények között élnek. Ezek közé tartozik az energiaárak csökkentése, és az igazat megvallva, kicsit furcsának tartom, hogy az az MSZP üt meg mostanában számonkérő hangokat az energiaárak ügyében, amelyik tucatnyi alkalommal emelte a gáz és az áram árát. És egyébként simán átengedte volna az ármeghatározás jogát az Európai Uniónak, Brüsszelnek. Arról nem is beszélve, hogy a közműszolgáltatók privatizálásával több száz milliárdos profitot engedett ki az országból.

Szintén a baloldali kormányzás sara a devizahitelezés és annak minden-minden tragikus következménye, ezért is szeretnék itt is emlékeztetni mindenkit arra, hogy ez a kormány volt az, amelyik kivette a devizahitelezést, emellett árfolyamgáttal, végtörlesztéssel és banki elszámoltatással nyújtott segítséget a magyar családoknak.

Szintén a megélhetési kérdések közé tartozik, hogy most már több százezer magyar gyermek étkezik ingyen. Az erre költött összegek nagysága többszöröse a 2010-esnek, és több mint egymillió gyermek kap ingyen tankönyvet, miközben félmillió gyermek üdülhetett eddig az Erzsébet-táborokban.

Az idősebbeket csökkentett élelmiszerárával, Erzsébet-utalvánnyal, nyugdíj-kiegészítéssel, nyugdíjprémiummal segíti a kormány, miután a baloldal korábban egyhavi nyugdíjat, egyhavi juttatást vett el tőlük.

Beadványukban egyébként emlékeztetnek arra, hogy a Fidesznek, a kormánynak egy fontos megha-

tározott célja volt, ez pedig az, hogy változtasson a kedvezőtlen demográfiai folyamatokon. Ez helytálló állítás. Ezért vezette be a kormány a családi adókedvezményt, ezért jár adókedvezmény a fiatal házasoknak, és ezért indított a kormány új otthonteremtési programot, amelynek egyébként az új lakásokra vonatkozó részét az LMP egyszerűen eltörölné, ezt be is jelentették. Volt már ilyenre példa, hogy egy jól működő otthonteremtési programot a baloldal eltörölt, még 2002 után. Annak jól ismerjük a következményét, abból lett a devizahitelezés térnyerése.

A fenti példából jól látszik, hogy amikor és ahogyan ezt a vitanapot a baloldal kezdeményezte, azt látjuk, hogy szándékosan kikerülték az alapvető tényeket. Értjük és tudjuk, hogy kampány van, de ez még nem ok arra, hogy zárójelbe tegyék az alapvető tényeket, amelyek azt bizonyítják, hogy ez az ország előrébb tart, mint 2010-ben, és erősödik, mert ezzel valójában nem a kormányt támadják, hanem sok millió magyar ember erőfeszítéseit veszik semmibe. *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret leteltét.)*

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Azt külön köszönöm a három államtitkárnak, hogy az időkeretet betartották. Köszönöm szépen.

Most a képviselői felszólalások következnek. Ezek első körében a vezérszónoki felszólalásokra kerül sor, 15-15 perces időkeretben.

Tisztelt Képviselőtársaim! A Fidesz képviselőcsoportja jelezte, hogy a frakció álláspontját két képviselőjük fogja ismertetni. Elsőnek megadom a szót Bánki Erik képviselő úrnak. Parancsoljon, öné a szó.

BÁNKI ERIK, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Az optimista minden vészhelyzetben lehetőséget lát, a peszsimista veszélyt lát minden lehetőségben. Sir Winston Churchill mondta ezeket a szavakat, és azt gondolom, hogy ezek a szavak abszolút illenek a magyar parlament két patkójában ülő képviselőkre is, hiszen a kormánypárti képviselők a legnehezebb időkben, 2010-ben, amikor a Gyurcsány-, Bajnai-kormányok csődbe sodorták az országot, akkor is láttunk esélyt arra, hogy közös összefogással, a magyar emberekkel való szoros együttműködéssel ebből a kátyúból is ki tudjuk rángatni az ország szekereit úgy, hogy közben nem nyomorítjuk meg a saját választópolgárainkat, saját honfitársainkat; ellentétben a korábbi szocialista kormányokkal, akik, minden válságra csak adóemeléssel, járulékemeléssel és fizetéscsökkenéssel tudtak reagálni.

Nem volt könnyű, tisztelt hölgyeim és uraim, hiszen 2010-ben Magyarország valóban a csőd szélén állt, fizetésképtelenek voltunk, és ha nincs a Nemzetközi Valutaalap segítsége, amiért súlyos árat fizettek a magyar választópolgárok, akkor a Bajnai-

kormány már akkor fizetésképtelen lett volna, a kormányváltást megelőzően. De közös összefogással, a magyar néppel, a magyar emberekkel való együttműködéssel ebből a lehetetlen helyzetből is sikerült erényt kovácsolni, és sikerült egy olyan magyar modellel, egy olyan különleges, a bírálóink által unortodoxnak nevezett gazdaságpolitikai fejlesztési programmal kilábalnunk, amelyet önök, tisztelt ellenzéki képviselőtársaim, mind hazai, mind nemzetközi szinten támadtak. Mindent elkövettek és mindent megtettek annak érdekében, hogy gáncsolják a kormányt, pedig önök is pontosan jól tudták, hogy olyan intézkedéseket hoztunk, olyan lépéseket tettünk, amelyekkel a magyar választópolgárok válláról levettük a terhet, és azokat az adóalanyokat vontuk be a közös adózási körbe, mint a multinacionális cégek vagy éppen a bankok, amelyek korábban nem vettek részt a közteherhivésben. De önöket akkor sem a magyar emberek sorsa és állapota, helyzete érdekelte, hanem megfelelni akartak ezeknek a külső elvárásoknak.

(9.50)

A helyzet azóta sem változott. Miután közös összefogással sikerült a csődöt elkerülnünk, nekifogtunk annak, hogy minden részterületen jobb eredményeket tudjunk elérni. Az egyik legnagyobb feladat, amit Pogácsás államtitkár úr is említett már, az önkormányzati adósságállomány kezelése volt, hiszen az önkormányzatokat is a csőd szélén hagyták 2010-ben, ahogy azt az államtitkár úr elmondta a bevezetőjében.

Az első lépés a megyei önkormányzatok konszolidációja volt, amelynek keretében közel 200 milliárd forint összegű adósságot vállalt át a magyar állam. Majd ezután az 5 ezer fő alatti települések és a többcélú kistérségi társulások következtek, amelynek keretében 1720 település és 10 többcélú kistérségi társulás közel 85 milliárd forintos adósságát vállalta át a magyar kormány. És végül a konszolidáció utolsó lépéseként a legnagyobb összegre, az 5 ezer fő feletti települések adósságainak átvállalására került sor, több mint 1350 milliárd forint összegben.

A 2010 előtti forráselvonások és feladatátadások következtében ugyanis tarthatatlan helyzetbe kerültek a települések. Ezekkel a lépésekkel sikerült az önkormányzatokat kihúzni a devizahitelek feneketlen gödréből, ahová Gyurcsány Ferenc és kormányai lökték a magyar családokkal együtt a magyar önkormányzatokat.

A Fidesz mindig is a családok és a munkavállalók mellett áll, amit jól mutat, hogy a bruttó keresetek 2010 óta folyamatosan nőttek, ahogy szintén elhangzott az államtitkári expozékban, 2010-hez képest közel 40 százalékkal tudtuk növelni a béreket Magyarországon. Mindeközben - egyedülálló módon az egész Európai Unióban - egy olyan megállapodást,

egy olyan hatéves megállapodást sikerült tető alá hoznia a magyar kormánynak a munkaadókkal és a munkavállalókkal, amelynek következtében ezt a bérfejlesztési programot úgy tudtuk elérni, hogy közben adókat és járulékokat csökkentettünk. Ez is egy egészen egyedi modell, és azt gondolom, hogy ezzel a közös összefogással teremtettük meg ennek is a sikerét.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az egészséges életmódra nevelésnek már a gyermekkorban meg kell kezdődnie, mert a megfelelő testmozgás hozzájárul az emberek életminőségének javulásához, egészségük megőrzéséhez. Ezért vezettük be a mindennapi testnevelésórákat, amelynek köszönhetően tavaly már több, mint 1,2 millió diák sportolt minden iskolai napon. Jól emlékszem azokra az ellenzéki időkre, amikor hat egymást követő évben nyújtottam be a mindennapos testnevelésről szóló indítványt a magyar parlamentben, amelyet az akkori kormánypártok, SZDSZ-s és MSZP-s politikusok, köztük az itt ülők is, leszavaztak. Nem érdekelte őket a magyar gyerekek állapota, nem érdekelte őket a magyar társadalom egészségügyi helyzete.

És nemcsak a mindennapos testnevelést vezetjük be, hanem ennek a feltételrendszerét is megteremtettük azzal, hogy komoly infrastrukturális fejlesztések indultak. Magyarországon nemcsak tornatermeket és uszodákat építettünk, hanem olyan létesítményeket hoztunk létre, amelynek következtében a mindennapos testnevelés, a szabadidősport feltételeinek javítása mellett az utánpótlás-nevelés és a versenysport feltételeit is kiemelten javítottuk. Így elértük azt, hogy olyan nemzetközi eseményeket tudtunk megrendezni, amelyekre Magyarország korábban soha nem volt képes. Ennek talán a legcsodálatosabb példája a FINA-világbajnokság, amelyet tavaly rendezhettünk meg, és amelyet a helyszínen közel félmillió néző láthatott, a televízió keresztül pedig 4 milliárd embert értek el a közvetítések. 4 milliárd ember láthatta a világon azt, hogy Magyarország milyen csodálatos rendezője és házigazdája lett ennek a rendezvénynek, amelyet maga a FINA elnöke úgy foglalt össze a záróbeszédében, hogy a valaha volt legjobban szervezett világbajnokságnak lehettek tanúi mindannyian. Ezt olimpiai és világbajnok sportolók erősítették meg. Azt gondolom, erre nemcsak mi, politikusok, hanem valamennyi magyar ember őszintén lehet büszke.

Tisztelt Képviselőtársaim! Még egy nagyon fontos kérdésre fel kell hívnom a figyelmet, ez pedig nem más, mint azoknak az értékeknek, azoknak a sikereknek, azoknak az eredményeknek a megőrzése, amelyeket közös összefogással, a magyar választókkal való együttműködéssel az elmúlt hét év során elértünk.

Ma a legnagyobb veszély, ami ennek az értéknek a megőrzését veszélybe sodorhatja, nem más, mint a Soros-terv megvalósítása. Az a tét, hogy bevándorlóország lesz-e Magyarországból, hogy zsarolható kormánya lesz-e az országnak, vagy megmaradunk

önállóan, megmaradunk azzal az erővel és azzal az összefogással, amellyel az elmúlt hét évben csodákra voltunk képesek.

Az ellenzék egyértelműen bevándorlópárti, ez ma már nem is kérdés, de emellett nemcsak az adócsökkentési lépéseket nem támogatták, nemcsak nem vettek részt a béremelésben, de az ország megvédésében sem lehetett rájuk számítani. Ők nemcsak az önkormányzati dolgozók bérét nem emelnék, hanem egyenesen a migránsoknak adnák a pénzt, hiszen tudják azt önök is, tisztelt képviselőtársaim, hogy minden egyes illegális bevándorlóra két év alatt 30 ezer euró, azaz 9 millió forint összeget kell költenie Magyarországnak... *(Közbeszólások az MSZP padsoraiból, többek között: Behoztatok 1300 embert! - Miért hoztatok be? Miért fogadtátok be őket? - 1300! - Az elnök csenget.)*

Nem kérdés tehát, tisztelt képviselőtársaim, ezeket az értékeket, amelyeket közösen, a magyar emberekkel való összefogással tudtunk teremteni az elmúlt időkből, csak úgy tudjuk megvédeni, ha gátat szabunk a Soros-tervnek, és megvédjük Magyarország határait. *(Közbeszólások az MSZP padsoraiból, többek között: 1300!)* Ne felejtsek el, tisztelt képviselőtársaim, Németh Pál, az egyik legsikeresebb magyar atlétikai edző idézetével szeretném zárni: „A győztesek sosem adják fel. Akik feladják, sosem győznek.” Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. *(Taps a kormányzó pártok padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A képviselő úr felszólalását Selmeczi Gabriella képviselő asszony folytatja. Parancsoljon, képviselő asszony, öné a szó...

DR. SELMECZI GABRIELLA, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr!

ELNÖK: De mielőtt elkezdené, bocsánat, csak arra kérem szocialista képviselőtársaimat, hogy ne veszélyeztessék a felszólalási lehetőségüket. Köszönöm szépen. *(Derűlttség az MSZP padsoraiból. - Korózs Lajos: Isten őrizze!)*

DR. SELMECZI GABRIELLA, a Fidesz képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Államtitkár Urak! Képviselőtársaim! Tévénézők és Rádióhallgatók! Hiába növekszik a gazdaság, amiről Bánki Erik képviselőtársam, illetve a kormány képviselői beszéltek, ha nem születik elég gyermek, ha azok a demográfiai adatok, amelyeket mindannyian ismerünk, nem javulnak.

Ezért nem elég a jó gazdaságpolitika, amelyet az Orbán-kormány immáron nyolcadik éve folytat, hanem a jó gazdaságpolitika mellé kell egy jó családpolitika. Egy olyan családpolitika, amely segít és ösztönöz a gyermekvállalásban; egy olyan családpolitika, amely abban gondolkodik, hogy több gyermek születik, és korábban születnek meg a vágyott gyermekek; egy olyan jó családpolitika, amely nem a

betelepítést, az idegen kultúrák Magyarországra telepítését, nem a migránspolitikát támogatja, hanem igenis segít a fiataloknak abban, hogy vállaljanak gyermeket, és amint mondtam: minél korábban vállalják a gyermekeket.

A Fidesz-KDNP politikája mindig is az volt, hogy érjük el azt a célt, hogy a gyermekvállalás ne jelentsen egyet a szegénység vállalásával. Több eszközt, több gazdaságpolitikai és családpolitikai eszközt vonultatunk fel ennek érdekében. Az egyik, amit itt megemlítenék, az az adórendszer. Támogatjuk azokat a családokat, amelyek gyermeket vállalnak. Jóvá lehet írni az adóból a gyermekek után az összeget. Akinek nem elég ez az összeg, az már a járulék-ból is levonhatja a gyermekek után járó adókedvezményt.

Tisztelt Képviselőtársaim! Eljutottunk odáig, hogy már jobban élnek a gyermekes családok, hiszen a nettó átlagkeresetük 45 százalékkal emelkedett 2010-2016 között. Jobban élnek tehát a gyermekes családok. Itt kiemelném a gyés időtartamának egy évvel történő meghosszabbítását. Erre azért volt szükség, mert a baloldali kormányok annak idején a gyest visszavágták. És kiemelném, hogy a gyed maximális összege 75 százalékkal nőtt.

Bevezettük a diplomásgyedet. Bevezettük a testvérgyedet, ami azt jelenti, hogy minden egyes gyermek után igénybe lehet venni a gyedet. A diplomásgyed pedig arról szól, hogy üzenünk a fiataloknak, üzenünk az egyetemistáknak, hogy ők is merjenek gyermeket vállalni, hiszen a felsőoktatási intézményben eltöltött idő szolgálati időnek számít, tehát igénybe vehetik kisgyermek vállalásánál a gyedet. Ezáltal javult a munka és családi élet összeegyeztethetősége.

(10.00)

A családi otthonteremtési kedvezmény értéke átlagosan közel háromszorosára nőtt, illetve lényegesen kibővült a jogosultak köre. Eddig több mint 59 ezer család vette igénybe. Nagyon fontos, hogy ha egy családból az anyuka, apuka dolgozni szeretne, akkor biztos legyen abban, hogy a gyermeke jó körülmények között van, és az a hely, ahol van, az álmilag támogatva van. Itt most a bölcsődékről beszélek, így a bölcsődei férőhelyek számát növeltük. Hadd mondjak egy adatot: 2010-16 között 12 ezerrel nőtt a bölcsődei férőhelyek száma. Célunk az, hogy 2020-ra 60 ezer fős férőhely legyen. A bölcsődei dolgozók körében hadd beszéljek arról, hogy egy nagyon jelentős béremelés történt, hiszen 2015-höz képest 2016 végéig azoknak, akik felsőfokú végzettséggel rendelkeznek, átlagosan 63 százalékkal növekedett a bérük, és 2018-ban pedig további 12 százalékos béremelés lesz még.

Hogyha beszélünk a családokról és a családtámogatásokról, akkor itt beszéljünk az ingyenes ét-

keztetésről is, amiről Rétvári Bence államtitkár úr már említést tett. 2010-ben még 29 milliárd forintot szánt a távozóban lévő szocialista kormány a gyermekétkeztetésre, a 2018. évi költségvetés már összesen 79,3 milliárd forintot szán a gyermekétkeztetésre.

Kibővítettük a szünidei gyermekétkeztetést is. Ez, ugye, nagyon fontos, amikor támogatjuk a családokat a gyermekvállalásban, a gyermeknevelésben, hogy - mint elhangzott - több mint 500 ezer gyermek ingyen étkezik, illetve több mint egymillió gyermek ingyen, térítésmentesen kapja meg, jut hozzá a tankönyvekhez.

Mindenféleképpen kell hogy beszéljek a nyugdíjasok helyzetéről. A Fidesz-KDNP megbecsüli és tiszteli a magyar nyugdíjasokat, és ezért azon dolgozunk, hogy biztonságos legyen, stabil és kiszámítható a nyugdíjrendszer, és amint ígértük, a nyugdíjak értékállóak legyenek. A nyugdíjak nem-hogy csak értékállóak, hanem a reálértékük, az értékük nőtt is. Itt engedjék meg, hogy csak egy kicsit visszatekintsek, hogy pont azok, akik kezdeményezték a mai vitanapot, voltak azok, akik a nyugdíjkorhatárt felemelték, és elvettek egyhavi nyugdíjat a nyugdíjasoktól.

2010-ben az első intézkedéseink egyike volt az úgynevezett „Nők 40” bevezetése. Itt nagyon fontos volt az, hogy azok a hölgyek, azok a nők, akik 40 évet ledolgoztak - és ebbe beleszámítjuk a gyermekvállalással, gyermekneveléssel eltöltött időt is -, elmeheszenek teljes értékű, teljes jogú nyugdíjba. Évről évre nő azoknak az édesanyáknak, nőknek a száma, akik igénybe veszik ezt a lehetőséget. Ők nagyon sokszor részt vesznek a családban az unokák nevelésében.

Ha nyugdíjról beszélünk, akkor engedjék meg, hogy még egy másodpercig visszazogorjak 2010-re, amikor is úgy adták át a szocialisták a nyugdíjkaszsztát, hogy akkora volt a hiány - mintegy 350 milliárd forint -, hogy problémát okozott az akkori nyugdíjasok nyugdíjának kifizetése. Tehát nagyon komoly munkát kellett annak érdekében elvégezni, hogy a nyugdíjasok továbbra is megkapják hónapról hónapra a nyugdíjukat. Tehát a szocialisták veszélyeztették a nyugdíjasokat és a nyugdíjakat.

Tisztelt Képviselőtársaim! Miután a rövid idő lejárt, ezért a továbbiakban az egészségügyről és a többi témáról képviselőtársaim fognak beszélni még. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok sorából.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Az MSZP képviselőcsoportjának vezérszónoka Kunhalmi Ágnes képviselő asszony. Parancsoljon, öné a szó.

KUNHALMI ÁGNES, az MSZP képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! Selmeczi Gabriellának csak annyit szeretnék mondani, hogy aki úgy védi meg a magánnyugdíjakat vagy az emberek nyugdíját, hogy

kizsarolják tőlük a saját magántulajdonukat, azt hazudva, hogy majd egyéni számlára vezetik át, és azóta sem láttak semmit, szerintem jobb lenne, ha nem szólna egy szót sem e Ház falai között, mert a kupola fog ránk dőlni.

Bánki Eriknek meg csak annyit mondanék, hogy Bajnai Gordont emlegette, akit egyébként pont 2010. november 11-én maga a miniszterelnök, Orbán Viktor dicsért meg a Frankfurter Allgemeine Zeitungban, szó szerint azt mondta: „A kontinens kalapot emelhet Magyarország előtt, mert Európában senki sem tett annyit az államháztartás egyensúlyának helyreállításáért, mint az egymást követő két magyar kormány”, tehát a Bajnai-kormányra és saját magára gondolt, és aztán felsorolta a szocialista kormány intézkedéseit. Jellemző, hogy szelektív a gondolkodás, ez jellemző az egész beszédére is.

No de hát, tisztelt képviselőtársaim és tisztelt Országgyűlés, a kormány azt hangsúlyozza folyamatosan, és maga Orbán Viktor és Varga Mihály is folyamatosan azt mondja, hogy a válságból, egy mély válságból új, hosszú távon is fenntartható, növekedő pályára állította Magyarországot. Érdeemes azonban megnéznünk a tényeket.

Ha összehasonlítunk két, a világgazdasági válságtól mentes korszakot és időszakot, akkor bizony azt láthatjuk, ha a 2003 és a 2007, valamint a 2013 és a 2017-es időszakokat hasonlítom úgy össze, hogy a 2002-t, illetve a 2012-t tartom bázisévnek és száz százalékknak, hogy a Központi Statisztikai Hivatal 2017. szeptember végi adatai alapján azt mondhatjuk, hogy a baloldal vezette 2003 és 2007 közötti időszak gazdasági növekedése 18,7 százalék volt, miközben ezzel szemben a Fidesz vezette 2013-2017 közötti időszak - túl a világgazdasági válságon - csupán csak 16,9 százalék növekedés produkálására volt képes.

Mindezt úgy - azt is figyelembe véve, hogy egy jelentős európai uniós forrástöbblet mellett - voltak képesek csak teljesíteni, amikor pénzbőség van a világgazdaságban; amikor lényegében egy laza monetáris, európai és magyar monetáris politika van, tehát nagyon kedvező világgazdasági körülmények között. Kijelenthető, és egyértelműen, világosan látszik, hogy a Fidesz jelentős európai uniós források mellett sem volt képes még azt a gazdasági növekedést sem elérni, amit korábban baloldali kormányok 2003-2007 között tudtak produkálni, lényegesen kevesebb európai uniós forrás mellett.

Tehát nemcsak az a mítosz, tisztelt képviselőtársaim, hogy az országunk a saját lábán állna, de az az állítása sem állja meg a helyét, amit Varga Mihály és Orbán Viktor állít, miszerint hosszú távon fenntartható növekedési pályára állították volna a magyar gazdaságot, mert - még egyszer hangsúlyozom - jelentős európai uniós források mellett sem tudták produkálni azt, amit korábban egyébként Magyarország teljesíteni tudott. Sajnos elmondható, hogy a Fidesz kormányzása ebből a szempontból is elvesztett időszak Magyarország életében. Messze nem

hozzák ki azt ebből az országból, ami egyébként ebben az országban van.

És ha figyelembe vesszük azt is, hogy 2020 után jelentősen csökkenhet az európai források magyarországi áramlása, akkor bizony azt kell hogy mondjam: nem érdemes olyan emberekre és olyan kormányra bízni ezt az országot, akik még ilyen pénzbőség és kedvező gazdasági körülmények között sem tudják produkálni azt, amit korábban Magyarország produkálni tudott, és el tudott érni. Mert bizony nem tudták elérni azt a típusú gazdasági növekedést és azt a fajta jólétet, amit a magyar emberek nemcsak hogy megérdemelnének, de képesek is lennének rá. Mert igen, kedves fideszes képviselőtársaim, a jólét bizony politikai akarat kérdése is.

Látjuk azt, hogy az elmúlt években mekkorára növekedtek a jövedelmi különbségek Magyarországon, és ez azt bizonyítja, hogy az ősbűn, amit elkövettek - az egykulcsos adó - nemcsak hogy számunkra, baloldaliak számára mérhetetlenül igazságtalan, de az előbb általam elmondott számok és adatok is azt bizonyítják, hogy azt a fajta növekedést, gazdasági növekedést sem tudta az egykulcsos adó produkálni, amit önök ettől egyébként elvártak volna. Természetesen adóemelésről szó sem lehet. Sőt, mi szocialisták azt mondjuk, hogy az átlagos jövedelműeknek és a kiskeresetűeknek végre - önmekkel szemben - valóban és radikálisan csökkenteni kellene az adóterheit, és nem úgy, ahogy önök tették, hogy folyamatosan emelték.

(10.10)

A gazdasági növekedés forrását mi egy igazságosabb adórendszeren túl bizony az emberi erőforrásba, az emberi tőkébe és beruházásba fektetésben látjuk. Ezért beszélünk nagyon sokat az oktatásról és az egészségügyről. Ugyanis, ha a jólét - és ez igaz sajnos - politikai akarat kérdése, akkor itt is érdemes megnézni a számokat.

Míg 2010-ben a költségvetési kiadások 61,5 százalékát tették ki a jóléti funkciókra fordított költségvetési kiadások, addig 2018-ban a kormány már csak a kiadások 54,2 százalékát fordítaná erre a célra. Nagyon fontos, hogy lássuk az oktatási és az egészségügyi ráfordításokat is. 2010 előtt oktatási tevékenységre a GDP 6,1 százalékát költöttük, 2018-ban a GDP alig öt, 4,9 százalékát költenék erre a területre; meg is látszik az eredménye. Az egészségügyben is tragikus a helyzet: 2010-ben a GDP 4,6 százalékát fordítottuk egészségügyi kiadásra, ezzel szemben jövőre (sic!) béremelésekkel együtt is csak 4,1 százalékát szánják erre a területre.

Továbbá, ha megnézzük azt, hogy az oktatás területén - miközben az erős Magyarországról és egy erős nemzetállamról beszélnek - 50 ezer gyermeket tettek ki az elmúlt hét évben nemhogy szakmai, hanem általános iskolai végzettség nélkül, tragédia.

Ezek a gyerekek hogy fognak adófizető polgárokká válni; nemhogy polgárokká, egyáltalán emberhez méltó életet hogy fognak élni?

De figyelhetünk más számokra is, például rohamosan nő a PISA-jelentések szerint is a funkcionális analfabéták száma, miközben drasztikusan csökkent Magyarországon az elmúlt hét évben a várható élettartam száma. Ha megnézzük azt, hogy duplájára nőtt a kórházi fertőzések száma, és bizony minden évben 30 ezerrel több embert lehetne, 30 ezerrel több ember életét lehetne megmenteni a magyar kórházakban és a magyar egészségügyben, ha önök nem finanszíroznák ennyire alul az egészségügyet. Ezek egzakt számok, nehéz ezzel vitatkozni, és sajnos napi szinten érzik az emberek a saját bőrükön. Hát, kérem, ha ilyen önöknek az erős Magyarország meg az erős nemzetállam, akkor valami egészen katasztrofális fogalmi zavarban vannak! Kérem, ez minden, csak nem fönttartható növekedési pálya.

De továbbmenve, a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara véleményem szerint karöltve tette tönkre a magyar iskola és oktatás ügyét a Fidesszel az elmúlt hét évben. Még inkább súlyos ez az állítás, ha figyelembe veszem a saját titkos tanulmányát, amit el akar titkolni, de bizony, mégiscsak ott van a honlapon, hogy a következő tíz évben több mint 500 ezer magyar munkahely fog megszűnni vagy átalakulni Magyarországon az automatizáció, a robotizáció és a technológiai fejlődés következtében, akkor az iparkamarának és a fideszes oktatáspolitikának még nagyobb a felelőssége. De ha ezt figyelembe veszem, akkor nemcsak azt állítom, hogy nem kell visszatérni Magyarországnak és a politikusoknak a 2010 előtti megoldásokhoz, hanem pont ezért mondom, hogy nem is lehet visszatérni a 2010 előtti megoldásokhoz, mert a világ megváltozik, a technológia fejlődik. Soha ilyen gyorsan nem alakította át az emberek életét, munkakörülményeit, mindennapjait a technológiai fejlődés.

Mélyen hiszem ebből kifolyólag, hogy egy olyan országnak, mint a mi országunk, Magyarország, egy ilyen globális gazdasági környezetben, amilyenben helyt kell állnia, egy soha korábban nem tapasztalt rohamos technológiai fejlődés mellett valódi növekedést és az ország lakosainak valódi gyarapodást és jólétet a liberális demokrácián túl csak a szociális demokrácia képes biztosítani.

Ha szabad illet ezen Ház falai között mondanom, Kéthly Anna azt mondta, hogy a mi demokráciánkban nem a szabadság kevesebb, hanem bizony az egyenlőség több. Igen, kérem, mi, szocialisták azt gondoljuk, hogy a szociális demokráciában sohasem a szabadság kevesebb, hanem bizony az igazságosság, a szolidaritás, az emberiség és az elérhető biztonságos jólét minden egyes embernek. Mondhatnám, személyre szabott demokráciáról kell szólnia az ország következő 10-15 évének, ahol az emberek egészségébe, fizikai és mentális, szellemi egészségébe, tudásába, oktatására, a magas hozzáadott értékű tudására, a szakmai felkészültségébe kell

minden erőforrását vagy legalábbis a legtöbb erőforrását fektetnie az országnak.

Hadd mondjak önöknek még valamit: ha valahol hibázott szerintem a Fidesz az elmúlt időszakban, akkor az az, hogy azt az államot, amit minden nemzet közösen tart fenn a saját adóforintjaiból, ilyen az oktatás, az egészségügy, a szociális rendszer, azt az államot szembefordították az emberekkel. Ilyet korábban kormány, de mondhatnám még majdnem azt is, hogy szinte évtizedek óta rendszer sem csinált Magyarországon. Abszurd, már említettem az oktatási és az egészségügyi számokat, de hovatovább, amikor azt látják a magyar emberek, hogy a devizahitelekkel szemben a fideszes államot védi az államtitkárságuk és a kormányuk, akkor azt hiszem, hogy bünt követhet el a politikai elit, amikor a saját államát szembefordítja a saját népével és a nemzetével.

Végezetül az utolsó perceimben hadd hívjam fel Magyarországot figyelmét, mert mégiscsak itt vagyunk a ciklus végén, hogy annak a választásnak, amit most fognak, most fogunk rendezni Magyarországon, bizony óriási tétje, nemcsak hogy milyen lesz a jövő generációinak az élete, hanem bizony európai hatása is lesz, és bizony nagyon nagy európai tétje is van. Ha egy pillanatra rátekintünk Európából Európára és ennek a politikai térképére, akkor azt láthatjuk, hogy lényegében két irányzat harcol egymással. Az egyik a nemzetállami önzéshez való visszatérés irányzata, amely véleményem szerint egy erősen meghaladott irányzat. A másik a nemzetállami alapon szerveződő, de az európai egység megőrzését szorgalmazók képviselői. E két irányzat harcol egymással, sajnos a nemzetállami önzésnek is vannak szép számmal követői Európában. Tudnunk kell azt, hogy akik az európai egységet szorgalmazzák, azok a második világháború óta nem tettek mást, mint Európa népeinek a jólétét, gazdasági fejlődését és a békéjét őrzik. Önök nem tesznek mást európai uniós forrásokból is sajnos, mint ezt a békét és egységet próbálják minél jobban szétzilálni.

Igen, sajnos vannak követők is. Új jobboldali és szélsőjobboldali térnyerés Európában általános. Ezt sajnos látni kell. De az a fajta áttörés, amit Orbán Viktor a lázadás évének aposztrofált, és amelyet Kósa úr egyébként az ébredés évének várt - már a szóhasználat is egyébként tragédia, hogy egy jobboldali, önmagát demokratának nevező ember illet mond -, nem történt meg. Ez a lázadás éve elmaradt, az európai demokraták néha kinkeservesen, de választásról választásra tartották a frontokat, és ellenálltak a szélsőjobboldali illiberális előretörésnek.

Igen, most Magyarországon a sor, Magyarország választás előtt áll. Igen, a magyar választók most abban a történelmi pillanatban és helyzetben vannak, hogy nemcsak a saját sorsukért dönthetnek, hogy milyen lesz a következő generációk élete Magyarországon, hanem egy magyar X és egy magyar szavazat egész Európában is megváltoztathatja a széljárását. Tiszta szívemből kívánom, hogy a magyar

nemzetnek legyen ehhez ereje. Elnök úr, nagyon köszönöm. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. A KDNP képviselőcsoportjának vezérszónoka Gaal Gergely képviselő úr. Megvárom, míg képviselő úr fölrakja a mikrofont. *(Megtörténik.)* Igen, képviselő úr, ön é a szó. Parancsoljon!

GAAL GERGELY, a KDNP képviselőcsoportja részéről: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Köszönöm szépen a szót. A mai, az ellenzék által nyilvánvalóan a politikai kampány jegyében kezdeményezett, de egyébként általuk elég alacsony létszámban látogatott vitanap elég bonyolult megfogalmazott címéből én most az önkormányzatisággal kapcsolatban szeretném néhány dologra felhívni a figyelmet. Már csak azért is, mert talán az ellenzéki kommunikációban ezzel kapcsolatban tapasztalhattuk leginkább azt, hogy álhírekre alapozott kijelentéseket is tettek.

Először is az önkormányzati rendszernek az alkotmányos fundamentumai, amely az Alaptörvény és az önkormányzati törvény, szilárdak, és ezért mi a kormánypártok részéről nem látjuk okát annak, hogy ezekhez hozzányúljunk. Természetesen sehol sem fogunk önkormányzatokat felszámolni, minden településnek lehet helyhatósága a jövőben is.

(10.20)

Egyébként kereszténydemokrataként ezt még azzal szeretném megerősíteni, hogy mint az jól ismert, történelmi pártként nekünk hosszú évtizedek óta lefektetett alapelveink vannak, és ezeknek az egyik legfontosabbika a szubsziarítás elve. A szubsziarítás az autonóm, öntevékeny és szabad közösségek teoretikus megalapozásának elve. Kereszténydemokrata társadalomszervezési elv, amely hatalomszervezési technika és erkölcsi norma is egyben. Hatalomszervezési technika, amennyiben az egyén, a természetes közösségek és az állam viszonyrendszerét szabályozza, és erkölcsi elv, amennyiben a közjó megvalósításában kötelezettségeket ró mind a társadalomra, mind pedig az államra. Egyszerre legitimálja az egyének és a csoportok szabadságát és jeleníti meg a másokért vállalt felelősség imperatívuszát. A szubsziarítás elve emellett válasz a politikai filozófiának az egyén és a közösség harmóniáját kereső, örök kérdéseire is. Tehát látható, hogy mi, kereszténydemokraták is mindenképpen kiállunk ezen alapelveink mellett.

Engedjék meg, hogy három területre külön is felhívjam a figyelmet az önkormányzatisággal kapcsolatban, amelyek az önkormányzatokat érintő kérdések, és amelyek, úgy gondolom, fontosak számunkra. Először egy olyan területre szeretném ráirányítani a figyelmet, amely a Fidesz-KDNP-kor-

mányzás egyik alappillére, a magyar nemzet határon átvélő egységének kifejezése szempontjából volt fontos az önkormányzatok számára. Itt a testvértelepülési programokról és együttműködésekről szeretnék beszélni néhány szót. A magyar kormány, egész pontosan a Bethlen Gábor Alap a Magyarország határain kívül élő magyarság szülőföldjén való boldogulásának, Magyarországgal való sokoldalú kapcsolatai ápolásának és fejlesztésének előmozdítása érdekében több éve pályázati rendszert működtet, amelynek célja, hogy Magyarország és a Kárpát-medence magyarok lakta települései közötti magyar-magyar kapcsolatokat ápolja, ezeket fejlessze és testvértelepülési programokat lehessen szervezni.

Konkrétan itt arról van szó, hogy meglévő együttműködések kölcsönös fejlesztése magyarországi önkormányzatok és Szlovákia, Ukrajna, Románia, Szerbia, Horvátország, Szlovénia és Ausztria önkormányzatai között, valamint a tapasztalatcsere, a tudás és a legjobb gyakorlatok átadása, a magyar történelemhez kapcsolódó események és a nemzeti ünnepeinkhez kapcsolódó, közösen megvalósítandó programok támogatása, a testvértelepüléseken működő oktatási és nevelési intézmények együttműködésének támogatása, a kulturális örökség ápolása, a kulturális, ifjúsági és hagyományörző tevékenységek megvalósítása, és természetesen új testvértelepülési kapcsolatok kiépítése is.

Az egy pályázattal elnyerhető, vissza nem térítendő támogatás összege 500 ezer forinttól 2,5 millió forintig terjedhet. A teljes támogatási keretösszeg 200 millió forint. Úgy gondolom, hogy ez a program az önkormányzatok bevonásával is hozzájárul az elmúlt 100 év történelmi sebeinek begyógyításához, ráadásul ezt a helyi közösségek közötti kapcsolatok megerősítésével teszi.

A másik terület, amire szeretnék utalni vagy szeretném a figyelmet ráirányítani, a helyi közösségek erősítése. Erre kínál lehetőséget az önkormányzatoknak a települések kulturális és közösségi tereinek fejlesztését támogató program, a terület- és településfejlesztési operatív program, amely pályázat célja integrált és programalapú fejlesztések megvalósítása városi szinten, a helyi közösségek részvételének és tudatosságának fokozása a helyi társadalmak megújítása, valamint a helyi közösségi alapú gazdaság fejlesztése érdekében. Ennek eszköze a városok kulturális és közösségi életének megújítása, a közösségi alapú gazdaságfejlesztési módszertanok kialakítása és elterjesztése a helyi lakosság, civil szervezetek, vállalkozások és önkormányzatok együttműködésével. A teljes rendelkezésre álló keretösszeg körülbelül 45 milliárd forint volt.

Szeretném továbbá felhívni a figyelmet egy harmadik területre is, amely szintén az önkormányzatok számára is rendkívül fontos, hiszen az egyházak a társadalmunkban igencsak fontos társadalom- és közösségformáló erőként is részt vesznek. Ennek a közösségépítő tevékenységnek a támogatását is fel-

karolta a kormányzat. Ez az önkormányzatok számára is nagyon fontos, hiszen az egyházak szervezetei az önkormányzatok területén működnek szoros összefüggésben, és egymás munkáját is nem egy területen tudják segíteni.

Az egyházi szervezeteknek közösségi programokra és beruházásokra 2017-ben juttatott támogatásokról szeretnék beszélni. 2,1 milliárd forintot kaphatnak az egyházak, egyházi szervezetek és határon túli magyar ajkú egyházi szervezetek közösségi célú programok és beruházások támogatására, valamint az épített örökség védelmére. Az elmúlt öt évben csaknem 9,4 milliárd forint értékben mintegy 2800 támogatási kérelmet fogadtak be a különböző pályázatok keretében, amely célja, hogy a közösség, amely megvan az iskolában, legyen meg minden közösségben, városban is. Úgy gondolom, ennek is az önkormányzatok számára rendkívül fontos jelentősége van.

Ezek mellett a konkrét programok mellett, engedjék meg, hogy egy kicsit általánosabban is megfogalmazzak néhány gondolatot. Nyilvánvaló, hogy ami jó Magyarországnak, az jó az önkormányzatoknak is. Itt elsősorban arra szeretnék utalni, szeretném felhívni a figyelmet arra, hogy a magyar gazdaság jó teljesítménye egy általános, Magyarország állapotát, helyzetét javító tényező, ami az önkormányzatok számára is rendkívül fontos. A magyar gazdaságban 2013-ban megindult az elmozdulás az egészségesebb és kiegyensúlyozottabb növekedési szerkezet irányába, a gazdasági növekedés szerkezete hosszú távon is fenntarthatóvá vált, azaz nem eladósodás vezérli a bővülést. A kedvező trendet az aktuális növekedési adatok is alátámasztják. Hazánk GDP-je 2016-ban 12,4 százalékkal haladta meg a 2010-es szintet. Ágazati teljesítményt tekintve a hozzáadott érték kiemelkedő mértékben nőtt a mezőgazdaságban, a feldolgozóipar, a kereskedelem, a turizmus, az üzleti és közszolgáltatások területén.

A növekedés gyorsulása várható idén 4,1 százalékkal, jövőre pedig 4,3 százalékkal, és az azt követő években is 3,5 százalékos feletti ütemben bővíthet a magyar GDP. A növekedés támogatása érdekében korábban hozott kormányzati intézkedések, mint például az szja és a bankadó mérséklése, egyes termékek áfakulcsának csökkentése, a családi adókedvezmények növelése, valamint az újlakás-építések ösztönzése érdemben hozzájárultak a belső kereslet erősödéséhez az elmúlt években. Egyébként az önkormányzatok területén nagyon sok helyen láthatjuk például a lakásépítések ösztönzésének a településképet is javító, igen látványos hatását.

A növekedéstámogató gazdaságpolitika egyik legfontosabb pillére a versenyszféra és a kormány állandó konzultációs fórumán közelmúltban kötött hatéves bérmegállapodás, aminek köszönhetően többletjövedelem képződik a gazdasági szereplők számára a béremelések, valamint a szociális hozzájárulási adó és a társasági adó csökkentése következtében, egyaránt erősítve így a belső kereslet, a foglal-

koztatás és az exportkapacitások bővülését, illetve a magyar gazdaság versenyképességét.

Ejtsünk szót a közfoglalkoztatásról is! Az elmúlt időszakban a segélyalapú társadalomtól a munkaalapú társadalom felé mozdult el Magyarország. Mindenki számára, aki tud és képes rá - ha éppen arra van szükség, kiemelt állami segítséggel és szerepvállalással -, biztosítani kell a munka lehetőségét. A közfoglalkoztatási programok azon kívül, hogy széles tömegeket mozgattak meg, közösségi célú tevékenységeket is támogattak az értékteremtő foglalkoztatás társadalmi hasznossága mellett, továbbá lehetőséget kínáltak arra is, hogy a hátrányos helyzetű csoportok számára munkát és ezzel együtt megélhetést biztosítsanak.

A közfoglalkoztatást a kormány átmeneti foglalkoztatásnak tekinti, amely segély helyett munkát és fizetést biztosít az álláskereső számára. Fontos hangsúlyozni, hogy a közfoglalkoztatás az ország leghátrányosabb térségeiben élők számára az egyetlen lehetőséget jelenti az értékteremtő munkára, kiemelten fontos alapeleme a területi aránytalanságok felszámolása.

A közfoglalkoztatás nem cél, hanem eszköz az elsődleges munkaerőpiacra történő belépéshez, tehát a közfoglalkoztatást átmeneti állapotnak kell tekinteni. A kormány hangsúlyozza, hogy nem tartható fenn egy olyan rendszer, ahol a segélyezés egyenértékű a munkával kereshető bérrrel.

Egyébként a közfoglalkoztatottak munkájának eredményeképpen javult a települések összképe, rendezettsége, a lakó- és természeti környezet szebbé, tisztábbá vált, megvalósult a lakosság értékeinek védelme, jobb lett a közbiztonság, ennél fogva nőtt a települések idegenforgalmi vonzereje is, tehát ennek nagyon sok vonatkozása van, amely az önkormányzatokat is érinti, és mindezek okán nőtt, erősödött a közösségért való tenni akarás is.

(10.30)

Ejtsünk szót az önkormányzati béremelésekről is. A kormány határozott szándéka, hogy a gazdaság teljesítőképességétől függően mind szélesebb körben rendezze a különböző hivatásrendek bérezését, javítsa a közszolgáltatásban állók bér- és kereseti pozícióit, ennek egyik jelentős eleme a kormány, valamint a munkaadói szervezetek és munkavállalói érdekképviseletek közötti egyeztetés. A kormány közszférában dolgozók bérének emelése iránti elkötelezettségét mutatja a katonák, a rendőrök, a pedagógusok, az ápolók, az orvosok, a mentők, a felsőoktatási dolgozók bérének az emelése.

A kedvező gazdasági folyamatoknak köszönhetően számos önkormányzatokhoz kapcsolódó területen tudott segítséget nyújtani a kormány, így az adóssághozzájárulás, a közfoglalkoztatás és a béremelés területén is.

Hölgyeim és Uraim! Ha csak az előttem elhangzott kormánypárti felszólalásokat nézzük és az általam elmondottakat is, világosan láthatjuk, hogy a Fidesz-KDNP-kormányzat óriási erőfeszítéseket tett az elmúlt években az önkormányzatok segítése érdekében. Bánki Erik képviselőtársamhoz hasonlóan engedjék meg, hogy én is egy idézettel zárjam a mondandómat. Az idézet Zrínyi Miklóstól, a költő és hadvezértől származik, aki a „Mátyás király életéről való elmékedések” című művében a következőképpen ír: „...ne fogjon lágyan senki a dolgában, hanem keze-lába legyen az aktiónak, akit ember cselekszik, mert ha csak lassú és negédesen operál, semmi jutalmát nem vészi.” Úgy gondolom, hogy az elmúlt évek igen lendületes kormányzati tevékenységére nagyon jól illik ez a néhány évszázaddal ezelőtt már megfogalmazott alapelv. Hölgyeim és uraim, köszönöm szépen a figyelmet.

Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. A Jobbik képviselőcsoportja következik. A Jobbik képviselőcsoportjának vezérszónoka Lukács László György képviselő úr. Parancsoljon, ön é a szó.

DR. LUKÁCS LÁSZLÓ GYÖRGY, a Jobbik képviselőcsoportja részéről: Köszönöm szépen a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Az elmúlt két napban és ezt a napot is beleértve talán mindenki egy kicsit nosztalgikusabb hangulatban van, hiszen nemcsak az ülészak utolsó napján vagyunk, hanem valószínűleg a ciklust lezáró utolsó parlamenti eseményén is. Sajnos ez a vitanap, annak ellenére, hogy bár okot adhatt volna, hogy ilyen hangulatban teljen el és normális vitára adjon keretet, úgy tűnik, hogy most egy kicsit kifordult magából, és mégsem teljes mértékben a politikai tisztelet hangján került megfogalmazásra néhány üzenet, de fátylat rá.

Úgy gondolom, hogy elég sok mindenről beszélünk az egészségügyet érintően az elmúlt négy évben itt az Országgyűlés falai között, voltak vitáink, vélt vagy valós sérelmek, illetve tényleges, illetve sokszor meg nem értett problémákat próbáltunk kivesézni. Én úgy gondolom, hogy ennek a vitának helye volt. Az egészségügy talán az egyik legtöbbet felhozott témává vált. Míg 2010-14 között elenyésző módon került be a Parlament falai közé, addig 2014 óta egy fokozott nemcsak közbeszéd, hanem egy politikai közbeszéd érintette. Úgy gondolom, ennek a vitának, ezeknek a vitáknak nagyon fontos szerepe és helye volt, és kellett is ahhoz, hogy a közélet figyelmét ráirányítsák magára az egészségügyre.

A vitanappal kapcsolatban a Jobbikot az a cél vezérelte, és ebben teljesen őszinte leszek önökkel, hogy szerettük volna ténylegesen jól és szakmailag megvitatni a háziiorvoslás és az alapellátás helyzetét. Ezt a mögöttem elsétáló Rétvári Bence államtitkár úrnak is mondom, hogy nem a politikai kampányizű

szlogenek határozták meg az ebben való felkészülést, és nem is fog tőlem olyat hallani, hanem ténylegesen az a vitagenerálás, ami sajnós az elmúlt négy évben elmaradt. Én valamilyen szinten politikai idealistaként álltam hozzá, amikor az egészségügyről vitanapokat kezdeményeztünk, és szerencsére volt több ilyen is.

Én mindig úgy álltam hozzá, hogy valami értelmes egymással való kommunikációt, valamilyen megoldási javaslatot tudunk felhozni, és ezért is hittem abban, hogy egyébként a politikai pártok egy a politikai logika fölött álló, egy a közgondolkodást meghatározó és a következő időszakot 20-25 évben érdemben befolyásoló valamilyen közös minimumra vagy elképzelésre tudnak jutni. Erről az elképzelésemről egyébként én nem tettem le, hiszen úgy gondolom, hogy ez szolgálhatna nemcsak az egészségügyben, hanem az oktatásban is a töretlen fejlődést és az egészségügy javulását. Ha úgy tetszik, ez az az idő, ami talán a XXI. századhoz a legjobban illik, és ezt kellene valamilyen szinten követni, így ezért kezdeményeztük ezt a vitanapot, és ezért gondoltuk úgy, hogy beszéljünk egy kicsit a háziiorvoslásról, mint arról a rendszerről, mint arról a szolgáltatási területről, amely talán a legjobban képes a terheket levenni a technológiai fejlődés, a társadalom elöregedése és a fokozott lakossági elvárások miatt nyomás alá került egészségügy válláról.

Hogy mi is az alapellátás, ezt is fontos tisztázni, hiszen sokszor keverjük az alapellátás szót, illetve annak definícióját magával a háziiorvoslással. Azt talán már mindannyian tudják, akik foglalkoztak vele, hogy az alapellátás lényegesen szélesebb, mint maga a definitíve vett háziiorvosi ellátás, hiszen hozzátartozik a fogorvosi ellátásnak az alapellátási része, a védőnői szolgálat, sőt az otthoni szakápolás is - annak ellenére, hogy szakápolásnak hívjuk - a része. Összességében úgy lehetne jellemezni őket, hogy mindazok az ellátások, amelyek a legközelebb vannak a lakossághoz, amelyek folyamatosak, tehát állandóan igénybe vehetők, és amelyek a legelső találkozási pontok nemcsak a gyógyításban, hanem a megelőzésben is. Éppen ezért érdemes ezt a területet komolyan venni és jól foglalkozni vele, éppen ezért fontos ennek a kritikus pontjait áttekinteni, és a háziiorvoslás talán az egyik olyan szűk keresztmetszet, amivel mindenképpen foglalkozni kell.

Hogy mi is lenne igazából egy jó háziiorvosi rendszernek és magának az alapellátásnak is a célja, azt mindannyian talán tudjuk, ha álmunkból felkelteneink minket, akkor a kapuőri szerepre gondolunk. Ez azt jelenti, hogy első találkozási pontként egyrészt szűri, irányítja és egy folyamatos elérési pontot jelent a lakosság számára, felállítja a diagnózist, továbbküldi, illetve a krónikus betegségek gyógyításában egy nagyon komoly terhet tud levenni az ellátórendszerrel, de a palliatív ellátásoknál, gyakorlatilag az időskori, illetve a halál előtti időszak ellátásában is komoly szerepet lát el. Ami igazán fontos, nemzetközi megállapítás, és ehhez

tartanunk kell magunkat, és eszerint követni is kell ezeket a kijelölt utakat, hogy akkor beszélhetünk erős háziiorvoslásról, akkor beszélhetünk erős alapellátásról, hogyha ez egyébként általános és széles körben hozzáférhető, akkor, ha ez folyamatosan koordinálja a betegeket, folyamatosan koordinálja az ellátás többi részét is, ez folyamatosan biztosított, és a kellő pénzügyi keret megvan.

Látva ezt a négy pontot, azért fel kell tennünk a kérdést magunknak, hogy megvan-e ez a mai modern magyar egészségügyben, vagy megvan-e ez egyáltalán az egész kontinentális egészségügyben, sőt a világon az egészségügyben, hogy ezt az ideát, amit a szakma elvár, tudja-e teljesíteni bármilyen körülmények között a társadalom vagy például egy állam vagy egy kormányzat. Én úgy látom, hogy nagyon sokszor az akadálya nem más, mint hogy egy kívülről jövő nyomás nehezedik nemcsak az egészségügyre, hanem a háziiorvoslásra is, és ez, amint már említettem, abból adódik, hogy folyamatosan öregszik el a lakosság, másrészt az elöregedés mellett állandó elvárásnövekedés van a minél gyorsabb, minél színvonalasabb, a technológia legmagasabb fokán álló ellátásra.

Az új technológia terjedése és a megállíthatatlan növekedése szerencsére nemcsak azt okozza, hogy az embereknek jobb életkilátásai vannak, hanem azt is okozza, ami talán kevésbé szerencsésebb állami, kormányzati szempontból, s talán erről a Nemzetgazdasági Minisztérium tudna is beszélni, hogy egy olyan technológiai költségrobbanás előtt állunk, amely folyamatosan egy prés alá helyezi a költségvetést, és legfőképp az E-Alapot vagy az államnak azokat az erre elkülönített pénzalapjait, amelyek ennek a finanszírozására szolgálnak. De a krónikus betegségek előfordulásának növekedése, a multimorbiditás, ezek mind hozzájárulnak ahhoz, hogy óriási nyomás alatt áll a háziiorvoslás, és bizony, az is világos, hogy a hagyományos modellben, amelyben Magyarország van, abban lényegében egy kicsit be vagyunk ragadva az „egy praxis - egy orvos” elvébe. Egy nagyon nehéz monolitikus rendszerben vagyunk, amelyből igen nehéz jól kitörni.

A számok mutatják azokat a kritikai elemeket, amelyek talán a mai napon még nem hangoztak el, de mindenképpen érdemes, hogy idehozzuk, hogy sajnos még a praxisok számának csökkenése mellett is részint az elöregedés, részint a pálya nem vonzó volta miatt egy folyamatos kiürüléssel állunk szemben, egy, mondjuk úgy, hogy most természetesnek tűnő, de egyáltalán nem természetes betöltetlen praxisnövekedés van. 300 felett jár ennek a száma, szerintem ezt mindannyian tudjuk, illetve közel 440 ezer ember van, aki a definitív, tehát az imént meghatározott elvek mentén kifejtett háziiorvoshoz nem fér hozzá, és a jelenlegi prognózisok szerint ez közel 900 ezerre nőhet az elkövetkezendő 7-9 évben.

Így valamilyen szinten közös politikai felelősségünk, hogy ennek megálljt parancsoljunk. Nyilván egymásra dobálhatunk bármilyen jelzöt, egymást

bármivel megsérthetjük, a probléma nem fog eltűnni, nem fog felszívódni, így a háziiorvoslás és a házi-orvosi ellátórendszer megoldásában mindenképpen határozott javaslatunk kell hogy legyenek. Azt is látjuk, hogy míg a korfában szörnyű adatok vannak, addig a javulás nem igazán szivárog be a túlsó végén. A háziiorvosok 43 százaléka 60 év feletti. Sajnos azt láttuk, és a statisztikák azt a szomorú adatot festették fel, hogy amíg a fiatalabb korosztályban csökkenés állott be a háziiorvosok arányszámában, addig az időseknél nőtt az arány. Tehát lényegében egy folyamatos elöregedéssel állunk szemben.

(10.40)

Azzal tisztában vagyok, hogy a kormány megpróbálta több módon megfogni, illetve megakadályozni, hogy ez a rendszer még jobban a szakadék szélére csússzon, azonban ennél több erőfeszítésre van szükségünk, és a több erőfeszítés pedig nem más, mint hogy újra kell gondolni mindazt, amit a házi-orvosi rendszerről eddig tudunk.

Az elmúlt időszakban a Jobbik, illetve nem is igazából a Jobbik, hanem mindazok a szakértők, akik foglalkoztak a házi-orvoslás helyzetével, kristálytiszta meghatározták, hogy melyek azok a beavatkozási pontok, amelyekben lépni kell. A jelenlegi rendszer egy 27 éve fennálló, de szerintem inkább 1960-70 óta fennálló rendszer, amely meghatározta, hogy mindenkinek milyen ellátási területen hogy kell hozzáférni a házi-orvosi ellátáshoz. Ez lényegében a rendszerváltozás után annyiban változott, hogy az eszközöket az állam az ellátó kezébe adta, a házi-orvoslást felszabadította és egy vállalkozási lehetőséget adott számukra. A praxistörvény is most már szerintem 15-16 éves, és ezt a nehéz és szerintem bekövült állapotot folytatta tovább, és a házi-orvoslás szerintem nem tudott szembenézni a rendszerváltozás óta sem azzal, hogy bizony a házi-orvoslás területén is változásra van szükség.

Talán pont e változás hiánya, az apró, pici igazítások azok, amelyek a vonzóságát, illetve a nem vonzóságát adják az egész területnek, az egész rendszernek. Így az általános célunk nem más kell hogy legyen, mint hogy erősítsük a valódi kapuőri szerepet, hogy ténylegesen be tudjon lépni a XXI. századba a házi-orvosi ellátás. Ehhez elsősorban szükséges egy jogszabályi kiigazítás. Ehhez, úgy gondolom, valamennyi képviselőre szükség lesz, hiszen magával a praxisjoggal kapcsolatban, a praxis létének, illetve működésének újragondolásában, a státuszában egyszer majd valamilyen politikai konszenzusra kell jutni. Az is nyilvánvaló, hogy fel kell állítani majd egy olyan praxisalapot, amiben az idősebb házi-orvos kollégáknak lehetőségük van a praxisuk vagyoni értékű jogának megszerzésére, tehát ha úgy tetszik, tudnak a saját vagyoni helyzetükről majd gondoskodni úgy, hogy egyébként ez ne legyen akadálya a

fiatalabbak belépésének, és ez gazdasági, pénzügyi biztonságot nyújthat számukra. Nagyon fontos, hogy a praxisjogot egy tényleges vagyoni jogként, egy akként viselkedő, egy olyan képességgel rendelkező vagyoni értékű jogként tudják megint kezelni.

De fontos feladatunk van a praxisok finanszírozásának területén is. Jelenleg azt látjuk, hogy 1-1,3 millió forint egy-egy praxisra vetítve a finanszírozás. Ennek lényegében közel a duplájára kell emelni az összegét ahhoz, hogy megfelelően fenntartható legyen és a modern XXI. századi elvárásnak - gondolok a technológia, a személyzet, illetve egyéb felszerelések biztosítására -, ezeknek az igényeknek megfeleljen. Ehhez legalább a duplájára kell emelni a finanszírozási összeget. Ez természetesen nem kevés összeg, egy komoly erővállalás és egy E-alapon belüli kiigazítás.

Azonban azt is látni kell, hogy amíg az E-alapon, amiből az egészségügyi szolgáltatásokat lényegében finanszírozzuk, a szakrendelések, illetve a kórház irányába történő eltolódás volt, addig most vissza kell állítani az egyensúlyt, mert most, úgy tűnik, 2-3 százalékkal áll vesztesre a háziorvoslás javára, ha szabad így fogalmazni. Azaz legalább 2-3 százalékkal kell növelni a háziorvoslás E-alapon belüli elosztási súlyát.

Ebben benne van egy finanszírozási többlet, ebben benne van a praxisalap, illetve a praxisjog megfelelő kezelésével kapcsolatos intézkedések, és ebben benne vannak azok a sürgős, egyébként eszközbeli fejlesztések, amelyekre lehetőséget kell adni az alapellátásnak és a háziorvosoknak. De benne van az is, hogy el kell gondolkodni, miként lehet az önkormányzatokat még jobban ösztönözni arra, hogy az iparűzésadó-mentességet mindannyian bevezessék, és ezzel lehetőséget biztosítsanak a háziorvosok számára, hogy még egy pénzügyi tehertől megszabaduljanak.

De nagyon fontos kezdenünk valamit a korfával kapcsolatban. Itt nyilván a képzésbe belépők számát kell újragondolni. Újra kell gondolni a kompetencia-kérdéseket is, azaz, hogy egy szakorvos miként tud olyan szolgáltatóként működni, amennyiben több szakvizsgával rendelkezik, ami biztosítja a pályán maradását. Ezt is nagyon sokan hallottuk, hogy házi-orvosok rendelkeznek több szakvizsgával, de nem tudják a szakmai vizsgálatokat elvégezni, nem tudják az azért járó finanszírozást felhasználni, éppen ezért a pálya nem vonzó. A fiatalok, akik egyébként továbbképzést vagy valamilyen szintű fejlődést terveznek, szintén emiatt nem lépnek rá erre a pályára, és nem használják ki ezt az utat.

Tehát úgy látjuk, hogy összességében a házi-orvoslás talpra állítására egy súlyos, vaskos, de talán még megengedhető költségvetési keretre van szükség. Ez közel 20-30 milliárd forintba kell hogy kerüljön, amelyet mindenkor biztosítani kell a költségvetésnek, és ezen túlmenően is majd kell biztosítani, hiszen mint említettem, az elöregedés és a technológiai fejlődés ezt a nyomást gyakorolja.

A Jobbik egy olyan házi-orvosi rendszert és ezáltal egy olyan alapellátást szeretne látni, ami végre tényleg XXI. századi, ami képes használni a modern technológiát, ami képes a saját javára hasznosítani a technológiai fejlődést, és ami képes az országban a területi egyenlőtlenségeket kiegyensúlyozni. Ez ugyanis a másik nagy probléma, hogy az ország egyes területein nagyon komoly eltérések vannak nemcsak a praxisok gyakorlatában, hanem lefedettségben, hozzáférésben is. Ezt valamilyen módon ki kell egyensúlyozni. Akkor fel tudunk nőni ahhoz a házi-orvosi és alapellátási ideához, hogy egy erős házi-orvosi ellátással, erős alapellátással lényegében egészségnyereséget lehet generálni, meg lehet őrizni a lakosság egészségi képességét, amely egyébként a munka és a termelékenység szempontjából is fontos. Rendkívül jó eredményei lehetnek az egészségben eltöltött élettartam vonatkozásában. Összességében abban segítené Magyarországot, hogy tényleg egy sokkal versenyképesebb, egy egészségesebb gazdasága legyen. És igen, ilyen kicsi területeken, mint a házi-orvoslás, múlik ez.

A magunk részéről azzal a konstruktív javaslat-tal érkezünk ide a vitanapra, hogy ezekben a kérdésekben vitázzunk, megnézzük, hogy milyen módon lehet előrelépni, mihez lehet politikai konszenzust teremteni. A Jobbik mindig nyitott volt erre a politikai konszenzusra, és ennek a konszenzusnak a megteremtése a mi feladatunk, hiszen ez a rendszer jövője. Az erős házi-orvosi rendszerrel lényegében meg lehet akadályozni, hogy a szakellátásra sokkal nagyobb teher háruljon, és meg lehet akadályozni azt, hogy folyamatos lemaradásunk legyen az egészségben eltöltött élettartamban.

Elnézést, hogy túlnyúlt a hozzászólásom, és köszönöm szépen a türelmet. Arra kérem képviselőtársaimat, hogy ha lehet, erről vitázzunk, és fogalmazzunk meg még módosítási javaslatokat, majd utána politikai konszenzussal próbáljuk ezt összegezni. Köszönöm szépen. *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő úr. Az LMP képviselőcsoportjának vezérszónoka Szél Bernadett frakcióvezető asszony. Frakcióvezető asszony, öné a szó, parancsoljon!

DR. SZÉL BERNADETT (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Először is szeretném köszönteni a mai vitanapon a Magyar Köztisztviselők, Közalkalmazottak és Közszolgálati Dolgozók Szakszervezetének itt megjelent tagjait. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt kormánypartii Képviselők! Fenn a karzaton foglalnak helyet a szakszervezetek képviselői, és figyelemmel követik ezt a vitát, amit a parlamentben lefolytatunk egymással. Teszik ezt azért, mert közvetlenül őket érinti az a téma, amit az LMP a vitanap közvetlen témájaként javasolt: az önkormányzati dolgozók bérének emelése, a közszféra bérhelyezete és Magyarországon az önkormányzatok helyzete. Ezt kértük, hogy a 2014-18-as ciklusnak

gyakorlatilag utolsó parlamenti napján ezek a kérdések kerüljenek előtérbe.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Elképesztőnek tartom, hogy látták azt, hogy a kiírásban fókusztema volt az önkormányzati dolgozók béremelése, mégis eddig 20 másodpercben esett szó erről a kérdéstről. Mindenről az égvilágon beszéltek, a családpolitikájukról, a kerítésről, Soros Györgyről, minden volt itt a teremben. 20 másodpercig beszéltek ezeknek az embereknek a helyzetéről. Tudják, ezt nyilván azért tették, mert önök pontosan tudják, hogy adósaik ezeknek az embereknek. Önök adósaik annak a 18 ezer önkormányzati dolgozónak, és önök adósaik a teljes magyar közszférának, mert önök nyolcadik éve itt uralkodnak és basáskodnak Magyarországon, de nem voltak képesek rendezni ezeknek az embereknek a bérét. Önök úgy fogják lezárni ezt a kormányzati ciklust, hogy ez az adósság ott marad.

(10.50)

De én megfogadtam, hogy az LMP az utolsó pillanatig fog küzdeni azért, hogy ez téma legyen, és önöket válaszra kényszerítsük, ugyanis önök egy teljesen cinikus és pikírt érveléssel mindent előhoztak itt, hogy a gazdasági teljesítőképesség függvényében fognak tudni majd bért emelni. Mióta hallgatjuk ezt a szöveget! Mészáros Lőrincnek is mondták azt, hogy majd a gazdasági teljesítőképesség függvényében fogja megkapni a jussát? Orbán Viktor miniszterelnök úr vejének is mondták azt, hogy a gazdasági teljesítőképesség függvényében fogja megkapni azokat a pénzeket, amiket az adófizetőknek kellene megkapni? Még hányszor halljuk ebben az országban, hány kormánytól kell azt hallgatnunk, hogy majd a gazdasági teljesítőképesség?!

A másik kedvencem az egyeztetés volt. Önök azt mondták, hogy bíznak az egyeztetésekben. Hát, nem bízni kell és nem hinni kell, hanem csinálni kell. Önök csinálták az egyeztetéseket? Pogácsás államtitkár úr ott a zsöllyében, Rétvári államtitkár úr, Dömötör államtitkár úr, ön propagandista, de azért válaszoljon erre a kérdésre, lesz lehetősége rá: mennyit egyeztettek önök ezekkel az emberekkel? Mandátummal nem rendelkező tárgyalópartnert küldött a magyar kormány az önkormányzati dolgozókkal való egyeztetésre. Ezt mégis hogy képzelik?! És azóta sem reagálnak a megkeresésükre.

Tudják, én azért tartottam fontosnak, hogy ezen a vitánapon ez a kérdés ki legyen rakva a placra - amúgy pestiesen szólva -, mert önöknek most válaszolniuk kell. Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Lesz béremelésük az önkormányzati dolgozóknak, vagy nem a Fidesz-KDNP-kormánytól?

Tudják, a helyzet nagyon egyszerű. Ezek az emberek sztrájkolnak. Az emberek nem jókedvükben sztrájkolnak. Az emberek azért sztrájkolnak, mert elégedetlenek. Szeretném behozni ide, ebbe az ápo-

rodott, avítt, borzalmas ülésterembe azoknak az embereknek a hangját... - igen, tisztelt államtitkár úr, borzalmas, mert önök meghazudtolják a magyar demokráciát és nem foglalkoznak az emberekkel. Államtitkár úr, válaszoljon nekem arra a kérdésre, hogy mit foglalkozik ezeknek az embereknek a nyolc évvel ezelőtt befejeződött kormányzásával. Kit érdekel, ahogy szokták mondani?! A választókat se nagyon, már elnézést kérek, tisztelt képviselőtársaim, de engem aztán a legkevésbé sem az érdekel, hogy önök hogyan látják Gyurcsány Ferenc és Bajnai Gordon kormányzását. Engem az érdekel, hogy ezek az emberek ott fönny a karzaton megkapják a béremelést, vagy nem kapják meg a béremelést.

Nyolc éve mesélnek nekünk mindenfélét. Nyolc éve mondják a magukét. Nyolc éve hallgatom azt, hogy önök bölcsődei férőhelyeket fognak létrehozni. Ezt csak azért mondom, mert Selmecezi Gabriella most hátul van, de hallgatja képviselőtársam. Kikértem a KSH-adatokat: az önök kormányzása alatt csökkent a bölcsődei férőhelyek száma. Ez a bölcsődei reform. *(Dr. Rétvári Bence: 16 ezerrel nőtt! Tegnap mondtuk el, csak nem figyeltél.)* Államtitkár úr, nyomjon gombot, legyen olyan kedves, van rend ebben a Házban. Engem Kövér László a minap figyelmeztetett arra, hogy ne legyek óvodás. Nem akarok önnek hasonlót mondani, de nyomjon ön is gombot, én is nyomtam gombot, önöknek több idejük van, használja föl az időt.

Szóval, ezek az emberek sztrájkolnak. Önök nem tudják nem figyelmen kívül hagyni kormányoldalról, hogy sokadik alkalommal megy a sztrájk. Ötödik alkalommal! 112 hivatalban sztrájkoltak. 7300 magyar dolgozó kiállt azért, hogy rendes bérük legyen. 18 ezer köztisztviselő illetményéről van szó. Tíz éve nem emelkedett ezeknek az embereknek a bére. Tudja, államtitkár úr ön, meg a másik államtitkár úr, hogy mennyit keresnek ezek az emberek? 100-120 ezer nettókról beszélünk.

Itt szeretném felolvasni annak az embernek a hangját, aki ezt nap mint nap megéli. Szeretném felolvasni ezt a levelet, mert önök nem foglalkoznak az emberekkel, de én ide behozom a magyar parlamentbe, és felolvasom ezt a levelet, amit én kaptam, de önöknek szól, mert most önök vannak kormányon, és önök vannak annyian ebben a parlamentben, hogy béreket tudnának emelni. Figyeljenek ide, legyenek kedvesek!

Számkivetetten a köz szolgálatáért. Mindenki számára ismeretes, hogy a köztisztviselői illetménytábla 2008 óta nem változott. A köztisztviselők ki maradtak a béremelésekből és minden egyéb juttatásból, amelyet egyéb ágazatban dolgozók megkaptak az elmúlt években. Ezek a dolgozók, Rétvári államtitkár úr - ne távozzon -, a köz szolgálatában állnak, Magyarország Kormányának mégis számkivetettjei. Nem értékelik a munkájukat, semmibe veszik az általuk elvégzett feladatokat, és az évek óta elfogadott köztisztviselők napjától is megfosztották őket. Mintha nem is léteznének; ne sztrájkoljanak,

ne követelőzzenek, örüljenek, hogy dolgozhatnak, s tegyék ezt némán. Holott egy köztisztviselő nemcsak önkormányzati, de állami feladatot is ellát.

És most figyeljenek, tisztelt képviselőtársaim, rám figyeljenek, ne egymásra, mert egy ember gondolatait olvasom fel, államtitkár úr. Figyeljenek ide! Mi történne, ha nem végeznék el a kötelező adatszolgáltatásokat, ha nem kapnák meg a közfoglalkoztatók a bérüket, ha a képviselő-testületek előterjesztések nélkül üléseznének, ha nem készülnének jegyzőkönyvek, ha önkormányzati támogatás nélkül maradnának a rászorultak, ha nem lenne kivette és behajtva a gépjárműadó, az iparűzési adó, ha nem lenne ki előtt házasságot kötni, ha nem lenne anyakönyveztetve az újszülött és az elhunyt, ha nem segítenék a polgármesterek munkáját? Hogyan működnének nélkülük az önkormányzati intézmények? Igen, jókora káosz kerekedne belőle, ha ezek az emberek nem lennének. - Ezt írták nekem az érintettek.

A köztisztviselők is képviselnek akkora értéket, mint más ágazatok dolgozói, csak rájuk senki nem figyel. Ha a jövőben nem történik változás a köztisztviselői intézmények vonatkozásában, ha ez a nemes szolgálat továbbra is háttérbe szorul, egyre többen fogják elhagyni ezt a szép pályát, indokoltan.

Én azt gondolom, hogy ennek az elkeseredett köztisztviselőnek a szavai minél jobban rámutatnak arra, hogy önök mennyire néznek át ezeken az embereken és semmibe veszik őket. Ők semmi mást nem szeretnének, mint annyit, hogy az illetményalap 38 650 forintról 60 ezer forintra emelkedjen. Ez az, amit ők szeretnének. De nemcsak magukért állnak ki, 18 ezrükért, hanem azért a 200 ezer emberért is, aki a szektorban, a közszolgálatban dolgozik, és akik tíz éve semmit nem kaptak önöktől.

Van itt pénz mindenre. Kiplakátolják hazugságokkal az országot, urizálnak, a miniszterelnök a Várba költözik, a stadionok, és folytathatnám. Mindenre adnak pénzt. Államtitkár úr, Pogácsás államtitkár úr, ön válaszoljon arra a kérdésre, hogy miért nem adnak ezeknek az embereknek béremelést. Két kifogásról tudok, az egyik Lázár János miniszternek volt a kifogása. Egyébként sajnálom, hogy egy miniszter se jött el, szerintem nem az egyéni körzetekben gyűjtik az aláírásokat, nyugodtan eljöhetnek volna erre a vitanapra. Én ott fogom folytatni délután a munkámat. Önök hol vannak? Hol vannak ilyenkor? Tényleg, hol vannak a miniszterek!

De nézzük, hogy mit mondott Lázár János! Közölte, hogy az önkormányzatokhoz az államnak semmi köze. Ezt mondta. Elég meredek állítás, de biztos, hogy az ő fejében ez így állt össze. S azt is mondták önök, hogy a sztrájk valójában egy kormányellenes politikai akció, és a választásokat akarják ezzel befolyásolni. Hát, ne haragudjanak, az, hogy az emberek meg akarnak élni a bérükből, egy alap. Az nem a választások befolyásolása. Az a választások befolyásolása, ha önök nem adják meg azt a pénzt ezeknek az embereknek, önöknek ezzel csökkenni fog a népszerűségük. Nem tudnak annyi So-

ros-plakátot kitenni az országban, hogy ezeknek az embereknek legyen vacsorára való, meg minden másra való a családjukban.

Azt tudom önöknek mondani, hogy harmadik éve nézik tétlenül a dolgozók sztrájkját. Már csak azért sem egy választások előtti politikai akcióról van szó, mert ez már évek óta zajlik. Önök kivéztették az önkormányzatokat. 1302 önkormányzati hivatalból 303-ban sikerült csak megadni saját forrásból ezt a bizonyos illetményemelést, a többiek nem tudták kigazdálkodni, mert régi magyar mondás, hogy a nincsből nem lehet valamit csinálni. Oda kell adni a pénzt az önkormányzatoknak.

S én azt is tudom önöknek mondani, hogy amikor Orbán Viktort hallgattam, a miniszterelnököt, ő azt mondta, hogy fake news, álhír, ostobaság az, hogy önök az önkormányzatokat be akarják darálni, és hogy a kistépülési önkormányzatokat el akarják tiporni. Tudják, ha nem adják meg a béremelést ezeknek az önkormányzatoknak, ez is gyakorlatilag a munkaerőhiány miatt azt fogja eredményezni, hogy szét fognak esni darabokra ezek az önkormányzatok. Magyarország területének a fele 2 ezer főnél kisebb lélekszámú településekhez tartozik. Másfél-két millió ember él a falvakban. Nem muszáj nagy felhajtással megszüntetni ezeket az önkormányzatokat, nagy törvényekkel, meg plakátkampánnyal és minden mással. Így is el tudják intézni, államtitkár urak, hogy nem adják meg a béremelést, és el fogják szívni a munkaerőt más szektorok, meg más országok, mert ennyi pénzért ők ezt nem fogják tudni csinálni.

Egyébként egészen abszurd a helyzet. Volt már arra példa, hogy településen hosszú ideig nem találtak az alacsony bérek miatt jegyzőt, pénzügyest, és nem tudták elkészíteni ezen a településen a pénzügyi beszámolókat. Találják ki, hogy mennyire bírságotlák meg ezt a települést! 54 millió forintra! Tudják, mennyi volt a falu saját bevétele? 25 millió forint! Hát, hol van itt a ráció, hol van itt az észszerűség, hol van itt a strukturált gondolkodás, hol van itt a stratégiai gondolkodás?! Mi az önök célja?

Elmondom önöknek, hogy itt és most 42 milliárd forintról beszélgetünk. Az, amit ezek az emberek ott fön a karzaton kérnek, 42 milliárd forintból megoldható lenne. Mennyit kapott kormányzati kommunikációra, propagandára a kormány legutóbb? Ön egy igazi propaganda-államtitkár, Dömötör államtitkár úr. Tudja, mennyit kapott? 46 milliárdot! Miért nem adták oda ezt a 46 milliárdot ezeknek az embereknek?

(Az elnöki széket Sneider Tamás, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

Miért fontosabb önöknek az, hogy minket alázzanak óriásplakátokon, mint hogy ezeknek az embereknek legyen csekkre befizetni pénz, legyen pénz arra, hogy a gyermeküknek vegyenek egy téli cipőt,

és folytathatnám tovább. Mert nagyon rossz bérekről beszélünk. Itt ilyen problémák vannak.

(11.00)

Nem az a probléma, hogy milyen autóból nézgetünk kifele, tisztelt államtitkár urak, ilyen luxusból vagy olyan luxusból. Itt az a tét, hogy van-e pénz bérletre, vagy nincsen pénz bérletre. Tudják, én ezeknek az embereknek az érdekeit képviselem. Furcsa módon, a választások előtt, ezen az összehallgatott vitán az által kezdeményezett vitán azért tartottam fontosnak ezt a témát behozni, mert ezek az emberek nagyon küzdenek, és nagyon értékelem az ő erőfeszítéseiket, és szeretnék minden lehetséges módon segíteni nekik. De ez egy állatorvosi ló. Mert ez, amiről ezek az emberek beszélnek, a dolgozói szegénységről szól.

Önök ilyen elképesztő propagandát meséltek nekünk arról, hogy az elmúlt nyolc évben milyen jól mentek a dolgok. Azt biztos kihagyták a számításukból, hogy 2011-ről '17-re önök megkétszerezték a dolgozói szegénységet. *(Korózs Lajos: Így van.)* És ha az önkormányzati bérekről beszélünk meg a közszféráról, és ha önök itt béreket emelnének, egyébként teljesen 300 milliárd forintba lenne szükség, a dolgozói szegénység nagymértékben enyhülne Magyarországon. Mi kormányon a minimálbérhez fogjuk kötni az alapját a bértáblának, itt kezdődik. És egy egységes közszolgálati életpályára van szükség, nem pótlékolásra.

Olyan béremelésre van szükség, ami az alapbérbe beépül, és onnantól kezdve végigmegy az egész életpályán. Mi ezt kínáljuk ezeknek az embereknek, meg azt, hogy nem Tiborcz Istvánnak fogjuk adni a 300 milliárd forintot meg nem tudom, mennyi pénzt, amennyit önök korrupcióra, ide-oda eltolnak, hanem ezeknek az embereknek fogjuk odaadni bérekben, meg az egészségügybe, meg az oktatásba, meg fontos dolgokra.

Ez a gond, tudják, a korrupcióval, ami azon kívül, hogy hatalmas erkölcsstelenség, ezért nincs pénz ezekre az emberekre. Mert akkora a korrupció, hogy elkezdtek a propagandát csinálni, meg a pénz a korrupcióra, meg a propagandára, én meg itt kérem önöktől ezt a 42 milliárd forintot. És önök meg néznek, bújnak bele a papírjaikba, mert pontosan tudják, hogy ezt a pénzt nem fogják odaadni ezeknek az embereknek. Vagy mégis? Tegyük meg, legyenek kedvesek! Igazán megérdemelnék.

És azért is állatorvosi ló ez a kérdés, mert rengeteg nő dolgozik ebben a szektorban. A nők és a férfiak között van bérkülönbség strukturálisan ebben az országban, és az állami szférában 70-80 százalékban nőtársaink dolgoznak. Annak a 200 ezer dolgozónak, akik tíz éve nem kaptak béremelést, a 80 százaléka nő. Ezért a nők teljesítményének, tudásának és társadalmi megbecsülésének is kérdése az, hogy ez a

szektor megkapja-e a béremelést vagy nem. A nőknek is tartoznak önök ezzel a pénzzel, nem csak a közszolgálatnak.

Azt tudom önöknek mondani, hogy ragadják meg az alkalmat, a 20 másodperc kevés volt, amit erre a kérdésre szántak. Minden egyes államtitkár legyen kedves, álljon föl, és mondja el, hogy hogyan lesz megoldva a közszféra béremelése! Megkérem Demeter Márta kolléganőmet, hogy adjuk át az államtitkár uraknak azt a kitűzött, amit én is viselek, ami arról szól, hogy pártállástól függetlenül és pártpolitikai érdekeket nem képviselve ki kell állnunk a közszolgák mellett, bárhol is ülünk ebben a magyar parlamentben. Köszönöm, hogy végighallgattak. *(Demeter Márta átad egy-egy kitűzött dr. Rétvári Bencének, Pogácsás Tibornak és Banai Péter Benőnek. - Szórványos taps az ellenzéki padosorokban.)*

ELNÖK: Köszöntöm képviselőtársaimat. Ezzel a vezérszónoki felszólalások végére értünk. Megadom a szót Banai Péter Benő államtitkár úrnak.

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági miniszteri államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Országgyűlés! A mai vitanap a címe szerint a háziorvosokról és az önkormányzatokról szól. Államtitkár-kollégáim elmondták, illetőleg a kormánypárti vezérszónokok elmondták, hogy ezen a területen az elmúlt években milyen többletforrások álltak rendelkezésre, és milyen konkrét előrelépést tudtunk elérni. Miért tudtuk ezt megtenni? Azért, mert a gazdaság teljesítménye fenntartható módon ezt lehetővé tette.

És itt engedjék meg, hogy reagáljak a vezérszónoki hozzászólások közül az ellenzéki képviselők által elmondottakra. Kunhalmi Ágnes képviselő asszony a fenntartható növekedést kérte számon és idézte a 2003-2007 és 2013-2017 közötti időszakot. Nagyon örülök, hogy ezt tette, mert ha a fenntartható növekedésről beszélünk, akkor minden közgazdász tudja, hogy a fenntarthatóság azt jelenti, hogy a növekedés nem párosul az államháztartás magas hiányával, az államadósság növekedésével, illetőleg nem jellemzi nagy külkereskedelmi deficit.

Jelentenem kell, képviselő asszony, hogy 2003 és 2007 között az Európai Unió tagállamai közül nálunk volt a legmagasabb vagy a második legmagasabb az államháztartás hiánya, és ez az államadósság jelentős növekedésével párosult. Jelentenem kell, hogy ezekben az években deficit jellemezte a külkereskedelmi mérleget. Klasszikus ikerdeficit-helyzet volt. Tipikusan erre mondják azt, hogy fenntarthatatlan növekedés. El kell mondjam, hogy az ön által említett 2013 utáni időszakban alacsony államháztartási hiány és külkereskedelmimérleg-többlet jellemezte a magyar gazdaságot.

Ugyanakkor ez a gondolat arra is továbbvizsgálja, hogy vajon milyen az a gazdasági növekedés, amely a múltban fenntarthatatlan módon valósult meg, és emellett a foglalkoztatottak számának átlagos csök-

kenésével párosult. Képviselő asszony, felhívom a figyelmét, olyan növekedés volt, amelyben 2003 és 2007 között a foglalkoztatottak száma csökkent. Nézzük meg, hogy 2013 vagy 2010 után mi történt! Bőven 700 ezerrel többen dolgoznak most, mint korábban. És ez átvezet azokra az állításokra, amelyeket Kunhalmi Ágnes képviselő asszony mondott, és azt gondolom, megragadják a két különböző gazdaságpolitika lényegét; annak a gazdaságpolitikának a lényegét, ami 2010 előtt volt, és ami 2010 után.

Az egyik időszakban tehát a foglalkoztatottak száma nem növekedett, akkor sem, amikor érdemi gazdasági növekedés volt, a másik időszakban pedig jelentős foglalkoztatási bővülés valósult meg. Ezért történhetett meg az, hogy arra, amit ön jóléti kiadásoknak mond, amelyek magába foglalják a munkanélküliséggel kapcsolatos kiadásokat, 2010 előtt az állam nagyon sok pénzt költött. Örülhetünk annak, hogy az ezen jellegű kiadások, a jóléti kategóriába kapcsolódó, munkanélküliséggel kapcsolatos kiadások érdemben csökkentek. Ez egy pozitív előrelépés.

És igen, megnézhetjük azt, hogy az egészségügy és az oktatás összességében milyen forrásokkal gazdálkodhatott. Jelentemem kell, hogy a tényszerű adatok alapján 2010 után nemcsak nominálisan növekedtek az egészségügyi és oktatási kiadások, hanem reálértelemben is. Erről a kormányzat az Országgyűlés részére a zárszámadás keretében tetelesen beszámol.

Miért volt ez a változás? Igen, döntő részben azért, mert az adórendszert átalakítottuk. Ennek része volt az egykulcsos szja, ami munkavállalásra ösztönöz, az adókedvezmény-rendszer, ami gyermekvállalásra ösztönöz, de része volt például a munkahelyvédelmi akció, amelyek keretében az alacsony termelékenységű rétegeknek alacsony munkáltatói adót tettünk lehetővé, ezzel ösztönözve a foglalkoztatásukat.

Ezek is kellett ahhoz, hogy most érdemi, nemzetközi téren is jelentős munkavállalói létszámnövekedésről lehet beszámolni. Ez az átfogó keret, amelyen belül, például az egészségügy növekvő forrásait nézve elmondhatjuk azt, hogy az alapellátás és azon belül a háziiorvosi finanszírozás kiadásai tételei is növekedtek.

Ezzel át is térek a Lukács László képviselő úr által mondottakra, aki a háziiorvosi ellátásról beszélt. El kell mondjam itt is a számokat: 77 százalékkal magasabbak a háziiorvosi költségvetési kiadások a 2018-as költségvetésben, mint voltak 2010-ben. Emlékeztetnék mindenkit arra, hogy a kumulált infláció ebben az időszakban 23,3 százalék. Tehát nem csak arról beszélhetünk, hogy nominálisan növekedtek a kiadások. Nemcsak arról beszélhetünk, hogy reálértelemben növekedtek a kiadások, hanem arról beszélhetünk, hogy az infláció fölött jelentősen növekedtek ezek a kiadások. És köszönöm, hogy képviselő úr megemlítette az alapellátás többi területét, mert tényszerűen azt is elmondhatjuk, hogy a védőnői szolgáltatásra, a fogászati ellátásra, otthoni szak-

ápolásra is infláció feletti kiadási tételeket látunk az ideai költségvetésben a 2010-es szinthez képest.

Képviselő úr felhívta a figyelmet arra, hogy a háziiorvosoknál egy komoly demográfiai probléma van. Ezt a problémát a kormány 2010-ben észlelte, és épp azért indította el a Rétvári államtitkár úr által részletesen ismertetett programokat, háziiorvosi letelepedési és a praxisjogvásárlási pályázatot. De azt is látnunk kell, képviselő úr, hogy nem egy terület demográfiai problémájáról beszélünk, hanem, ahogy Selmeczi Gabriella képviselő asszony mondta, egy nemzeti problémáról beszélünk. És azt is látnunk kell, hogy igen, ezen a területen, ismétlem, fenntartható államháztartás mellett a demográfiai folyamatok megváltoztatására is jelentős forrásokat koncentrált a kormányzat.

A már említett családi adókedvezmény egyedül az ideai évben már több mint 300 milliárd forintot hagy a magyar családoknál. Azt gondolom, ez is kellett ahhoz, hogy az 1,2 arányú termékenységi ráta az utóbbi statisztikák alapján már 1,5-re növekedett. Egy kedvező trend indult el. Messze vagyunk még a 2-es vagy 2,1-es értéktől, de mégis egy trendfordulót láthatunk.

(11.10)

És abban bízom, hogy ha ezt a gazdaságpolitikát és ezt a családpolitikát tudjuk folytatni, akkor ez a trend folytatódni fog.

Tehát ismétlem, konkrétan a háziiorvosok területén is az ön által említett demográfiai problémákra konkrét intézkedéseket hozott a kormányzat, és nemcsak egy terület problémáival foglalkozott, hanem átfogóan a demográfiai kérdéssel is foglalkozott a kormány, az Országgyűlés, és érdemi lépéseket tett.

Ami Szél Bernadett képviselő asszony megállapításait illeti, azt gondolom, hogy néhány olyan megállapítást tett, amely tényszerűen nem igaz. A képviselő asszony azt mondta, hogy a kormánynek adóssága van a teljes magyar közsférával szemben. Akkor nézzük meg a számokat! A Statisztika Hivatal adatai alapján a közsférában nagyságrendileg 700 ezer fő dolgozik. Ezen 700 ezer fő közül több mint 550 ezernél valósult már meg béremelés. És ezek a béremelések igen jelentős béremelések voltak, nem egy területen 50 százalékos béremelést láthatunk.

Nem foglalkozik a kormány az emberekkel. Tényszerűen a közsférában közel húsz éve dolgozó emberként és egyidejűleg közzgazdászként el kell mondjam, hogy 2010-2011-ben azok a javaslatok, amelyeket különböző nemzetközi szervezetektől kaptunk, arról szóltak, hogy csökkentsük a létszámot és a béreket a közsférában. Ez volt a kiinduló helyzet, ezt mindnyájan tudjuk. Tudjuk azt, hogy az európai uniós tagállamok többsége a közsférában dolgozók létszámát vagy bérét, vagy mind a kettőt

csökkentette. Mi egy másik utat választottunk. Ez a másik út azt eredményezte, hogy az említett 700 ezer fő közsféra-foglalkoztatott közül több mint 550 ezernél már érdemi béremelés valósult meg, és igen, azt mondjuk, hogy a gazdaság teljesítményével összhangban felelős módon megyünk előre, és folytatjuk a béremeléseket.

Akkor nézzük meg, hogy az önkormányzatok területén mi történt! A képviselő asszony azt mondta, hogy kivéztetik az önkormányzatokat. Többször elhangzott, hogy bőven 1300 milliárd forint fölötti adósságot vállaltunk át. Többször elhangzott, hogy ez az adósságátvállalás a strukturális intézkedések mellett az önkormányzati rendszer pénzügyi egyensúlyát hozta el.

Akkor megint hadd mondjak konkrét számokat. A 2010-es évben az önkormányzati rendszer hiánya bőven 200 milliárd forint fölött volt, és sajnos ez nem egyedi folyamat volt, hanem a megelőző években végig deficit jellemezte az önkormányzati szférát. 2010 után az adósságátvállalásnak, az érdemi átalakításoknak köszönhetően évről évre pozitív szaldójú önkormányzati rendszert látunk, és ezen pénzügyi helyzetnek köszönhető is, hogy az önkormányzatok a náluk foglalkoztatott köztisztviselők tekintetében béremelést hajthatnak végre.

Képviselő asszony, akkor nézzük meg, hogy mennyi önkormányzati tisztviselő dolgozik, akik mellett ön szót emelt. Nagyságrendileg 28 ezer főnél némileg nagyobb az önkormányzati foglalkoztatottságú köztisztviselők létszáma. Ezen állomány több mint fele a már említett önkormányzati pénzügyi helyzetnek köszönhetően, részesült béremelésben, hiszen az önkormányzatok erről dönthetnek - ezek tényszerű kincstáras adatok. Azt javasolom, hogy a 700 ezer fő kontextusába helyezzzük el azt a nem egész 14 ezer főt, ahol az önkormányzatok nem döntöttek béremelésről, noha ismétlem, a lehetőségük megvan, és az önkormányzatok saját költségvetéssel rendelkező szervek, dönthetnek arról, hogy hol és milyen mértékű béremelést hajtanak végre.

Ami pedig - ismétlem - az átfogó kormányzati politikákat illeti, a kormány azt az utat választotta, hogy a gazdaság növekedésével összhangban, lehetőségeihez mérten minden területen igyekszik béremelést végrehajtani és ehhez központi segítséget megadni. Említettem a számokat, hogy a közszférában foglalkoztatottak túlnyomó részénél ez már megvalósult. Olyan helyzetet teremtett, azt gondolom, a kormányzat és az Országgyűlés, ami az önkormányzatok területén, az általuk foglalkoztatottaknál is lehetővé tette a béremelést a foglalkoztatottak túlnyomó részénél, és ha folytathatjuk a politikát, akkor folytatjuk a béremeléseket is. Én e tekintetben optimista vagyok az elkövetkezendő éveket tekintve, és engedjék meg, hogy azt mondjam, hogy ez az optimizmus nem kormányzati optimizmus, hanem a már sokat emlegetett nemzetközi szervezeteknek is az optimizmusa. Ha megnézzük azt, hogy az Európai Bizottság, a hitelminősítők mit mondanak a magyar

gazdaságról, akkor azt mondják, hogy igen, ez a pálya, amit a magyar gazdaság befutott, fenntartható, ez a pálya az európai uniós átlagot érdemben meghaladó növekedést eredményezhet, ez a pálya alacsony államháztartási hiánnyal és csökkenő államadóssággal párosulhat, ez a pálya a foglalkoztatottak számának növekedésével és a reálbérek emelkedésével párosulhat, és ha ezen, kormánytól független szervezetek előrejelzései beigazolódnak, akkor biztos vagyok bene, hogy központi forrásokból is lesz lehetőség különböző területeken további béremelések folytatására. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Megadom a szót Rétvári Bence államtitkár úrnak.

DR. RÉTVÁRI BENCE, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Azért csak kibújt a szög a zsákból már a vezérszónoki felszólalások körében is, hiszen Kunhalmi Ágnes képviselő asszony, az MSZP kampányának arca, nem hagyta ki a lehetőséget, hogy hűségesküt tegyen Brüsszelnek. Egyértelművé tette, hogy ők nem azok közé a pártok közé tartoznak - ezt persze már korábbi párttársa, korábbi pártelnöke, Lendvai Ildikó is megtette -, akik a magyar érdeket képviselni járnak ki majd Brüsszelbe, hanem ők mindig az európai érdekekhez igazítják a magyar érdeket, és nem az európai célokat próbálják a magyar érdekeknek megfelelően befolyásolni. Jó ezt tudni a választóknak, hogy ők nem a magyar emberek érdekeihez igazodnak elsősorban, hanem a külföldről kapott különböző javaslatokhoz.

A jobbikos felvetésekben a szakmai javaslatokat köszönjük, hiszen ezek egy része már meg is valósult, egy részével mi magunk is foglalkoztunk, és törvényformába is öltöttük őket. A dicséreteket külön köszönjük, ami az elmúlt évek eredményeit mutatja. Viszont attól óva intenek mindenkit a magyar parlamentben és a magyar választók körében is, hogy Simicska Lajost bármikor is a magyar tb-kassza közelébe engedje, hiszen akkor azzal igencsak az üzleti szemlélet köszönne be a magyar egészségügyben, amitől, azt hiszem, mindnyájunkat óva inthetjük.

Az LMP az egészségügyről nem igazán beszélt, de azt hiszem, hogy Banai államtitkár úr egyértelművé tette, hogy mik azok az előrelépések, amiket az önkormányzatok meg tudtak tenni. Remélem, majd itt a vitában nem az fog kialakulni, hogy az LMP még a Kincstárnál is jobban tudja, hogy a Kincstár mennyit utal igazából a magyar kormánytisztviselőknek.

Az viszont a vita egészére elmondható, hogy az a különbség a korábbi időszak kormányzása és a mostani kormányzás között, hogy akkor azon vitakoztak a képviselők, hogy kitől mit vesznek el, hogy hol milyen megszorítások lesznek, most viszont arról beszélünk, hogy hol ki mennyi többletet kap, akár ágazatonként, önkormányzatonként, konszolidálásra 1350 milliárdot vagy más tételekre milliárdokat és

tízmilliárdokat, vagy béremelést az ápolóknak, béremelést az egészségügyben dolgozóknak, orvosoknak, házi orvosoknak.

Nem arról beszélünk tehát, hogy hol mennyivel csökkennek a ráfordítások, hanem arról, hogy hol mennyivel tudjuk ezeket növelni, és ezeknek az arányáról vitatkozunk itt a parlamentben. Sokkal előnyösebb viták ezek. Bízunk benne, hogy sohasem kell visszafordítani az idő kerekét, és a 2010 előtti vitákat újranyitni a 2010 előtti szereplőkkel. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Képviselőtársaim! Most az előre bejelentett képviselői felszólalásokra kerül sor. Ennek keretében elsőként megadom a szót Manning János képviselő úrnak.

MANNINGER JENŐ (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Egy dologban, azt hiszem, egyetérthetünk. Kétségtelen, hogy elégedettek sosem lehetünk sem az önkormányzatok helyzetével, sem az ott dolgozók, sem pedig a közsférában dolgozók bérével. Azt gondolom, hogy mindig van mit tenni, csak az a kérdés, hogy milyen az irány, és ha azt nézzük, hogy 2010 óta mi történt, akkor láthatjuk, hogy abba az irányba megyünk, és különösen az utolsó három évben, hogy hosszú időnkig sem lehet visszaemlékezni arra, hogy ilyen jelentős béremelések voltak.

Hiszen béremelések voltak a rendvédelmi szerveknél, az egészségügy területén, az oktatás területén, a közsférában is, mint hallhattuk itt. Biztos az ellenzéknek nem tetszik ez a szám, de 700 ezerből 550 ezernél egyértelmű emelések voltak. El tudom mondani, hogy egyébként a helyi településeknél is nagyon sok helyen - itt elhangzott a szám is, hogy mintegy 50 százalékában - az önkormányzatok is emelték a béreket. Azt tudom mondani, hogy a választókerületem legnagyobb településén is volt béremelés, plusz 10 százalékot kaptak a közalkalmazottak, az önkormányzatnál dolgozók. Nyilván lehet többet emelni, nyilván, ha javulni fog a helyzet, akkor az önkormányzat is képes lesz magasabb béremelést is megvalósítani úgy, ahogy az nagyon sok helyen máshogy megvalósult.

Hogyan nyílt erre lehetőség? Ahogy itt elhangzott, pontosan azzal, hogy 2010 után átvállalta az állam a települések adósságait, illetve, ami nagyon fontos, és különösen például az én választókerületemben, ahol száz település van és főleg kisebb települések, az adósságkonszolidációban részt nem vett települések mintegy 1,2 milliárd forintot kaptak.

(11.20)

Ez kistelepülésekben rendkívül nagy összeg, a lakosságszámtól függően kapták meg. Ebből tudták a legfontosabb feladataikat elvégezni.

Meg kell mondjam, nyilvánvaló, hogy itt is az önkormányzatban dolgozók, a polgármesterek sosem fogják azt mondani hivatalosan, hogy teljesen elégedettek. Viszont ha másfelől nézzük meg, a problémák felől, akkor azt lehet mondani, hogy egészen másfajta problémákkal kell szembesülniük, mint 2010-ben vagy akár csak a 2010 utáni években, amikor még nem állt helyre az önkormányzatok anyagi helyzete.

Az uniós forrásokból is jelentősen részesülnek, pont azért, mert a legfontosabb kérdés ezeknél a településeknél a demográfia helyzete. Az a célunk, hogy a kisebb falvakban is minél több gyerek legyen, ezért minden ilyen programba első helyen került be az óvodák építése, bölcsődék építése, lehet mondani, például a TOP-on keresztül az orvosi rendelők építése, amire valóban még van igény. De ha abban az ütemben haladunk, akkor azt lehet mondani, hogy az elkövetkezendő években el lehet érni azt, hogy minden településen az orvosi rendelők fel lesznek újítva, és megfelelő műszerezettséggel is rendelkeznek. Tehát nem érzékelem azt, hogy valami válságban lennének. Vannak tennivalók. Van egy program. Az önkormányzatokra, a kisebb önkormányzatokra, a városi önkormányzatokra nézve a Fidesznek van elképzelése. Az eddig elkezdett utat kell folytatni. Egészen biztos vagyok benne, hogy a települések helyzetével együtt az ott lakók helyzete is, ahogy az eddigi bérek is mutatják, jelentősen javulni fog.

Itt elhangzottak olyan riasztások, hogy vannak önkormányzatok, amelyek nem tudták rendezni a pénzügyeiket, a beszámolóikat. Én is tudok ilyenről. Azt kell mondanom - és talán jobban ismerik a kistelepülések gondjait, mint az adott vezérszónokok, akik felszólalásai is arról tanúskodtak, hogy a kisebb települések életéről nem sokat tudnak, de ez érthető, hiszen nem nagyon jutnak el oda -, a kisebb településeken is vannak ilyen gondok, kétségtelen, de általában ahol nincs jegyző, vagy tudom mondani, nincs megfelelő pénzügyes, nem könnyű találni ilyet, azért annak mindig megvan az oka a múltban, hogy miért nem vállalták el. Konkrét esetekről is tudnék beszélni. Igenis a települési önkormányzatoknak megvan minden eszközük ahhoz, hogy a problémáikat megoldják, mint ahogy ezt is tapasztalhatjuk. Természetesen szükség van további fejlődésre, mint említettem, rendkívül fontos, hosszú éveken keresztül lehet folytatni az infrastruktúra építését, de elsősorban azt a programot kell folytatni minden olyan programban, amely azt lehetővé teszi, hogy a fiatalok is megtalálják a jövőjüket a kisebb településeken. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Burány Sándor képviselő úrnak.

BURÁNY SÁNDOR (MSZP): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Szó esett ma a vitánapon már a gazdaság teljesítményéről is, ami abból a szempontból is fontos, hiszen mindent, amit az egészségügyre, a szociális kiadásokra, az önkor-

mányzati finanszírozásra akarunk költeni, annak alapjait a gazdasági növekedés teremtheti meg. Beszéljünk hát egy kicsit a gazdaság számairól, annál is inkább, mert államtitkár úr is szóba hozott néhány statisztikai ténytet.

A magyar gazdasági növekedéssel ugyanis a mi megítélésünk szerint akadnak komoly problémák. Az egyik komoly probléma az, hogy minden impozáns száma ellenére a rideg valóság az, hogy ha a régiós versenytársakkal hasonlítjuk össze a magyar gazdasági növekedést, akkor ezek a számok már egyáltalán nem tűnnek elsőnek, sőt azt kell mondanunk, a gazdasági növekedés tekintetében a régiós vetélytársaink végén kullogunk, ha ezt az összehasonlítást megteszi az Eurostat adatai alapján a kormány.

A másik, és talán ez a nagyobb probléma, hogy a gazdasági növekedés valójában a kevesek növekedése, az ország túlnyomó többsége, az intézmények túlnyomó többsége a gazdasági növekedést a saját zsebében, a saját intézményi finanszírozásán egyáltalán nem érzi. De kik érzik? Világos tények árulkodnak erről, hiszen nemrég jelentek meg azok a statisztikák, amelyek kimutatják, hogy hihetetlenül rövid idő alatt néhány száz, azt hiszem, ötszáz fő újjgazdaggá vált Magyarországon, hihetetlen mértékben gyarapodott egy szűk, korábban nem ismert réteg vagyona. Ők már megjelentek a multimilliomosok körében. Korábban ők szerény vállalkozók voltak. Ha megkérdezzük, hogy ezt az ötszáz embert, körülbelül ötszáz vállalkozót, akik ilyen hihetetlen mértékben ennyire rövid idő alatt ilyen példátlan mértékben meggazdagodtak Magyarországon, mi köti össze, hát az, hogy ők a Fidesz csókosai. A gazdasági növekedéssel az egyik fő probléma az, hogy azokból a lehetőségekből, azokból az uniós forrásokból, amelyek a magyar gazdasági növekedés egyik motorját adják, a költségvetési pályázatokból nem a gazdaság egésze, nem a kisvállalkozások egésze, nem a vállalkozók úgy általában, hanem a Fidesz-közeli emberek, a csókosok húzzák a legtöbb hasznot. Ma Magyarországon az a szomorú tény, hogy tenderen eredményesen indulni csak az tud, akinek jó kormányközeli vagy Fidesz-közeli kapcsolatai vannak, a többieknek erre semmilyen esélyük nincs. Nem akarok belemenni itt most különböző korrupciós vádakba, de a napnál világosabb, a napnál világosabb, hogy a gazdasági növekedés, az uniós támogatások fő haszonélvezője néhány száz fideszes csókos volt, miközben az ország nagy része ezt a növekedést a saját bőrében egyáltalán nem érzi.

Ezzel szemben a szomorú igazság az, hogy miközben ötszáz csókos hirtelen meggazdagodott, ebben a hihetetlenül jól működő gazdaságban sorra jönnek arról a hírek, a statisztikai tények, hogy kis falvakban a boltok zárnak be. Egyre inkább az a helyzet, hogy nincs elég kereslet ezekben a falvakban ahhoz, hogy azok a boltok, amelyek egyébként a helyi élelmiszert juttatnák el az ott élőkhez, meg tudjanak élni ebből a szerény keresletből. Mert a kisvállalkozók is azok közé a társadalmi csoportok közé tartoz-

nak, akik az elmúlt évek gazdaságpolitikájának nem nyertesei, hanem vesztesei voltak, még hozzá két szempontból is. A kisvállalkozók érzik a leginkább a bőrukön a keresletnek azt a visszaesését, amelyet az alacsonykeresetű emberek vásároló ereje jelentene. Pontosán tudjuk, hogy akiknek sok van a bankszámlájukon, azok ezt nem költik el, egy bizonyos határon túl már nem lehet luxusra költeni mindazt a pénzt, amivel rendelkeznek. Az ő fogyasztásuk ettől nem fog nőni, a megtakarításaik fognak nőni vagy a külföldi luxuskiadásai fognak esetleg ettől nőni, a vagyoniuk fog ettől nőni, de a mindennapi kiadások területén egyszerűen van egy szint, ahol már nem lehet tovább fokozni a fogyasztást.

Van egy szint sajnos Magyarországon, az alacsonykeresetű embereknek egyre inkább szegénységküszöb alá szorított nagyon nagy létszámú rétege, akik meg kénytelenek, mert nem tudnak mást csinálni, mint a keresetük egészét ruhára, élelmiszere, rezsire elkölteni, mert egyszerűen olyan keveset keresnek, hogy a család megélhetéséhez szükséges mindennapi kiadások a hó végére lényegében a pénzüket fel is emésztik. Ennek egyik következménye, hogy a kereslet drámai módon visszaesett azokon a kistélepüléseken, ahol egyébként a lakosok többsége egyáltalán nem NER-lovag, egyáltalán nem tartozik az ötszáz csókos közé, szerény kereseti lehetőségekből kell megélniük, és ez a szerény keresleti lehetőség nem teszi lehetővé azt a mértékű fogyasztást, amire a családnak szüksége lenne egyfelől, másfelől ami a helyi vállalkozóknak megélhetési, bevételi forrást jelentene.

Ugyanennek a vállalkozói rétegnek a másik csapás pedig az, ennek a rétegnek, ahol jellemzőek egyébként a minimálbéren foglalkoztatott alkalmazottak helyzete, a bérköltségüket a kormány nagyon drasztikusan megemelte az elmúlt hét évben. Ahelyett, hogy a kormányzati gazdaságpolitika a kisvállalkozóknak kedvezne, itt is az történik, mint a személyijövedelemadó-rendszeren keresztül, hogy ahol a legjobban megy a vállalkozók sora, a multiknak, a nagyvállalkozóknak, ott engednek önök a legtöbbet, és ahol egyébként a legkevesebb méretű vállalkozások világáról beszélünk, ott egyébként meg a terheket nem tudják érdemben csökkenteni, sőt adott esetben érdemben még növelik is. Erre majd fogok mondani számokat.

(11.30)

De rögtön az elején egy ilyen súlyos tény. Elmondtuk akkor kritikaként, amikor önök bevezették az úgynevezett egykulcsos társasági adót, hogy ez érdemben a nagyvállalkozókat, a multikat fogja megsegíteni. Az történt, hogy miközben az országban van több százezer vállalkozás, önök néhány száz vállalkozásnak - néhány száznak a több százezer közül - mintegy 10 százalékponttal csökkentették a tár-

sasági adóját, a többi, több százezer vállalkozásnak ez mindössze 1 százalékpontos volt, ha egyáltalán ez a társadalmi réteg alkalmas arra, hogy társasági adót fizessen be.

Ez tehát az önök gazdaságpolitikájának, az önök jövedelempolitikájának a lényege: a gazdaság világában a nagyvállalkozásokat, a multinacionális cégeket támogatni az adórendszeren keresztül, a magánszemélyek világában, a személyi jövedelemadót fizetők világában pedig a legmagasabb keresetűeknek adni a legnagyobb kedvezményt, míg a kiskeresetűeknek nemhogy csökkentették, hanem növelték az adóit.

Hogy ez milyen drámai következményekkel jár, arra csak egy példa: a minimálbér idei változásának az a következménye, hogy miközben a munkavállaló nettó nagyjából 7 ezer forinttal többet visz haza - ez egyébként örvendetes dolog -, az ő foglalkoztatójának ez majdnem tízezer forint bérköltség-növekedést jelent. Miközben még az alkalmazottak bérnövekményéről beszélünk, a szomorú igazság az, hogy ezen is a kormány nyereszkedik, a kormány kaszál, nagyobb mértékben szedi be az adókat, mint amilyen mértékben a nettó keresetek a minimálbéresek esetében emelkednek. Már csak azért is, mert ha megnézzük a statisztikai számokat, akkor van egy mutató, amiben Magyarország az uniós országok közül, sőt talán az OECD-országok között is az élen jár, és ez pedig nem más, mint a minimálbért terhelő adók nagysága. Csak az a baj, tisztelt hölgyeim és uraim, hogy ebben a statisztikai számban az élen járni nem öröm, hanem szűgyen; szűgyen, hogy miközben Magyarországon a dolgozói szegénység terjed, egész Európában itt terhelik a legnagyobb mértékben adóval a legalacsonyabb kereseteket, a minimálbért keresőket. Ez egészen egyszerűen szűgyen. És ez nem egy égből pottyant, nem a válság szülte helyzet, hanem az önök politikájának szerves része, hiszen önök voltak azok, akik a minimálbér adóját egyáltalán bevezették, hiszen a szocialista kormányok alatt a minimálbér után nem kellett adót fizetni, az önök egyik első intézkedése az volt 2010-ben, hogy akkor 16 százalékkal megemelték a minimálbér adóját. Ez egészen egyszerűen szűgyen, és ez az egyik döntő oka annak, hogy a már szóba került dolgozói szegénység az országban terjed.

És ha már a minimálbért szóba hoztam, akkor azt is el kell mondanom, hogy már nemcsak olyan országok, mint Csehország vagy Szlovákia járnak előttünk minimálbért tekintve, hanem Románia is. Ha megnézzük, hogy a minimálbérnek mekkora a vásárlóértéke: a kormány még maga is bevallja, hogy minimálbér tekintetében nagyjából Romániával vagyunk egy szinten, egy dolgot viszont nem tesz hozzá a kormány, hogy az ottani alacsonyabb árak miatt a minimálbér vásárlóereje körülbelül 10 százalékkal magasabb, mint Magyarországon. Ezek a rideg, egyébként a közelmúlt napvilágot látott statisztikai tények.

Ha már szóba került az államadósság, akkor erről is két mondatot hadd mondjak. A Magyar Nem-

zeti Bank minap nyilvánosságra hozott jelentése ugyanis felér egy beismerő vallomással: a Magyar Nemzeti Bank világossá tette, hogy a kormány kozmetikázta az államadósság adatait. *(Közbeszólások az MSZP soraiból: Így van!)* Ezt a csatát az Eurostattal szemben a kormány elveszítette, és ezt már a Magyar Nemzeti Bank is átvezette a saját számaiba. Igaz, szép csendben, nagy sajtótájékoztatót ez ügyben nem tartottak, mert önöknek ez nem szokása, hogy arról is beszéljenek, hogy mivel verik át az embereket.

Miből ered ez az átverés? Mi ez a különbség? Nagyon egyszerűen szólva az, hogy az Eximbankot mint állami bankot kötelező most már az államháztartás részeként önöknek elszámolni. Arról a bankról beszélnek, amelyik finanszírozza hitelekkel többek között Vajna, Garancsi és Rogán csókosainak a sötét üzelmeit közpénzekből. Teljesen világos, hogy ezek a kötelezettségvállalások, ez a hitelállomány, ami ebben a bankban van, most már hivatalos számítások szerint, a Magyar Nemzeti Bank beismerése szerint is az államháztartás része, az államadósság része, és emiatt meg fog ugrani az államadósság egyébként valóban csökkenő tendenciája. De ehhez azért azt szeretném mondani, hogy el kell ismernem, a maguk módján ügyesek voltak, elérték az Eurostatnál, hogy hivatalosan ezt csak a választások után fogják bevalani, a hivatalos KSH-statisztika akkor fogja ezt lekövetni. A Magyar Nemzeti Bank ennek elébe ment, ezért mondtam azt, hogy ez felért egy beismerő vallomással, a Magyar Nemzeti Bank ugyanis már az Eurostat bírósági döntéssel is megtámogatott módszerét is alapul véve ezt az államháztartás részeként számolja el, és a valódi államadóssági adatokat elkezdté publikálni.

Az államadóssághoz még csak egy mondat: azért azt ne felejtjük el, amikor a tényszerű csökkenéséről beszélünk, hogy ennek része volt, hogy 3 ezer milliárd forint magánnyugdíjvagyon, amit az emberektől elvettek, erre fordították, legalábbis részben. Tehát ez is egy olyan dolog, amire nem büszkének kell lenni, ez nem a gazdaság erejéből származó államadósságarány-csökkenés, hanem az önök magánnyugdíjvagyon-megszüntetésének és az államadósság csökkentésébe beszámolt politikájának a része.

Összességében tehát, ha a gazdaságról beszélünk, akkor igen, van gazdasági növekedés, de igen, ez a régiós vetélytársakhoz képest azért nem túlságosan izmos, és igen, a magyar gazdasági növekedés legfontosabb tulajdonsága, hogy ezt kevesek érzik, a Fidesz csókosai érzik elsősorban a zsebükön, az ország nagy része, az intézmények nagy része ebből kimarad. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps az MSZP soraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Dömötör Csaba államtitkár úrnak.

DÖMÖTÖR CSABA, a Miniszterelnöki Kabinetiroda államtitkára: Köszönöm a szót. Sajnálattal

veszem tudomásul, hogy nem ez az első alkalom, hogy Szél Bernadettet addig érdeklí a vitanap, amíg ő szólal fel, és követelőző hangon kér választ több államtitkártól (*Sallai R. Benedek: Ketten vagytok itt, nekünk dumálsz?*), de azt meg sem várja. Ettől függetlenül szeretném neki is és önnek is elmondani, képviselő úr, hogy a bérekről az önkormányzatok döntenek 1990 óta, autonóm módon működnek, ugyanakkor a kormány jelentősen hozzájárult ahhoz, hogy növelje az ő mozgásterüket azzal, hogy majd 1400 milliárd forint adósságot vállalt át.

És ami a kormányt illeti: azt gondoljuk, hogy eddig is és ezután is a tárgyalásos út hozza majd meg az eredményeket a jövőben is, ezért a kormány minden olyan javaslatra nyitott, amelyben az önkormányzatok is és az érdekképviselők is egyet tudnak érteni.

És még egy dolgot vetnék fel: hogyha az ön pártelnök asszonya áporodott, avítt, borzalmas hangulatú helynek tartja a magyar parlamentet, a Magyar Országgyűlést, akkor miért kéri arra a magyar választókat, a magyar állampolgárokat, hogy támogassák őt abban, hogy itt dolgozhasson? (*Bánki Erik: Szégyen!*) Szerintünk ez az ország legfontosabb helye, és nagy megtiszteltetés a magyar emberekért itt dolgozni. (*Taps a Fidesz soraiból.*)

És egyébként, hogyha azt mondaná, hogy azért szeretne itt dolgozni, mert Magyarországért dolgozna, akkor jó, hogy tudjuk, az országról is megvan a véleménye, azt roncsövezetnek nevezte az évvérték-lőjében.

Aztán, ami az MSZP felvetéseit illeti: érdekes kísérletet láttunk arra Kunhalmi képviselő asszonytól, hogy sikertörténetként állítsa be a baloldali kormányzást (*Kunhalmi Ágnes: Cáföld meg!*), és alternatív megközelítési módokat, statisztikákat javasolt. De azt ugye ön sem tagadja, hogy ebben az időszakban, nyolc év időszaka alatt 50-ről több mint 80 százalékra nőtt az államadósság; hogy megduplázódott a munkanélküliség; hogy kisebb lett az állami vagyon, még a maradék cégeket is megpróbálták elprivatizálni; és hogy volt olyan év, amikor egyetlen esztendő alatt 7 százalékkal töpörödött a magyar gazdaság; és hogy más típusú adatot is mondjak: 2010-ben mélypontra jutott a házasságkötéseknek a száma, amely azóta 40 százalékkal növekedett.

De nem csak erről szeretnék beszélni, mert ön a jövőről is szót ejtett, és megütötte a fülemet egy kifejezés, ez pedig az ősbűn. Azt mondta, hogy ősbűn az egykulcsos adó bevezetése. (*Korózs Lajos: Bizony!*) És azt is említette, hogy ez nem jelenti persze azt, hogy adóemeléssel törnek a fejüket. Sajnos ez az állítása nem állja ki az idő, de az igazság próbáját sem. Mert önöknek van egy miniszterelnök-jelöltjük, aki egy pártból érkezik, Karácsony Gergely a neve, és ez a párt közzétett egy programot nem olyan rég, és ebben drasztikus adóemelés szerepel (*Korózs Lajos: Hol?*), világosan szerepel benne, hogy akár 30 százalékos szja-kulcsot is bevezetnének. (*Korózs Lajos: Oligarcháknak?*) Majdnem olyan magas szja-kulcsot

(*Korózs Lajos: Matolcsynak?*) akarnak bevezetni, mint a korábbi baloldali kormányzás idején.

(11.40)

Na, az volt az a rendszer, amikor sokkal jobban megérte munka helyett segélyből élni. Nem véletlen, hogy félmillió ember tette meg ezt 2010-ben. De itt nem áll meg a történet. Mert az ön miniszterelnök-jelöltjének, akivel nagyon sokat szerepel közös rendezvényeken ezekben a napokban, van egy gazdasági tanácsadója, akit be is mutatott egyébként nem olyan régen, és ez a gazdasági tanácsadó egyértelműen a vagyonadó bevezetése mellett érvelt. (*Kunhalmi Ágnes: Csak nem figyelitek!?*) Ezzel kapcsolatban még egy állásfoglalást is közzétett, aminek a címe: „Miért lenne előnyös és szükséges a központi vagyonadó bevezetése?” Egyértelmű, hogy vagyonadót akar. Meg is indokolja: jelenleg sem ingatlan, sem ingó vagyontárgyaink birtoklása okán nem fizetünk adót a központi költségvetésbe. Pedig a hazai adórendszer elbírná a központi vagyonadót. (*Korózs Lajos: Mészáros, vagyondézsmá! Egerszalók!*) Nézzon utána, ez az önök gazdasági tanácsadójának az állásfoglalása. Azt is mondta - még egy kijelentés -, hogy a vagyonadó bevezetése a baloldal programjának szerves része kell hogy legyen. Ő mondta, nem mi.

De ez nem minden, mert csökkentenék a lakásmagántulajdon arányát is. Itt is figyelmebe ajánlok egy kifejezést, egy kijelentést: „Ha egy mondatban kellene megfogalmazni a szükséges változás irányát, akkor azt mondhatjuk, hogy a cél a magántulajdon arányának csökkentése kellene legyen a lakásállományon belül.” Na, itt jön el az a pont, hogy már teljesen jól értjük, hogy miért akarja, miért jelentette be az LMP azt, hogy az új lakásokra vonatkozó családi otthonteremtési támogatást azonnal eltörölné.

Így hát az a helyzet, hogy keveset tudunk a baloldal terveiről azzal kapcsolatban, hogy mit is tennének az országgal, hogyan lendítenék előre az ország ügyeit, de amit tudunk, az borzasztó. Mert drasztikus adóemelést tudnak javasolni és a magántulajdon arányának csökkentését. Na, ez jelentős visszalépést jelentene a múltba, és semmiképpen nem javasoljuk az országnak. Köszönöm, hogy meghallgattak. (*Taps a kormánypártok soraiból.*)

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Hegedűs Lorántné képviselő asszonynak.

HEGEDŰS LORÁNTNÉ (Jobbik): Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Államtitkár Urak! Itt a vitanap bevezetőjében államtitkároktól és kormánypárti politikusoktól azt hallhattuk rendre-módra, hogy az önkormányzatok tekintetében az elmúlt években mennyivel nőtt a döntési és gazdálkodási szabadság, a feladatteher mennyire

csökkent, hogy nőttek a bérek, milyen nagy a jólét. Sőt, most legutoljára azt is meg kellett hogy hallgassuk, hogy az önkormányzatok már 1990 óta saját maguk dönthetnek a dolgozóik bérééről. Valójában - egy kis közbevetést hadd tegyek hozzá - általánosan az önkormányzatok egy-egy település tekintetében csak 2016 decembere óta térhetnek el az önkormányzati köztisztviselői illetményalaptól. Addig és azóta is egyébként ez törvényben van szabályozva. Mindezen dolgok alapja és igazságtartalma, amit önök elmondtak, erősen megkérdőjelezhető, ezért engedjék meg nekem, hogy most a valóságról beszéljek, az önök számára elmondjam, hogy mi folyik valójában Magyarországon.

Kezdjük ott, hogy valójában arról szól a történet, hogy a gazdálkodási szabadság az önkormányzatoknál jelentősen szűkült, az intézményi keretek az önkormányzatoknál jelentősen szűkültek, és igen, a bérek nemhogy nőttek volna, de az értéküket, a vásárlóerejüket tekintve jelentősen csökkentek. Először hadd kezdjem a gazdálkodási szabadság szűkítésének a kifejtésével.

Először is itt van a feladatfinanszírozás bevezetése. 2011-től az új önkormányzati törvénynek talán ez volt az egyik legjelentősebb kihatással járó intézkedése azzal, hogy bevezették a feladatfinanszírozást a központi normatívák helyett. Amelyek most már egymás között nem átcsoportosíthatók, és soha nem fedezik a tényleges kiadást, hiszen az önkormányzati törvény maga az, ami kimondja, hogy mindig is fenn kell tartani az egyes önkormányzatoknál az érdekeltiségi bevételt. Tehát ezt fenn kell tartani mint bevételi forrást, illetve egyfajta elvárt saját bevételt határozni meg. Tehát településnagyságtól, lélekszámtól és adóerő-képességtől függően támogatják valamilyen százalékban az önkormányzatok egyes feladatellátásait. Ezáltal tehát az történt az önkormányzatoknál, hogy gyakorlatilag folyamatosan pénzügyi zavarban vannak, és soha nem tudják tökéletesen, 100 százalékban és leginkább megfelelő színvonalon ellátni a feladataikat.

A másik a helyi adórendszer kibővítése a helyi adóztatásnál. Azt látjuk, hogy noha minden másnál jelentős szűkítés van, itt aztán jelentős szabadságot kaptak az önkormányzatok, és rendre-módra vezethetnek be helyi adó mellett - most már tudjuk - települési adót is. Ez semmi mással nem jár, mint azzal, amit az előzőekben elmondtam: ez a bizonyos alulfinanszírozottság kipótlása. Ledelegálja a feszültséget helyben. Magyarul: ahhoz, hogy egy önkormányzatnak legyen bevétele, a saját népét, a saját lakosságát kell jelentősen megadóztatni, hogy egyáltalában a feladatait úgy-ahogy, de el tudja látni. Például, hogy a köztisztviselők bérért ott helyben fel tudják emelni, ehhez az kell, hogy a saját adóbevételeiket felemeljék. Tehát adózzon a nép azért, hogy az önkormányzati tisztségviselők megfelelő bérezést tudjanak kapni. Ez egy nagyon nem jó megoldás, egy nagyon szerencsétlen és rendkívül igazságtalan megoldásnak tartjuk. Ezzel szemben mi azt javasoljuk,

hogy a központi normatívákat emelni kell. Nyilván egy szigorú elszámolási fegyelem megtartása mellett, de egy észszerű átcsoportosítási lehetőséget szeretnénk javasolni, valamint - éppen a gazdálkodási szabadság visszaadása érdekében, igen - javasoljuk a helyben képződő szja 8 százalékának és a gépjárműadó 100 százalékának a helyben tartását.

De a gazdálkodási szabadság szűkítése mellett meg kell említsem a vidékfejlesztési programok finanszírozását is mint problémát. Ugye, tudjuk, van a „Modern városok” programja, hazai forrásokból van finanszírozva, de emellett vannak a TOP-os források, amiből a megyék és a megyei jogú városok részesülhetnek. Csak hát, sajnos ezen források összességéből éppen azok a kistépelülések, az ezer fő alattiak, de mondjuk ki nyugodtan, inkább a 2000 fő alatti települések maradnak ki jellemzően, amelyek egyébként összességében Magyarországnak területileg mintegy 75 százalékát fedik le. Ezen előbb felsorolt források is nagyon nagyrészt, valljuk be, egyfajta pártfinanszírozások. Tehát a hűbérurak a saját vazallusaik között elosztják a pénzt.

Ez egy rendkívül igazságtalan, és azt kell hogy mondjam, nagyon káros tevékenység, mert a feudalizmusba oltott kommunizmust vagy a kommunizmusba oltott feudalizmust - ezt mindenki döntse el, hogy melyik, ami leginkább érthető számára - tartja fenn, és egy olyan szolgálékúséget kényszerít rá a kistépelülések vezetőire, ami generációról generációra öröklődik tovább, és egy nagyon nem jó, nagyon káros folyamat. Ezzel szemben mi az élhető vidék programját szeretnénk majd megteremteni, amely a településfejlesztés több ezer éves hagyományát szeretné visszahozni. Magyarul egy igazságos, áttekinthető és valóban megalapozott forrásfelhasználásról szeretnénk beszélni.

Sajnálatos tény, hogy önök pont a TOP-forrásoknak a 90 százalékát már előre lekötötték és ilyen módon tehát el is költötték. Tehát ezáltal egy jövődöbeli, mondjuk, Jobbik-kormányának a döntési szabadságát erősen beszűkítették. De én azt gondolom, hogy van, hiszen a jelenlegi költségvetésben is van még olyan értelemben mozgástér, hogy ezt bizonyos értelemben ki lehessen korrigálni.

Még ehhez tartozik a bírságok és jutalmak problémája is, amit rendkívül gyermekded módon old meg most a jelenlegi kormányzat, mert a MÁK, a kormányhivatalok, az ÁSZ, mind-mind visszaélészerű módon, gyakorlatilag folyamatosan zaklatják az ellenzéki vezetésű városokat, önkormányzatokat, és sok esetben jelentős, szinte már-már elviselhetetlen nagyságrendű bírságokat állapítanak meg, míg más források tekintetében viszont a kormányközeli településeket, településvezetőket pedig jelentősen jutalmazták.

Úgy gondolom, mindenképpen meg kell változtatni ezt a beteg rendszert, és a törvények betartása, a szabályszerű, átlátható és fenntartható gazdálkodás lehet csak az egyetlen mértéke annak, hogy mely önkormányzatokat bírságotunk, ha nem szabálysze-

rúien működnek, és melyeket jutalmazunk, illetve segítünk adott esetben, mondjuk, önhikivel vagy rendkívüli önkormányzati támogatással.

(11.50)

Kell szólni mindenképpen az intézményi keretek beszűkítéséről is, például így az oktatás államosításáról is. Épp a tegnapi napon döntött ez a Ház arról, hogy a tordai vallásbéke 1568-as évfordulójának a tiszteletére a vallásszabadság napjává teszi február 20-át. Az a bizonyos dokumentum, amit akkor annak idején 1568-ban az erdélyi rendek elfogadtak, nemcsak - ahogy egyébként tegnap el is hangzott - a szabad papválasztás mellett tette le a voksot, hanem a szabad tanítóválasztás mellett is. Hiszen az önkormányzatiságnak például többek között ez is az egyik alapja, hogy minden település, minden kisebb-nagyobb közösség saját maga dönthessen a tekintetben, hogy hol milyen módon akarja az oktatást megszervezni.

Nagyon sajnálatos, hogy míg a tegnapi napon elfogadott dokumentum kapcsán nagy volt az egyetértés, pont ennek a dokumentumnak a XXI. századi megoldása, magyarul, hogy minden önkormányzatnak legyen meg a lehetősége saját maga eldönteni, hogy milyen oktatási rendszert akar fenntartani, és ehhez az állam a lehető legtöbb támogatást adja oda a településeknek, igen, ha kell, a kistételepüléseknek is, éppen ez nem valósul meg. Tehát hiába tiszteljük mi az elődeink nagy és komoly hagyományát, ha éppen napjainkban mi magunk nem akarjuk ezt aprópénzre váltva, de megoldani.

Mi azt gondoljuk, hogy igenis fontos lehet és fontos kell legyen, hogy az önkormányzatoknak az önálló iskolafenntartás jogát visszaadjuk, nyilván lehetőségként megfogalmazva, és még egyszer hozzáteszem: ehhez a megfelelő mértékű állami támogatást hozzá kell tenni. Az egészségügyi rendszer részleges államosítása is idetartozik, az intézményi keretek jelentős szűkítéséhez, de erről már Lukács László képviselőtársam beszélt, tehát ezt nem akarom különösebben kifejteni.

Ugyanakkor azért azt hozzátenném, hogy a szociális rendszernél is látunk egy nagyon erős központosítást. Tehát most már a feladatellátás megszervezése nem helyi szinten történik, hanem járási székhelytelepülések, illetve közös önkormányzati települések székhely szerinti településének van már csak megadva a lehetőség, hogy központilag ezt megszervezzék, magyarul a feladatellátást minél távolabb viszik megint csak az emberektől. Nem beszélve arról a kis apróságról, hogy nemrégiben jelentette be Czibere Károly, hogy 62 százalékkal emelték a szociális szférában dolgozók bérét. Ezzel szemben megint csak azt kell mondjam, a valóság az, amiről nemrégiben beszámolt egy szociális munkás, aki egy kistélepelesen dolgozik, hogy - mutatom - nettó kettő

(Ujjával kettőt mutat.) forinttal emelkedett a fizetése. Merthogy Czibere Károly államtitkár úr elfelejtette hozzátenni, hogy valójában ő úgy számolja, hogy 2013 és 2018 között ennyivel nőtt. De mi? Nem a nettó bére a szociális munkásoknak, hanem az a különbség, ami a garantált bérminimumban van. Tehát ezeknek az embereknek nem a bértábla szerinti fizetése nőtt, hanem a garantált bérminimum. Az az életpályamodell, amit a jelenlegi Fidesz-kormány például a szociális szférában dolgozóknak kínál, arról szól, hogy egy minimális fizetést kapnak egy életen át, tehát magyarul minimális nyugdíjat fognak kapni azt követően is, tehát összességében egy minimális életet kell hogy éljenek.

Az intézményi keretek kapcsán még azt is el kell mondjam, hogy az önkormányzati, illetve polgármesteri hivatalok összevonása és bezárása talán az egyik legkomolyabb bűne a Fidesz-kormányzatnak. Tudjuk, hogy az Mötv. bevezetésével a 2000 fő alatti településektől elvették az önálló hivatal létesítésének és fenntartásának a jogát. Korábban is voltak 1873-tól körjegyzőségek Magyarországon, de ez a szabad társulás elve alapján jött létre, nem pedig egy ilyen jellegű kötelezettségként.

Mi úgy gondoljuk, hogy szükséges lenne egy nemzeti kormányzatnak egyfajta közszolgáltatási, mondjuk így, önkormányzati minimumot megfogalmaznia és ahhoz végsőkéig ragaszkodnia azért, hogy az élhető vidék megmaradhasson Magyarországon. Ehhez pedig igenis kellene például az önkormányzati hivatalok is, mint a helyi közösségszervezés egyik alapvető és talán egyik legfontosabb intézménye. Mindamellert persze természetesen kellene hogy a falvakban legyen olyan értelmiség, akiket a tanító, óvónő, hivatalnok, jegyző, pap és így tovább, ezek jelentik. És persze ezeknek mindegyiknek egyfajta intézménye, működő intézménye is kellene hogy legyen. Mert ez az, ami egy falut élhetővé és egyben lakhatóvá is tesz.

Ha ezeket a humán közszolgáltatásokat mi megpróbáljuk valamilyen módon központosítani, járásközpontokba vagy székhelyönkormányzatokhoz tenni, ezáltal a feladatellátást csak eltávolítjuk az emberektől, és kiüresítjük ezeket a falvakat. Nincs mindenkinek, államtitkár urak, személygépkocsija, hogy naponta akár többször oda-vissza megjárjon egy kisváros és egy kistélepeülés közötti távolságot. Amennyire önök a helyközi közlekedést például a központi költségvetésből finanszírozzák, abból az következik, hogy gyakorlatilag most már ha valaki ügyet akar intézni egy szomszédos kisvárosban, egy vagy két nap is kell, mire megfordul, mert nincsen autóbusz, ami elvigye és ami visszahozza. Tehát egyik nap elmegy, sorszámat húz, és másnap vagy harmadnap elmegy és elvégzi a dolgát. Sajnos jelenleg ez a helyzet. Mondom, hogy minden nagy fenntartónak van egyfajta kötelező veszteségpótlás, amit ezekbe nagy Volán-társaságokba bele kell tenni, de ehhez az állam összesen 2 milliárd forintot ad. Ez nevétségesen kevés.

Az önkormányzati feladatok elvonásáról és kiüresítéséről szeretnék még szót ejteni. Amikor önök a járási rendszert megalkották, azáltal az önkormányzatoktól olyan feladatokat vettek el nagyrészt, amelyeknek az elbírálása jórészt normatív alapon történik. Minden olyan jellegű feladatellátást, ami viszont méltányosságot vagy mérlegelést igényel, ott hagyták az önkormányzatoknál. Ezáltal a feladatter valójában nem csökkent nagyon sok tekintetben, hiszen éppen azoknál a feladatoknál, ahol több munkavégzés járul egy-egy határozat meghozatalához, annál többet kell a helyi dolgozóknak végezniük.

Itt még egyszer vissza kell hogy kanyarodjak az önkormányzati köztisztviselők béréhez. Először is, tisztelt Banai államtitkár úr, a STADAT 2.1.40 táblája alapján, jelentem tisztelettel, 845 ezer ember dolgozik alkalmazásban az államnál. Ezt lefordítom önnek magyarra, hogy megértse. Tehát vannak köztisztviselők, állami tisztviselők, valamint kormánytisztviselők, emellett vannak még közalkalmazottak, illetve olyan munkavállalók, akik a munka törvénykönyve alapján vannak dolgoztatva. *(Banai Péter Benő közbeszólására:)* Igen, azok is vannak. Nagyon helyes. Látom, hogy ön is szokta értelmezni ezeket a táblákat. Tehát összesen 845 ezer emberről beszélünk.

Akik ezek közül köztisztviselőnek számítanak, illetve kormánytisztviselőnek, az is messze nem az a szám, amit ön mondott. És igen, az IMF volt az, mondjuk ki: az IMF volt az, aki azt kényszerítette rá Magyarországra 2008-ban, hogy ne lehessen emelni azt a bizonyos köztisztviselői illetményalapot. Önök mind a mai napig ezt a megállapodást szolgálalkú módon betartják. Miért? Már réges-régen ajtót mutattunk az IMF-nek. Erre én nem tudok más észszerű magyarázatot mondani, csak azt, hogy egyszerűen nem akarják, hogy ezek az emberek ott dolgozzanak ezekben a kis hivatalokban. Tehát ennek a 18 ezer embernek valójában azt akarják önök üzenni, hogy nincsen rájuk ott szükség. Ez egy nagyon-nagyon rossz és káros irány.

Államtitkár úr, ön is pontosan tudja, hogy ha akarnák, önök ezt meg tudnák oldani. Mondjuk ki, hogy az Elios, mint a költségvetési csalás új magyarországi mértékegysége, forintban átszámítva 13 milliárd forint, tehát kettő Eliosból ezeknek az embereknek a bérét száz százalékban meg lehetne emelni. Kettő Eliosból!

(12.00)

Magyarul, olyan pénzekről beszélünk, amelyek jelenleg is ott vannak a költségvetésben. Ezt a feladatot, ha önök akarnák, meg lehetne oldani. Az nem megoldás, hogy ezt a felelősséget áthárítjuk az önkormányzatokra, mert nagyon sok kistélepülés ezt a problémát nem tudja megoldani. És éppen ott, ahol a legnagyobb szükség lenne ezekre az emberekre, hogy

ott maradjanak, hogy ne költözzenek el, hogy annak a falunak, annak a közösségnek a helyi értelmiségi bázisát is adják, onnan menekülnek el ezek az emberek, és a legszegényteljesebb az, hogy ezeknek az embereknek a nagyon nagy része aztán nem a saját munkakörében helyezkedik el, hanem elmennek, mondjuk, külföldre, és ott valami teljesen más, nem a végzettségük szerinti munkát végzik.

Államtitkár úr, az, aki a köz szolgálatában dolgozik, azt gondolom, minden megbecsülést megérdemel azért, mert ő közvetlenül szolgálja a magyar embereket. Tehát igenis, ezeknek az embereknek a bérét mihamarabb rendezni kell. Ezt a helyzetet meg lehet oldani, jelentem tisztelettel, mi meg is fogjuk oldani.

És most végezetül még egy dolgot hadd mondjak el, mert ebben a Házban is dolgoznak köztisztviselők. Amikor az önkormányzati köztisztviselőkről beszélünk és az ő illetményalapjukról, muszáj hozzátenni az ő bérüket is és az ő helyzetüket is. Hála istennek, ez a helyzet részben rendeződött a tavalyi év folyamán. Úgy tudom, hogy ezért azok, akik itt dolgoznak, nagyon hálásak, nagyon köszönik, és éppen a tegnapi nap folyamán volt egy olyan kis munkacsoport, ami ezt a köszönetét külön ki is fejtette többek között nekem is. Azt gondolom, hogy valójában egyébként az lenne talán a jó hozzáállás, hogyha mi köszönnénk meg az ő munkájukat. És én ezt most ezúttal hadd tegyem meg, nagyon köszönöm a Ház dolgozóinak, hogy itt dolgozhattam önökkel, önök között ebben az elmúlt pár évben.

Azt gondolom, hogy valóban rendkívül magas színvonalú munkát végzett mindenki, aki itt akár köztisztviselőként, akár más egyéb munkavállalóként a mi országgyűlési képviselőink munkáját segítette, és nagyon sajnálom, hogy csak a ciklus legutolsó időpontjára sikerült azt a bérrendezést megtennünk, megoldanunk, amit már jóval korábban kellett volna. Mi ezt próbáltuk volna szorgalmazni, de végül is a közös siker az, hogy ezt mostanra sikerült elérni. Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a Jobbik pad-soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Banai Péter Benő államtitkár úrnak.

BANAI PÉTER BENŐ nemzetgazdasági miniszteriumi államtitkár: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Nagyon röviden szólok hozzá. Hegedűs Lorántné képviselő asszony számokat mondott, tehát rögzítsük, hogy a képviselő asszony által mondott létszámok magukban foglalták a költségvetési szerveknél foglalkoztatott teljes létszámot, illetőleg a közmunka keretében foglalkoztatott számot is. Ez a körülbelül 850 ezer fős létszám. Ha ilyen tágra nyitjuk az ajtót, akkor mondhatjuk, hogy náluk abszolút túlnyomó többségben valósult meg béremelés. Amiről a képviselő asszony beszél - rögzítsük - 2018. januári kincstári adat alapján: 28 642 fő önkormányzatoknál foglalkoztatott köztisztviselő, akinek a bérééről beszél.

És azért azt hadd mondjam el, hogy számomra kicsit ellentmondásos, hogy a vitanap címe magában foglalja az önkormányzatiság jövőjét. Képviselő asszony arról beszélt, hogy az önkormányzatok hogyan veszítették el a jogukat, hol van az önkormányzatiság. Egyrészt az önkormányzatok saját szuverén döntéséről, döntési jogosultságáról beszél, másik oldalról meg arról beszél, hogy az önkormányzatok által végrehajtható béremelés teljes fedezetét a központi költségvetés biztosítsa.

Az a mi állításunk, hogy az önkormányzati rendszer finanszírozását egy új pályára helyezte a 2010 után hivatalban lévő kormányzat. Az az állításunk, hogy ezen új pálya értelmében az adóssághozjárás, a feladatváltás, a feladatfinanszírozási változás következtében a korábbi jellemző és nagyarányú deficit rendszer helyett jelenleg többlettel gazdálkodnak az önkormányzatok.

És az az állításunk, hogy az önkormányzati szuverén döntések keretében az új rendszerben az említett 28 600 és egynéhány fő több mint felénél már az önkormányzatok a saját döntéseik alapján meg tudták azt tenni, hogy bért emeltek, és érdemi, jelentős béremelések valósultak meg. Van, ahol az illetményalap 60 ezer forint fölötti, bőven e fölötti. És az az állításunk, hogy amennyiben a gazdasági növekedést fenn tudjuk tartani, akkor felelős módon a központi költségvetés a jövőben támogatást adhat jövőbeni béremelésekhez, értelemszerűen az eddig látott fegyelmezett gazdálkodás fenntartása mellett. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypárti padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Ikotity István képviselő úrnak.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Vitáról lévén szó, legegyszerűbben Csaba államtitkár megszólalására szeretnék reagálni, amikor is akként minősítette Szél Bernadett vezérszónoki hozzászólását, illetve annak egy részét, hogy az LMP családtámogatásokat vonna meg. Ez nem igaz! Egy államtitkártól, még ha propaganda-államtitkár is, elvárható lenne, hogy ismerje az ellenzék programját, legalábbis ne mondjon olyat, ami azzal tökéletesen ellentétes.

Az előző témához csatlakozva pedig az önkormányzatiságról szeretnék beszélni, hiszen az önkormányzatiság jövője volt az egyik fontos témája ennek a vitanapnak. Erről, az önkormányzatiságról sajnos meglehetősen kevés szó esik itt a parlamentben, holott az, hogy milyen sors vár az önkormányzatokra, a helyi közösségekre, alapvető a vidék jövője szempontjából. Azt látjuk, hogy hosszú ideje zajlik politikai közmegegyezésen alapuló forráskivonás az önkormányzati szektorban. Ezt a forráskivonást azért mondom, hogy politikai közmegegyezésen alapuló, mert évtizedes távlatokra nyúlik vissza, és a számok ismeretében - majd Banai államtitkár úr nyilván cáfol, de szerintem nem fog tudni cáfolni -

amikor azt az állítást veszem újra elő, hogy 1990-ben a költségvetésnek 18 százaléka fölött diszponáltak, rendelkeztek az önkormányzatok, mára ez a szám 3 százalék alá csökkent. Tehát a költségvetésnek 3 százaléka az, amelyről helyben tudnak dönteni, amelyről az önkormányzatok döntenek.

Ezzel a forráscsökkenéssel együtt párhuzamosan csökkentek a hatáskörök, csökkentek a döntési jogkörök, és a feladatok is nagymértékben szűkültek. Az 1990-es önkormányzatiság eszméjét megcsúfolva ma már nem beszélhetünk önkormányzati önállóságról. Nem érvényesül a szubszidiaritás elve, legalábbis sokkal-sokkal kevésbé. Az utóbbi években odáig jutottunk, hogy gyámság alá kerültek az önkormányzatok. Erős politikai ráhatás és függés terepei lettek. Elég csak megnézni olyan kijelentéseket - a napokban is tucatjával hallani ilyeneket -, miszerint az az önkormányzat, amely nem kormánypárti képviselőt választ, az a választókerület majd hátrányban fog részesülni. Ez egyrészt látszik, hogy nem igaz, hiszen nagyon sok olyan kerület volt és van is, ami igenis tud működni. De látszik az a kormányzati szándék, hogy elfelé tereljék.

A központosítási szándék és a politikai függés az utóbbi években, a Fidesz-kormányzás alatt erősödött fel igazán. A kormány ma elsősorban a finanszírozással tartja rövid pórázon az önkormányzatokat. Ma Magyarországon 1500-1600 forráshiányos település van, ez a települések fele. Nekik nincs annyi bevételük, amennyi fedezné a kötelezően rájuk szabott feladatok költségeit.

Az elmúlt években több olyan változást, változtatást is bevezettek, amelyek jelentősen gyengítették a helyi önkormányzatokat, és erősítették a központi állami intézményeket. Például amíg a járási hivatalokban emelték a béreket, addig az önkormányzati köztisztviselők esetén ezt a mai napig nem tették meg, és kihagyták őket a közszolgálati életpályából is. Így megindult a szakemberek elvándorlása a településekről a városok felé.

Szintén a központosító szándékot mutatja, hogy a „Modern városok” programból, ebből a nagyszabású, úgynevezett vidékfejlesztési programból nem jut a vidéknek, nem jut a kistételepüléseknek. A hazai finanszírozással együtt 3600 milliárd forintot adtak oda a 23 megyei jogú városnak és a megyei önkormányzatoknak, miközben a falvaknak semmi sem jut ezekből a pénzekből, legalábbis nagyon kevés. Ezzel megint csak azt mondják ki, hogy nincs szükség a kistételepülésekre, a kistételepülési önkormányzatokra.

Míndezek után nem lennék meglepve, ha a Fidesz-KDNP újabb felhatalmazást kapna, megszüntetné a 2 ezer fő alatti településeken az önkormányzatokat, bezárná a hivatalokat. Erre vonatkozó tervek már sokszor felröppentek.

De ha nem is nyíltan csinálja a kormány, a források, feladatok és emberek nélkül maradt önkormányzatok előbb-utóbb abba a helyzetbe kerülnek, hogy a kormány azt mondhatja: na, ugye, nem vagytok képesek ellátni a feladatokat.

Az LMP ezeket a folyamatokat nagyon veszélyesnek és károsnak tartja. Mi a megalakulásunktól kezdve a demokrácia megújítását tekintettük a legfontosabb célnak, amelynek az önkormányzatok kulcsszereplői.

(12.10)

A jövő Magyarországról alkotott vízióink egy társadalmi, gazdasági és környezeti szempontból is fenntarthatóan és széles társadalmi részvétellel működő rendszerről szól. Alapelveinkből következik az önkormányzati autonómia erősítése, a széles társadalmi részvétel intézményrendszerének a létrehozása.

Egy olyan önkormányzati rendszerben gondolkodunk, amelyben a döntések a közösségekhez a lehető legközelebbi szinten születnek, és ahol a települési önkormányzatok nem a központi hatalom függésében és gyámsága alatt tartott végrehajtók, hanem a tényleges cselekvési szabadsággal rendelkező, a kormánnyal megosztott hatalomból részesülő hatalmi tényezők. Köszönöm, elnök úr. *(Taps az LMP padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most kétperces hozzászólásokra van lehetőség. Elsőként Sallai R. Benedek képviselőnek adom meg a szót.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Én csak vissza akartam utasítani Demeter Csaba államtitkár úr felszólalását *(Bánki Erik: Dömötör!)*, aki azzal kezdte, hogy Szél Bernadett, miután a vita elejétől kezdve itt volt és részt vett a vitán, kiment az ő felszólalása előtt. Majd elmondja, és azonnal kimegy a teremből - azóta se jött vissza! Hogy van ehhez képe?

Azon túl, hogy megemlíti azt, hogy itt vagyunk, Demeter Mártával együtt a frakciónk négyhatoda itt van, miközben három fideszes országgyűlési képviselő volt bent. Nálunk a négyhatoda, ott pedig a fideszes képviselők 2 százaléka jött be, akiket érdekel egyáltalán ez a téma. *(Bánki Erik: Nem igaz! Nyolc, az államtitkárokkal...)* Hogy van bőr a képén ezekkel jönni? Miért ne lenne igaz? Ja, mert azóta bejött még kettő. Bocsanat, Bánki Erik képviselőtársam, azóta még kettő bejön, most öten vannak bent... *(Bánki Erik: Nyolcan...)* Öt országgyűlési képviselő ül a padsorokban a Fidesztől, és úgy csinálnak, mintha azt mondanák, hogy nekik fontos lenne a háziorvosi rendszer, az önkormányzatiság vagy akár a köztisztviselők bére. Hát, megmutatja a Fidesz-KDNP, hogy mennyire fontos neki!

Utána jön az államtitkár úr azzal, hogy köze nincs a kormánynak ahhoz, hogy az önkormányzatoknál dolgozóknak milyen bére van. Honnan veszi azt, hogy az illetményalap emelésével kapcsolatban az a követelés, amelyik 38 650 forintról 60 ezer-

re emelné ezt, nem jogszabályi szinten megvalósítható? Miről beszél az államtitkár úr? Miért küldenek ide egy propagandistát, aki életében nem dolgozott önkormányzatnál? Beküldik ide sorosozni a parlamentbe és egy olyan vitában részt venni, ami kapcsán azt se tudja, miről beszélnek!

Ugyanígy elkezdte mondani az MSZP-s képviselőtársaimnak, hogy a 30 százalék fölötti szja. Igen, ha az önök milliárdos rétegeit nézzük, akkor valószínűleg az ilyen szja lesz a megoldás. Az önök elődei, az MSZMP elkobzott vagyont, jogállami eszközökkel. Azokat a lopott vagyont, amikre az önök bérencsei szert tettek az elmúlt 8 évben, jogállami eszközökkel, valószínűleg igenis vagyoni adóval, meg szja-val lehet megtenni... Persze, az 5 millió forintos jövedelműeknek, akiknek önök felemelték a jövedelmét, és biztosították ezt pályázati forrásokból.

Tehát mindössze csak annyit szerettem volna a tartalmi hozzászólásom előtt, hogy visszautasítsam *(Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.)* Demeter Csaba államtitkár megszólalásait.

Köszönöm a szót, elnök úr. *(Bánki Erik: Dömötör, még egyszer...)* Mindegy! *(Taps a Jobbik padsoraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Képviselőtársaim! Most Hegedűs Lorántné képviselő asszonynak adom meg a szót, 2 percben.

HEGEDŰS LORÁNTNÉ (Jobbik): Államtitkár Úr! Ezt a számháborút, amit most itt az előbb folytattunk, már nagyon sokszor lecsatáztuk egymás között.

De én azt gondolom, ön is olyan ember, aki a hazájáért szeretne tenni, és biztos vagyok benne, hogy tudja, hogy miről beszélünk. De akkor most egy pillanat erejéig egy kicsit hadd térjek még vissza a számokhoz! Igen, 33 ezer köztisztviselő van összesen, ebből 28 ezren dolgoznak az önkormányzatoknál, és ebből 18 ezer semmilyen béremelésben nem részesült az elmúlt 10 évben. Hozzáteszem, hogy azok sem, akiknek a bérért egyébként szintén szeretnénk volna megemlíteni tavaly karácsonykor, például a Köztársasági Elnök Hivatalában dolgozókat, például az ombudsmannál dolgozókat. Ők is köztisztviselők, ők is megérdemelnék, hogy ne a 38 650-es illetményalaphoz mérjék az ő bérüket.

És még egy dolog. Ha ön szerint ilyen egyszerű ez a probléma, ahogy itt az előbbieken elmondta a számunkra, akkor azt mondja meg nekem, hogy a megyei kormányhivatalban dolgozó kormánytisztviselők, akik most már állami tisztviselőknak számítanak, vajon miért a kormánytisztviselői bérüket kapják meg még mindig? Tehát nem lett rendezve, az ő bérük nem lett felemelve, továbbra is a 38 650-es alap alapján kapják a fizetésüket. Ha a magyar gazdaság ilyen jól teljesít, mint ahogy önök az előbb itt elmondták, minden olyan szép, minden olyan jó, virágzik és épül Magyarország, akkor miért pont

ezekkel az emberekkel ilyen szűkkeblű a Fidesz-kormányzat? Miért nem próbál nekik segíteni?

A tételmondatom az, hogy önök ezeket a hivatalokat, ezeket a még úgy-ahogy működő kistéleplési önkormányzati hivatalokat igenis direkt ki akarják üresíteni, mert önök szerint ezekre a kistéleplésekre, a 2000 fő alatti településekre gyakorlatilag nincs szükség.

És igenis tudjuk, hogy van olyan terv, elképzelés, hiába cáfolja az államtitkár úr, ami egyértelműen (*Az elnök a csengő megkocogtatásával jelzi az időkeret lejártát.*) arról szól, hogy ne is legyenek itt választások. Köszönöm szépen, hogy meghallgattak.

ELNÖK: Köszönjük. Tisztelt Képviselőtársaim! Visszatérünk az előre bejelentett felszólalókhöz, és ennek keretében Kovács Sándor képviselő úrnak adom meg elsőként a szót.

KOVÁCS SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm szépen, elnök úr. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Azt gondolom, hogy a mai vita talán méltatlan befejezése az előző ciklusnak, hiszen az ellenzék - az elmúlt négy évhez hasonlóan - továbbra is vádolja a kormányt mindenféle csalással, mi pedig jól tudjuk, hogy azoknak az intézkedéseknek, amiket megtettünk, egyrészt a gazdasági növekedés és nem hitel volt az alapja, másrészt pedig a magyar állampolgároknak az a munkája, amely lehetővé tette azt a fajta gazdasági növekedést, amelyből ezeket meg tudtuk valósítani.

Banai államtitkár úr, azt gondolom, olyan tényszámokat közöl, amivel nehéz vitatkozni. Engedtesék meg, hogy ebből néhány olyan dolgot emeljek ki, ami egy kicsit a szakterületem, a szociálpolitikai ellátások körére jellemző. Azt gondolom, hogy ez a kormányzat meghirdette azt is, hogy segély helyett munkával szeretne segíteni azokon az embereken, akik saját önhibájukból vagy egyéb hátrányos helyzetük miatt nem tudják a foglalkoztatásukat megoldani.

Nagyjából azt is kijelenthetjük, hogy ennek az úgynevezett közfoglalkoztatásnak a vége felé közeledünk, legalábbis reményeink szerint elérte a célját, mert most már munkaerőpiaci hiány jelentkezik, tehát egyfajta új foglalkoztatáspolitikai eszközöket, az átképzéseket, illetve a munkavállalói mobilitást kellene megoldanunk annak érdekében, hogy a gazdaság továbbra is növekedjen.

A segély helyett munkát kapcsán egy mondattal még egy kicsit kiemelném, az MSZP padosorából elhangzott az, hogy adóval emeltük meg a minimálbért. Tisztelettel jelentem, hogy akkor a nettósítás is megtörtént az emeléssel együtt, hiszen azt gondoljuk, akkor tisztességes a munkavállalói világ és a társadalom hasznos tagjává lenni, ha mindenki hozzájárul a gazdaság fenntartásához azzal a minimális adóval, amivel hozzá kell járulni. Nincs mit szégyenkeznünk ebben a tekintetben, azt gondolom, amikor

a munka megbecsüléséről és a munkához való hozzájárulásról beszélünk.

Engedjék meg, hogy egy saját élményt is megosszak ennek a hátrányos helyzetű munkavállalói világnak a részéről. Egy győrteleki ápoló-gondozó otthonban voltam nemrég, ahol 18 roma munkavállaló végezte el azt a tanfolyamot, ami során a „Nő az esély” program, illetve sok más egyéb program mellett a felzárkóztatási és esélyteremtő programok kapcsán odamentünk. 18 hiátussal rendelkezik az intézmény, amelyiknek a munkavállalói oldalára be lehet őket tölteni. Jelentem, minden egyes munkavállaló - szintől, nemtől, származástól függetlenül - aláírta az igazgató asszonynak címzett levelet, hogy mind a 18 embert kéri felvenni. Tehát azt gondolom, hogy ilyen programoknak van értelme, a társadalmi integráció ezen fajtájának van értelme, mert amikor romatársadalomról vagy leszakadt rétegről beszélünk, akkor mégiscsak a magyar kultúrkörben, keresztényi normával megáldott emberekről beszélünk, és az ő integrációjukra kell fordítani a pénzeket, nem pedig azon törni a fejünket, hogy hogyan lehet beengedni olyan munkavállalókat, akik illegálisan jönnek, és ránk akarják erőltetni az Európai Unióból.

Minden azt mutatja, hogy a szegénység csökkenőben van. Ha a tankönyvellátást is figyelembe vesszük, a jövedelmi szegénység 25 százalékról 14 százalékra csökkent, ezzel a jövedelemegyenlőség mértéke az uniós átlag alatt van. Azt gondolom, hogy az ifjúsági foglalkoztatás 2010-hez képest, ahol 60 százalék volt, nagymértékben csökkent (*sic!*), éppen az előbb említett példán, a roma nők foglalkoztatásán keresztül.

(12.20)

Nagyon sok programot fel lehetne sorolni a romaintegrációval és a romák társadalmi beilleszkedésével kapcsolatban. Azt gondolom, hogy amikor elmondjuk azokat, elmondtuk a vitában és költségvetést kellett szavazni, akkor mi jó szívvvel szavaztuk meg, még egyszer mondom, a munkán alapuló és a tényleges integráción alapuló együttműködést. Több programot indítottunk a roma lányoknak a korai iskolaelhagyásával kapcsolatban, a roma szakkollégiumi hálózat beindításával, például a Cziffrapalotával kapcsolatban. Azt gondolom, hogy összességében jól működünk.

De a rászoruló családok gyermekeinek támogatásáról is hadd mondjak néhány szót! Több mint duplájára, két és félszeresére nőtt az ingyenesen étkezők száma, ezen belül 6 milliárddal nőtt a szünetekben való gyermekétkeztetés, hiszen most már mindenki, aki igényli, ingyen kapja. 1-9 osztály között a tankönyveket minden gyerek ingyen kapja. Azt gondolom, hogy a gyermekekre, akik a társadalom jövőjét jelentik, a mi közösségi jövőnket jelentik, kell

fordítani azokat a forrásokat, amelyeket a gazdaság teljesítőképességéből, a gazdasági növekedésből, a szigorú fiskális politikából megérdemelnek.

S tényleg nem akarok nagyon nagy szavakat mondani, de meg kell hogy említsem még egyszer, hogy inkább a saját tartalékunkkal, a hátrányos helyzetű rétegek integrációjával kellene foglalkoznunk, erre kellene költenünk a pénzt, nem pedig illegális bevándorlók befogadására, kerítések lebontására, mert nekünk Magyarország az első. Köszönöm szépen a lehetőséget. *(Taps a kormánypártok sorában.)*

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Pogácsás Tibor államtitkár úrnak.

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Azt gondolom, hogy azért néhány dologra mindenképpen vissza kell térni, és néhány dolgot mégiscsak rendezni kell.

Egyfelől az ellenzéki felszólalók részéről két állítás fogalmazódott meg és fogalmazódik meg folyamatosan. Az egyik az, hogy az önkormányzatoktól az állam feladatokkal vett el, a másik megfogalmazás pedig az volt, hogy érdemben nem is vett el az állam az önkormányzatoktól feladatot. Egyébként azt gondolom, hogy valahol abban a másik állításban, amit a Jobbik részéről Hegedűs Lorántné fogalmazott meg, van nagyobb igazság.

A feladatmegosztás megváltoztatása során a legnagyobb mértékben, ami az önkormányzati hatáskört érintette, a köznevelés, az alapfokú, illetve a középfokú oktatás állami átvállalása, a fenntartás átvállalása volt. Hegedűs Lorántné képviselő asszony azt mondta, hogy ő olyan önkormányzati rendszert szeretne, ahol az önkormányzatok maguk dönthetik el azt, hogy milyen oktatási rendszert működtetnek, és minden település dönthesse el, hogy milyen oktatási rendszert működtethessen. Én úgy gondolom, ez egyértelműen a kormányzat véleménye, de szerintem az oktatási szakértők véleménye is, hogy ez aztán egy abszolút tragikus helyzetet hozna létre. Nem lehet 3200-féle oktatási rendszert vinni az országban. Sosem volt ilyen egyébként. Amikor az önkormányzatok voltak a köznevelési intézmények fenntartói, akkor ők egy állami feladatot láttak el, az állam által megszabott tantervekkel, az állam által megszabott óratervekkel. Tehát alapvetően egy központi oktatáspolitikában fenntartóként jelentek meg az önkormányzatok, és mint fenntartók az elmúlt évtizedek kormányzatainak hibáiból nem kapták meg a fenntartáshoz szükséges forrásokat, mindig a saját bevételükből kellett hozzátenni hol 30 százalékot, hol 60 százalékot. Minél kisebb volt az iskola, annál nagyobb arányban kellett ezeket kipótolni.

Éppen ez a költségvetési különbözet, amelyet egyébként az önkormányzatok maguknál tarthattak a feladat megváltoztatását követően, tehát amit addig az oktatásra kellett fordítani, az megmaradt

ezeknél a településeknél, tehát növelte a költségvetés mozgásterét a településeken. Azt állítani, hogy az önkormányzatok nehezebb gazdasági helyzetbe kerültek, hogy az önkormányzatok forrásait a kormányzat 2010 után elvonta, teljes tévedés vagy szándékos félrevezetés, hiszen már beszéltünk róla, hogy egyfelől a hitelátvállalás egyáltalán visszaadta a működés lehetőségét. A feladatfinanszírozás bevezetése, illetve a feladatmegosztás megváltoztatása pedig biztosítja azt, hogy az önkormányzatok működni tudnak.

Az nem vitatható és abban egyetértünk, hogy a fejlesztésekhez, az önkormányzati infrastruktúra bővítéséhez további források szükségesek. Ezek ma nagyobb részben csak pályázatok formájában érhetők el. Egyébként ezek ma nagyon jó részben a TOP-os pályázatokon akár a kistételepülések részéről is elérhetők, és ezek pártállástól függetlenül elérhetők, ugyanakkor egyre több az a belföldi forrás, például a Belügyminisztérium által meghirdetett pályázatokon, amikor a kistételepülések a napi problémáik megoldásához, az intézményeik karbantartásához, felújításához forrásokhoz juthatnak. S az sem igaz, hogy ez párthoz, pártálláshoz kötött lenne. Elég, ha csak a tavalyi év végére visszautalok, amikor 16-17 milliárd forintnyi támogatás jutott az abban az évben pályázatot benyújtó településekhez, és a legkisebb települések is akár 5, 15, 30 millió forintot nyerhettek el intézményfenntartásra, intézményfelújításra vagy éppen utépítésre. Szó nincs tehát arról, hogy az önkormányzatoktól a kormányzat forrást vonna el, és különösen nincs szó arról, hogy az önkormányzatokat bármilyen módon pártállás szerint vagy bármilyen más okból megkülönböztetnénk.

Visszatérve a köztisztviselői illetményalapra: Dömötör Csaba államtitkár úr állítása teljesen helyénvaló, hiszen az önkormányzatok mindig is tudták szabályozni a köztisztviselők bérét. Egyébként ma is vita van a sztrájkot hirdető szakszervezet és az önkormányzati érdekszövetségek között, hiszen a nyolc önkormányzati érdekszövetségből hét azt mondja, ők úgy képzelik el a béremelést, hogy az ne legyen kötelezően meghatározott illetményalappal. Ők azzal egyetértenek, hogy 2017. január 1-jétől az illetményalapot az önkormányzatok saját maguk is meghatározhatják, de ők nagyobb szabadságot látnak abban, hogy továbbra is akár személyi bérrel, akár az illetmény eltérítésével a dolgozóikat a munkavégzés színvonalától függően tudják többletjövédellel támogatni. Amikor a szakszervezet száz-egynéhány önkormányzati hivatal sztrájkjáról beszél, akkor azért érdemes figyelni arra, hogy ezen hivatalok részben nagyobb hivatalok, olyan dolgozók sztrájkolnak, akik egyébként nem a bértáblázat szerinti bérezésben részesednek, hanem annál lényegesen magasabb béreket kapnak. Ez egyértelműen jelzi, hogy ez a sztrájk sokkal inkább politikai jellegű, mint valóban a bérehez kapcsolódna.

S még egyszer hangsúlyoznám: a szakszervezet-
tel ellentétben az önkormányzati érdekszövetségek,

amelyekkel egyébként rendszeres és formális érdekegyeztetési fórumokat tartunk, és ezeken rendszeresen el tudják mondani és el is mondják az önkormányzati érdekszövetségek, amelyek gyakorlatilag lefedik a teljes magyarországi önkormányzati rendszert, a véleményüket az önkormányzati törvényről és a finanszírozásról is. Tehát az ő véleményük egyértelműen az, hogy jó az, hogy az önkormányzatok maguk dönthetnek az illetményalap mértékéről, emellett ők szabadon szeretnék a dolgozók bérének eltérítéséről, illetve a személyi bér megállapításáról dönteni, tehát ezt a szabadságot mindenképpen szeretnék megoldani.

Természetesen az önkormányzati szövetségek is szeretnék többletforrást ahhoz, hogy tovább tudják a béreket emelni, ez nyilvánvaló. Én azt gondolom, hogy ez minden esetben igaz. Az lenne a jó, ha minél több forrást tudnánk arra biztosítani, hogy a bérek emelkedjenek. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Most megadom a szót Mesterházy Attila képviselő úrnak.

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Kovács képviselő úr a Fideszből az előbb beszélt a romák felzárkóztatásáról. Úgy látszik, ez most hirtelen valamiért nagyon fontos lett, mert a miniszterelnök is az éértékelő beszédében az oktatásnál egyetlen adatot említett, hogy duplájára nőtt a roma hallgatók száma. Ez nagyon örvendetes tény, de talán nem írja le teljes egészében a magyar oktatás helyzetét és nehézségeit. Emlegetett itt Cziffra-palotát Kovács képviselő úr. Hát, cifra palota volt Farkas Flóriánnak a székháza, az egy cifra palota volt, elég hosszasan hallottunk arról, hogy mennyi pénzt hogyan síboltak el, sőt a magyar kormánynak hogyan kellett újabb milliárdokat tenni abba, hogy azt a sok hiányt, amit sikerült felhalmoznia Farkas Flórián vezetésével ennek a szervezetnek, hogyan lehet kinullázni, lenullázni, természetesen az adófizetők pénzéből.

Azt gondolom, hogy amikor önök romapolitikáról beszélnek, akkor úgy kellene kezdeni, hogy először számoltassák el Farkas Flóriánt, hogy mit tett a romák felzárkóztatására szánt forrásokkal, aztán utána beszéljünk arról, hogy hány romának segítettek. Ha ezeket a pénzeket nem lopták volna el, akkor valószínűleg még jobb helyzete, még több lehetősége lehetne ezeknek az amúgy is hátrányos helyzetű embereknek.

(12.30)

Azután arról is beszélt a képviselő úr, hogy a gazdasági növekedésből meg a szigorú fiskális politikából - szó szerint fölirtam magamnak, mert önöktől eddig azt hallottuk, hogy önök semmilyen szigorú

fiskális politikát nem csinálnak, nincsenek megszorítások, soha nem is voltak, na, mindegy -, a gazdasági növekedésből, amivel egyetértek, oktatásra kellene minél többet költeni. Ezzel maximálisan egyetértek. Jó volna valóban, ha a gazdasági növekedést igazságosabban sikerülne szétosztani ennek a kormánynak. Lehetne úgy is fogalmazni, hogy kicsit kevesebb stadiont kellene építeni, és mondjuk, több pénzt kellene adott esetben az iskolákra elkölteni, vagy kicsit kevesebb stadiont kellene építeni, és több pénzt kellene az egészségügyre is elkölteni. Hiszen stadionban még senki nem gyógyult meg, mint tudjuk, inkább csak a kórházakban. Éppen ezért valóban van értelme annak, hogy beszéljünk arról, mire költi ez a kormány egyébként a forrásokat. De ez csak a hozzászólása alapján jutott az eszembe.

Amit szerettem volna az önök figyelmébe ajánlani. Nemcsak magyar felmérések, hanem nemzetközi kutatások is a következőről tesznek tanúbizonyságot. Amikor megkérdezték a magyarokat arról, hogy jó irányba halad-e az ország, akkor egy Ipsos Public Affairs által készített felmérés 2016 végén azt mondta, hogy a magyarok 82 százaléka szerint rossz irányba halad az ország. Ha minden ennyire szép, ahogy itt a kormány tagjai, az államtitkárok és a képviselők beszélnek róla, akkor az a kérdés, hogy vajon miért nem érzékelik ezt a magyar választópolgárok.

Hogy lehet sikeres úgy egy ország, hogy közben a választópolgárok, az ott lakó emberek, a magyar nép nem ezt érzi, nem így gondolja? És amikor megkérdezik őket, akkor ezzel ellentétesen nyilatkozik. Sikeres nemzet sikeres polgárok nélkül egészen biztosan nem létezhet. Ezért inkább az, amiről önök beszélnek, sok esetben egészen biztosan inkább csak kormányzati propagandát jelent, mint a valós helyzet leírását. Úgy is mondhatnám, hogy amit a miniszterelnök is az éértékelőben elmondott, az egy percepció bolygón létező valóság lehetett, mert a magyar állampolgárok nem így élik meg.

Ebben a felmérésben 5 nagyon fontos problémát soroltak föl az emberek, hogy mi számukra a legnagyobb gond ma Magyarországon. Most meglepő módon az első és legfontosabb probléma a magyar emberek számára az egészségügyi ellátás. Kérem, az egészségügyi ellátásról a válaszadók majdnem kétharmada azt mondta, hogy azt látja a legnagyobb problémának. Hozzáteszem, ez egy 25 országot mérő felmérés volt. Csak hogy el tudjuk helyezni Magyarország helyét, szerepét az egészségügy tekintetében, a 25 ország közül az első, amelyik a legnagyobb problémát látja az egészségügyi szolgáltatások területén, 63 százalékkal Magyarország volt. A második egyébként Lengyelország 51 százalékkal, és a harmadik Brazília 48 százalékkal.

Aztán a következő, ami az emberek szerint rendkívül nagy probléma Magyarországon, a politikai korrupció. Magyarul, a választópolgárok 53 százaléka azt mondta, hogy számukra a második legfontosabb probléma, amit tapasztalnak ebben az or-

szágban, az a politikai korrupció és annak mértéke. Hozzáteszem, itt Magyarország a 25 országból a 4., előkelő helyen szerepel.

Aztán a harmadik ilyen téma, amire azt mondták a magyar emberek, hogy komoly gond, a szegénység és a társadalmi egyenlőtlenségek. Tehát hogy Magyarországon igazságtalanságok vannak, ez egy igazságtalan ország. Szeretném önöknek mondani, a szabolcsi képviselő számára is, hogy Magyarország ebben a tekintetben is a 25 ország közül az első. Tehát a 25 országból Magyarországon az emberek 51 százaléka mondta azt, hogy a szegénység és a szociális egyenlőtlenség bizony kiemelt probléma. Tehát arról beszélni, hogy Magyarországon nincs tulajdonképpen már szegénység, és önök mekkora lépést tettek ezen a területen, egyszerűen hazugság. Nem érzékelik ezt a magyar választópolgárok, hiszen, még egyszer mondom, 25 országból a leginkább aggódnak az egészségügy és a szegénység miatt a magyar emberek.

És az 5., amiről szintén beszélt fideszes képviselőtársunk, az oktatás volt. Magyarul, azt mondták az emberek, hogy az 5. legfontosabb probléma számukra, amiben Magyarország rossz irányba megy, az oktatás kérdésköre. Ezek után, ha ezt így látják a magyar emberek, nem az ellenzék, nem az ellenzéki politikusok a parlamentben, hanem a magyar választópolgárok ezt így látják, akkor szerintem van értelme egy ilyen vitanapot kezdeményezni. Köszönöm azoknak az ellenzéki képviselőknek, akik aláírták ezt a kezdeményezést, mert igenis Magyarországon változásra van szükség.

Azért van szükség változásra, mert ezekre a területekre jóval több pénz kell költeni a következő 4 évben. Ha önök annyira büszkék a költségvetés helyzetére, a gazdasági teljesítményre, akkor az ebből származó költségvetési bevételeket bizony egészségügyre, oktatásra, a szegénység fől számolására, a társadalmi mobilitás, az egyenlőtlenségek felszámolására kell elköltsük, nem pedig, még egyszer hadd mondjam, stadionokra vagy egyéb más olyan presztízsberruházásra, ami ráadásul még azokat az eredményeket sem hozza meg, amit az, aki kezdeményezte, a miniszterelnök várt tőle. Hiszen úgy látjuk, hogy a magyar futball nem jutott előrébb az elmúlt években, bármennyi pénzt is öntenek ebbe bele.

Ezért mi azt mondjuk, hogy kérem, fordítani kell ezen a hozzáálláson, változtatni kell ezen a hozzáálláson. Mi az emberbe szeretnénk investálni. Azt gondoljuk, az a helyes költés, az a helyes prioritás, ha nem a multinacionális cégek zsebébe tömjük pénzekkel. Itt sokszor elhangzott az, hogy önök mennyire a nemzeti meg a magyar cégeket támogatják. A minap olvastam egy cikket, önök legalább kétszeresét vagy háromszorosát költik munkahelyteremtésre egy multinacionális cég tekintetében, mint korábban bármelyik szocialista kormány ezt tette volna.

Tehát miközben megy a kettős beszéd, hogy önök a nemzeti nagytőkét építik... Persze, ha ez alatt Simicskát értjük korábban, most meg Mészáros Lőrincet,

Andy Vajná, Garancsit meg ezeket, akkor természetesen érthető módon ez egy értelmezhető politika.

Igaz, erre megadta a megoldást az önök egyik fő-ideológusa, Lánczi András, aki most a Közgazdasági Egyetem rektora. Ő egy interjújában valahogy úgy fogalmazott, hogy amit az ellenzék vagy az emberek korrupciónak gondolnak vagy látnak, az tulajdonképpen a Fidesz lényegi politikája. Na, ha így nézzük, akkor természetesen az eredeti tőkefelhalmozást önök újakezdték a saját haverjaik számára. De amúgy a másik oldalról pedig azt látjuk, hogy tele-tömik a multinacionális cégek zsebé, hogy Magyarországon vagy munkahelyeket teremtsenek, vagy tartsanak.

Ezért mondjuk mi azt, hogy változtatni kell. Az oktatásba kell befektetni, az oktatást nem költségvetési kiadásként kell kezelni. Oda kell figyelni arra, hogy mit mondanak az érdekképviselők, hiszen ők azok, akik látják a rendszer problémáit. Oda kell figyelni a diákokra, hiszen ők azok, akik úgymond elszenvedik ennek az oktatási rendszernek minden nehézségét, gondját-baját. És természetesen oda kell figyelni az egészségügyben dolgozóakra, hiszen számos olyan problémát tapasztaltunk csak az elmúlt hetekben, amelyek elképesztőek a XXI. században. A várólisták, a rákos betegek kezelésével kapcsolatos kérdések, a mentősök helyzete. Az, ha egészségügyről, kórházról beszélünk, akkor egyáltalán fölmerülhet az, hogy patkányokról kell értekezzünk, hogy melyik kórházban azok éppen hol rohángálhatnak. A gyógyszerhiányról, az orvoselvárdorlásról, a házi-orvosi praxisok betöltetlen helyzetéről; vagy arról éppen, hogy attól függően, hogy éppen merre megyünk az országban, változik az az ellátórendszer, hiszen területi különbségek is vannak. És ma odajutottunk, hogy annak nem kell nagyon aggódnia az egészsége végett, akinek jó sok pénze van, mert az igénybe tudja venni a magánegészségügyi ellátást.

A harmadik pedig természetesen a szegénység csökkentése, felszámolása. Itt, Magyarországon ebben Mészáros Lőrinc kiváló példa, vagy éppen a miniszterelnök veje szintén kiváló példa, vagy Kuna Tibor, akit önök jobban ismernek, mint a tévénezők vagy akik hallgatnak bennünket, akik tulajdonképpen egyik évről a másikra milliárdos vagyonokat tudtak felhalmozni, az ország 100 leggazdagabb embere közé be tudtak kerülni egy-két év alatt. Volt ugye, aki óriási ugrásokat is tudott tenni ebben a tekintetben, a nemzet gázszerelője, évről évre. Tehát látszik, hogy vannak, akik gazdagodnak. És ráadásul Magyarországra is igaz az, hogy önök a kiváltságos keveseket segítik, a saját haverjaikat és barátait. Na, ezek felettébb gazdagodnak, és tulajdonképpen nem foglalkoznak a többséggel, azokkal, akik Magyarországon nehéz sorsban, nehéz körülmények között élnek.

Holott az lenne a dolga a mindenkori magyar kormánynak, különösen, ha ez nemzeti kormánynak

hívja magát, hogy csökkentse a jövedelmi különbségeket, csökkentse azokat a különbségeket, ami ember és ember, magyar és magyar között van, hogy segítse a felemelkedés csatornáit. Ennek egyrészt természetesen szociálpolitikai eszközei vannak, más részről például oktatási eszközei vannak, harmadrésztől egészségügyi eszközei is vannak.

Ezért mondjuk mi azt, hogy változtatni kell, végre az emberbe kell investálni. Ez nem fideszes have- rokat kell jelentsen, hanem az oktatás, az egészségügy és a szociális szféra az, amibe a mindenkori magyar kormánynak minél több pénzt kellene fektetnie.

(12.40)

Hiszen a nemzetközi példák is azt mutatják, hadd hozzam ide önöknek Finnországot! Finnország mindig nagyon sok pénzt investált az oktatásba, a kutatásba, a fejlesztésbe, még a gazdasági világválság körülményei között is ragaszkodtak ahhoz, hogy ezeket a költségeket nem csökkentik, és látjuk, hogy hova jutott el a finn oktatási rendszer, és milyen teljesítményre képes a finn gazdaság, milyen élet-színvonalon élnek az emberek, és például mennyire boldogok az ott élő állampolgárok, szemben azzal, amit a magyar választópolgárnak el kell szenvednie sok esetben az önök kormányzása miatt.

Ezért mi úgy gondoljuk, hogy az új prioritásokra szükség van, igazságos Magyarországot kell újjáépíteni, szociális demokráciát kell kialakítani Magyarországon, amely szociális demokrácia egészen biztosan azon a négy pilléren nyugszik, ami az új köztársaságot jelenti, a jogállamot, a fékek-ellensúlyok rendszerét, a másik három pedig az, amiről az imént is beszéltem: az oktatás, az egészségügy és a szociális szféra, az esélyegyenlőtlenségek felszámolása, egy igazságos Magyarország megteremtése. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most megadom a szót Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv államtitkár úrnak.

DR. ÓNODI-SZŰCS ZOLTÁN GUSZTÁV, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Mindig megdöbbenve állok itt az első sorban, amikor az egészségügy kapcsán az MSZP-frakció próbál meg kritikát megfogalmazni ezzel a kormánnyal szemben. Azért teszem ezt, mert valahogy nem tudom, a hitelesség kérdését hogy lehet ilyenkor egyáltalán érinteni.

Én 2007-ben abban a kórházban dolgoztam, amely kórház ágyszámait az akkori MSZP-kormány lefelezte. Én abban a kórházban dolgoztam, ahol közel 700 embert kellett azért elküldeni, mert az akkori kormányzat megvonta a kórháztól a támogatást. Én abban a kórházban dolgoztam, ahol a szak-

mai döntést nem egy szakmai grémium hozta meg, hogy esetleg kinek kell fejlődnie az országban és mit kell esetleg visszafejlesztetni, hanem egy lovasberényi frakcióülés végén derültek ki a kórházak számára az ágyszámok. Én abban a kórházban dolgoztam, ahol április 1. előtt egy nappal közölték velünk, hogy április 1. után hány embernek kéne dolgozni, mert akkor közölték velünk az új OEP-szerződést. Ezek után elég nehéz érteni azt, amit az MSZP-frakció most az egészségüggyel szemben megfogalmaz.

Én azt tudom önöknek mondani, hogy 2010 előtt súlyos trendek alakultak ki: az orvoselvárdorlás mértéke minden évben - minden évben! - növekedési pályán volt. 2010 óta - 2010 óta! - ez csökken. Ma harmadannyian mennek már el a kollégáim közül, mint amennyien 2010-ben kérték a külföldi munkavállaláshoz az engedélyeket.

És ha már megint csak várólistáztak, akkor megint csak nem tudom, miért kell bemenni ebbe a zsákutcába önöknek. Az a helyzet, hogy 2010 előtt senki meg nem merte számolni, hogy hányan vannak a várólistákon, mert olyan káosz alakult ki az egészségügyben. Ez a kormány volt az, amely meg merte számolni, hogy egyáltalán hányan vannak a várólistákon. Nyilván önök is tudják - bár erre nem büszkék, hiszen nekünk kell erre büszkének lennünk -, hogy harmadára csökkent azon betegek száma, akik valamilyen műtetre fekvőintézményben várakoznak. *(Mesterházy Attila: Csak nem meghaltak addig?)* Lehet, hogy szomorú tény, de ha ma megnéznék bármilyen OECD-kimutatást, akkor a várólisták rövidege szempontjából, tehát nem a hosszúsága, hanem a rövidege szempontjából, Magyarország dobogós helyen van minden várólistában. Úgyhogy azt kell gondoljam, hogy nem olvasták el az OECD-tanulmányokat.

Örülök annak, hogy szeretnének egyre több pénzt költeni az egészségügyben; kár, hogy 2010 előtt ezt nem tették. 2010 előtt minden évben - bocsánat, nem minden évben; visszavonom, elnézést *(Mesterházy Attila közbeszólása.)*, hogy ne érje panaszszó a ház elejét -, 2010 előtt az utolsó három év minden évében a GDP-csökkenést meghaladó mértékben csökkentették az egészségügy kiadásait. 2010 óta ilyen évet nem tudnak mutatni, sőt azt tudom önöknek mondani, hogy a 2018-as költségvetésben már közel 600 milliárd forinttal több van egészségügyre, mint amennyi 2010-ben volt.

Úgyhogy arra szeretném kérni az MSZP-frakciót, hogy amikor megfogalmazza a kéréseit, ne felejtse el, hogy amikor kormányon voltak, akkor mit tettek. Köszönöm szépen a figyelmet. *(Taps a kormánypártok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Megadom a szót két percben Mesterházy Attila képviselő úrnak.

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Tisztelt Államtitkár Úr! Tudom, hogy önöket zavarja az, hogy az ellenzéknek joga van megfogalmazni észrevételeket.

Képzeld, még akkor is van joga az ellenzéknek megfogalmazni kritikai észrevételeket, ha valamikor kormányoztak. Képzeld el, hogy maguk nyolc éve kormányoznak, kétharmados többséggel kormányoztak, és önök 400 százalékos béremelést ígértek az egészségügynek. Ha vissza akarunk menni, akkor én is tudok olyanokat hozni önnek példaként, hogy mi a csudáról beszéltek maguk. Hol a 400 százalékos béremelés? Hol van az összes kórháznak a folyamatos konszolidálása és lenullázása, hogy a jövőben ne legyen újabb és újabb ilyen típusú kiadása a kórházaknak vagy adóssága?

Kérem, csak a mai hír, nem elírás: „Kétförintos béremelést kapott egy ápoló a kormánytól.” Másik hír: „Hóésésben hurcolják a rákos betegeket a kamionos CT-hez.” Megszólal a kórház: „Sikertörténet, hogy a hóban egy kamionos CT-ben látják el a betegeket.” Hát ön ugyanezt csinálja! Az a siker? Olvassa már el, hogy hány ember van várólistán, hogy a rákos betegek miért nem kapták meg tisztességgel az ellátásukat! (*Korózs Lajos közbeszólása.*) Valakinek több órát kell várnia egy sürgősségi ellátásban, és utána meghal a szerencsétlen beteg. Értem, hogy maga a statisztikákat nézegeti, na de a statisztika mögött ember van, a mögött emberi sorsok vannak! Több szerénységet! Én csak annyit mondom, hogy közösen beszéljünk arról, hogy az egészségügyben hogyan lehetne több pénzt, jobb ellátást adni, hogy lehetne az, hogy a magyar közgyógyellátás olyan legyen, ami világszínvonalú, hiszen kiváló orvosok vannak, kiváló szakemberek vannak.

Azt mondja, hogy a mi kormányunk követett el hibát? Követett el hibát. A maguké nem? Maga feláll, és azt mondja, hogy nyolc év után maguk mindent tökéletesen csináltak az egészségügyben? Van hozzá képe?! Már elnézést kérek! Legalább valami szerénység legyen! Mondja el azt, hogy ez sikerült, az meg az nem sikerült, akkor azt mondom, hogy ez egy korrekt hozzászólás. De hogy maga azzal áll föl, hogy nyolc évvel ezelőtt, az azelőtti nyolc évben mi volt, miközben egy gazdasági világválság volt, kérem, már elnézést kérek! És most azt hallom az államtitkár úrtól folyamatosan, hogy mennyi pénz van mindenhol. Akkor miért nem erre költik? Köszönöm szépen. (*Taps az MSZP padsoraiban.*)

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Ónodi-Szűcs Zoltán Gusztáv államtitkár úrnak adom meg a szót.

DR. ÓNODI-SZŰCS ZOLTÁN GUSZTÁV, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Tisztelt Képviselő Úr! Kellő higgadtsággal szeretném felhívni a figyelmét arra, hogy amikor egészségügyről beszél, akkor olyanokkal beszél, akik ezt az elmúlt hét évet alázattal húzták végig, akik azt a romhalmazt, amit önök ránk hagytak, megpróbálták életben tartani.

Amire felhívtam a figyelmet, azok a tévyszámok voltak, amelyekben nagyon nehezen, rengeteg munka árán sikerült elérnünk változást, ezeket a számo-

kat nem lehet tőlünk elvitatni. Nem állítottam soha sem azt, hogy a munkát elvégeztük, én csak azt állítottam, hogy ahhoz képest, amit kaptunk, megpróbáltunk tehetségünkhöz mértén, lehetőségünkhöz mértén haladni, és ebben az ügyben igenis vannak eredményeink, amelyeket lehet persze elvitatni tőlünk. Még egyszer szeretném hangsúlyozni, azért vagyok bajban, amikor az MSZP-frakció fogalmaz meg ebben az ügyben felénk kritikákat, mert amikor kormányon voltak, egészen mást csináltak, mint amiről most önök beszélnek. Köszönöm szépen. (*Taps a kormánypartok soraiban.*)

ELNÖK: Köszönjük, államtitkár úr. Most visszatérünk az előre bejelentett felszólalók listájához. Megadom a szót Czomba Sándor képviselő úrnak.

DR. CZOMBA SÁNDOR (Fidesz): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Kellő szerénységgel próbálok akkor én is a tényekről beszélni, és elsősorban a gazdaság és a foglalkoztatás területéről szeretnék a mai napi témához hozzászólni, bár elég gyér érdeklődés mutatkozik pont azok részéről, akik egyébként ezt a mai vitana-pot kezdeményezték.

Az előttem szóló képviselőtársam hivatkozott itt egy 2016-os statisztikára, és azt fejtegette, hogy jó irányban halad-e az ország vagy sem, és 82 százalék azt mondta, hogy nem. Akkor azon egyszerű kérdés fogalmazódik meg bennem, hogy ez a statisztika vajon mit mutatott volna 2009 őszén vagy 2010 tavaszán. Tehát mindenféle statisztikának lehet valamiféle hitelt adni, de a választások azok, amelyek alapvetően meghatározzák azt, hogy egy-egy kormány végezte a munkáját.

Én azt gondolom, tisztelt képviselőtársaim, hogy önök 2009-ben a 2010-es választások kapcsán sunyinyogtak a foglalkoztatási és a munkanélküliségi adatok tekintetében, mert óriási katasztrófát hagytak itt: 540 ezer regisztrált álláskereső volt 2010 tavaszán. Még ha beleszámolom azt, hogy 2008-2009-ben válság volt, az előző időszakot tekintve is - Kunhalmi Ágnes jelezte, de itt az államtitkár úr hivatkozott rá teljesen jogosan -, volt olyan év 2004 és 2007 között, hogy 4-5 százalékos GDP-növekedés mellett stagnálták a foglalkoztatást és növelték a munkanélküliséget. Ha valamit lehet dilettantizmusnak mondani, akkor ez az.

(12.50)

Tehát amit önök kormányzás címén abban a 8 évben csináltak, az katasztrófa volt. (*Mesterházy Attila: Most a maguk 8 évéről van szó!*) Jelen pillanatban azt tudom önöknek mondani, és ha a foglalkoztatási adatokat és a munkanélküliségi adatokat nézzük, akkor az a helyzet, hogy a regnáló kormány tűzi ki ezt a kampányban a zászló tetejére, és nem az

ellenzék tudja kitűzni ezt a témát egyébként az átlagembert leginkább foglalkoztató problémának. Miért van ez? Azért van ez, mert az elmúlt időszakban, az elmúlt négy évben is és nyolc évben is a magyar kormány a munkára, a munkaalapú társadalomra helyezte a hangsúlyt. Voltak nagyon nehéz időszakok különösen a 2010 és 2013 közötti időszakban, amikor 0 százalékos GDP mellett kellett a foglalkoztatást és a munkanélküliséget kezelni viszonylag kevés pénzből - merthogy annyi állt rendelkezésre - úgy, hogy az átlagember számára mégse a segély útja váljon csak egyedüli alternatívává. Most hál' istennek ott tartunk 2016 óta - most pedig ez különösen igaz -, hogy már nem a munkanélküliség, hanem a munkaerőhiány az alapvető probléma a versenyszférában is és - kapcsolódva a mai napunkhoz is - részben a közsférában is.

Ez egy érdekes ellentétnek vagy ellentmondásnak tűnik, de ez maga a valóság, hogy egyszerre van jelen a versenyszférában a munkanélküliség és a munkaerőhiány, és ugyanígy a közsférában is. Ez önmagában nem jelent problémát, ez egy velejáró, természetes folyamat része. A kérdés inkább az, hogy ilyen helyzetben, amikor a versenyszféra végre fel tud szívni embereket, akkor a mindenkori kormánynak milyen feladata, kötelezettsége van azzal kapcsolatban, hogy a munkaerőigényeket ki tudja elégíteni. A versenyszférából nyilván a munkanélküliek tábora is hál' istennek jelentősen csökkent, nem akarok most számadatokat mondani, elhangzottak az elmúlt időszakban számos esetben.

Nagyon lényeges kérdés, hogy a következő időszakban nézzük meg, hogy van-e lehetőség a közsférából - ha a nagy számokat tekintjük, akkor azt látjuk a csehekhez, szlovákokhoz, lengyelekhez képest, hogy az összfoglalkoztatotti létszámon belül a közsférában foglalkoztatottak száma és aránya magas -, tehát kérdés az, hogy lehet-e, milyen módon lehet, mikor lehet ezt a létszámot változtatni. Nagyon lényeges, hogy tudunk-e segíteni, és milyen módon tudunk segíteni a versenyszférában való elhelyezkedésben, erre korábbi években már voltak sikeresen működő programok. Tehát nagyon fontos, hogy a következő időszakban is, mint ahogy az előző években, a versenyszféra foglalkoztatására koncentrálna, elsősorban a gazdasági lehetőséget megteremtve az állami szektorban is képesek legyünk azokra a bérfejlesztésekre, amelyeknek szerintem a négyötödét vagy háromnegyedét - de inkább négyötödét - megtettük az elmúlt években.

Valóban van még hiátus egy-egy szűkebb területen, és ahogy elhangzott államtitkár urak részéről is, a kormány nyitott arra, hogy ezekben a kérdésekben, ha a felek, történetesen itt az önkormányzatok és az érdekképviseletek tudnak egy közös anyaggal a kormány asztalára jönni, akkor nem zárkozik el a kormány ettől a fajta egyeztetéstől.

Ami a béreket illeti - egy mondat erejéig -, azt, hogy hogyan alakultak az elmúlt években, mindenki látja, tegnap jelent meg éppen a KSH legfrissebb

adatsora, 200 ezer forint fölött van a nettó átlagkereset ma Magyarországon. Amit Mesterházy Attila képviselőtársam feszegetett, hogy vajon a szabolcsi meg a pesti, meg hogy jön ki ez a kétszázezer; valóban egy szabolcsi ember azt mondja, hogy lehetetlen, hiszen az én környezetemben az átlagfizetés még a 130 ezer forintot sem éri el. Tehát hogy vannak különbségek országon belül, ez kétségtelen tény. Hogy ezzel kezdeni kell valamit, az is kétségtelen tény. Csak abban az időben, tisztelt képviselőtársam, a munkanélküliségi ráta Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében 24 százalékos volt, most meg 7,5 százalékos. E mögött az mutatkozik meg, hogy számos esetben a versenyszférában, ahol nincs lehetőség, ott pedig a közfoglalkoztatásban adtunk nem 28 500 forintos segélyt, hanem 54 ezer forintos vagy 78 ezer forintos segítséget, amiből már a legszükségesebb dolgokat lehet kezelni.

Tehát azt mondom én is akkor kellő szerénységgel itt a képviselőtársaimnak, hogy ismerjük el azt, amiben eredmények vannak. Nyilván van feladat a következő kormány számára is, az a jó, mert a kihívások viszik előre az életet. Én bízom abban, hogy azok az eredmények, amelyek az elmúlt időszakban mind a gazdaság, mind a foglalkoztatás terén megmutatkoztak, azok az eredmények kellő bizonyítékot adnak arra, hogy érdemes a következő időszakban is a Fidesz-KDNP-szövetségre szavazni. Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Most Ikotity István képviselő úrnak adom meg a szót.

IKOTITY ISTVÁN (LMP): Köszönöm, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Ami az egészségügyet illeti, ha valaki körbenéz az egészségügyben, beszél egészségügyben dolgozóval, vagy úgy alakul az élete, hogy az egészségügybe bekerül valamilyen oknál fogva, megfelelően látja azt, hogy mi a helyzet az egészségüggyel. Ezzel dicsekedni, azt gondolom, a valóság ismeretében ezt nem teheti meg a Fidesz, illetve az, hogy visszamutogat 8 év kormányzás után, hogy mi volt korábban, miközben ő az elmúlt 8 évben nem mert hozzányúlni ehhez a területhez, azt gondolom, ez mindent elmond, és ez nagyon ciki.

Én azonban visszakanyarodnék még az önkormányzatisághoz, hiszen sokat beszéltünk arról, hogy mi az, ami történt, mi az, amit a Fidesz tett. Amiről nem beszéltem, és azt gondolom, nagyon fontos, hogy mi az, amit mi tennénk; egy vitában ennek is el kell hangzani.

Mi erős helyi közösségeket szeretnénk, társadalmi részvételt, valódi önkormányzást, hiszen ezek nélkül a vidék előbb-utóbb kiürül. Vészesen fogy a népesség. A vidéki településeken óriási az elvándorlás az országon belül és külföld irányába is. Ennek az elvándorlásnak, ha nem is a megállítása, de megfékezése elképzelhetetlen a települések életképességét erősítő önkormányzati és vidékfejlesztési politika nélkül.

A programunkban is leírjuk: visszaállítjuk a települések méretétől független önkormányzathoz való jogát, és ezt az Alaptörvényben is rögzíteni szeretnénk. Biztosítjuk mind jogi, mind gazdasági garanciák szintjén, hogy minden falunak, kistelepülésnek legyen főállású polgármestere, falugondnoka a település menedzseléséhez szükséges hivatali háttérrel. Az önkormányzati hivatalokban dolgozók számára pedig versenyképes béreket biztosítunk. Olyan vidékfejlesztési programokat indítunk helyi önkormányzatoknak helyi vállalkozások bevonásával, amelyek képesek munkahelyet teremteni, és amelyek aztán az állam adóbevételeit növelik. Járható utakra és nagyon sok infrastruktúrára is szükség van. Mindezt, azt gondoljuk, hogy feltétlenül szükséges ahhoz, hogy a vidék fellendüljön, és ezzel az önkormányzatiságot mindenképpen erősíteni szeretnénk. Köszönöm a szót, elnök úr.

ELNÖK: Köszönjük szépen, képviselő úr. Most egy kétperces kör fog következni. Elsőként Mesterházy Attila képviselő úrnak adom meg a szót.

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Nagyon szépen köszönöm. Tisztelt Elnök Úr! Czomba képviselőtársam gondolatai indítottak hozzászólásra; ha még itt lenne, mondanám neki, de nincs itt már.

Akkor lett volna szép az ő hozzászólása, ha hozzászólás ehhez a kiváló statisztikához az elvándoroltakat, akik külföldön, Párizsban, Londonban meg Bécsben találták meg a magunk munkahelyét, és nem itthon, hozzátette volna a közmunkásokat, amelyet szintén állami költségvetésből finanszíroznak, illetőleg hozzátette volna azt, hogy a statisztikából nagyon sok munkanélkülit egyszer csak kivezetnek, magyarul ezek az emberek nem eltűnnek meg nem dolgoznak, hanem egyszerűen kivezetik különböző trükkökkel a statisztikából. A másik: az is egy komoly probléma, hogy a versenyszférában, amiről hivatkozott, hogy mennyi új álláshely született, azok a multinacionális cégek körében születtek, tehát sajnos nem a kis- és középvállalkozói szektor, nem a magyar nemzeti vállalati szektor volt az, amelyik dinamikát mutatott ebben, hanem azok az aljas multinacionális cégek, amelyek ráadásul exportálnak is az Európai Unión belülre. Tehát nemcsak a keleti nyitás, de a déli nyitás se volt sikeres, hiszen ezekben a relációkban csökkent a kereskedelmi forgalom, a sokat szidott Európai Unió irányába pedig nőtt, és ezek a multinacionális cégek voltak ennek a motorjai. Ilyen értelemben, azt gondolom, hogy itt is szétválik a beszéd, a duma meg a valóság. A harmadik egy személyesebb megjegyzés lett volna. Ha Czomba államtitkár úr ilyen jól csinálta volna, mint ahogy ő mondta, akkor valószínűleg még mindig államtitkár lenne, de úgy tudom, kirúgták. Köszönöm szépen. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Most megadom a szót Selmeczi Gabriella képviselő asszonynak.

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Államtitkár Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Én először hadd utasítsam vissza Mesterházy Attila előző felszólalásának a stílusát. Egy olyan szocialista képviselő beszélt ilyen stílusban az egészségügyről, de Ónodi-Szűcs Zoltán államtitkár úrhoz címezve, szinte kiabálva, magából kifordulva az állításait, aki részese volt azoknak a döntéseknek a meghozatalában, amely nagyon súlyosan érintette a magyar állampolgárokat és a magyar egészségügyet.

(13.00)

Fizetőssé akarták tenni a magyar egészségügyet, vizitdíjat akartak bevezetni, mindenben üzletet láttak. Emlékezzenek vissza, hogy például a magyar tulajdonban lévő, családi tulajdonban lévő patikák-ból is üzletet akartak csinálni, el akarták venni, ki akarták játszani külföldi üzleti köröknek ezeket a patikákat. Ónodi-Szűcs Zoltán államtitkár úr, aki egyébként orvos, kórházigazgató, több tisztelettel kérik vele beszélni, nemcsak azért, mert államtitkárként ül közöttünk, hanem azért, mert az elemi szabályok ezt követelik tőlünk. Eddig egyébként volt ellenpélda, például Lukács képviselőtársam, a Jobbik képviselője teljesen korrektül és szakmapolitikailag szólt hozzá például az egészségügy témájához - köszönet érte -, erről lehet vitatkozni.

Bizonyára elkerülték, illetve nem veszik tudomásul szocialista képviselőtársaim, akik csak bizniszt látnak az egészségügyben is azokat az adatokat, amiket tényként sorolt föl államtitkár úr. Nem dicsekvésként mondta, hanem tényként sorolta föl, hogy a várólistákkal mi a helyzet, mennyi pénzt fordítottunk kórházi ellátásra, mentőszolgálatra és így tovább. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönjük. Most megadom a szót Z. Kárpát Dániel képviselő úrnak.

*(Móring József Attilát a jegyzői székben
Földi László váltja fel.)*

Z. KÁRPÁT DÁNIEL (Jobbik): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Képviselő asszony számára nagy tisztelettel jelzem, hogy a magyar egészségügy nagyon régóta fizetős, kimutatható módon, akinek nincs pénze, jóval nagyobb eséllyel belehal egy átlagos megbetegedésbe, bajba, és családi szinten ez ugyanígy igaz, tehát bőven lenne feldolgoznivaló ebben a rendszerben.

Valóban szakmai megoldásokra kíváncsi ez az ország, éppen ezért fájjalom, hogy a különböző témájú vitanapok során nagyon kevés szó esik a magyarok ellen elkövetett egyik legnagyobb merényletről, ez

pedig a devizahitel-károsultak intézményesített kifosztása. Nagyon sajnálom, hogy az elmúlt nyolc év kormánya, a második és harmadik Orbán-kormány intézményesített módon hozzájárult a magyar emberek kifosztásához, lepaktált a bankokkal, a felvételi árfolyamú forintosítás helyett piaci árfolyamon forintosított ezen úgynevezett szerződések esetében, így számos család szétszakításához járult hozzá.

Ugyanígy fájjalom azt is, hogy Magyarország legnagyobb problémája, a népességfogyás tekintetében ez a kormány sajnálatos módon alulmaradt a harcban, az élve születések száma megint csökken a korábbi időszakhoz képest. Be kéne látni, hogy nem lehet csak pénzzel, családtámogatással megoldani mindezt, otthonteremtési és bérlakásépítési programra van szükség széles körök számára. Arra van szükség mindemellett, hogy kiszámíthatóság, biztonság költözzön Magyarországra életébe, így lehet majd a kivándorlás, az otthonteremtés kérdéseit rendezni, a kivándorlási spirált lassítani, az otthonteremtést felpörgetni.

Tehát el kell hogy mondjam, a Jobbik kidolgozta a megmaradás és a megoldások programját. Nagyon szeretném, ha szakmai viták folyhatnának a magyar parlamentben. Az utóbbi négy év során magam és képviselőtársaim is igyekeztünk megoldásokkal, alternatívákkal előállni. Köszönöm, hogy a magyar megmaradás programjával a hazámat szolgálhattam és egyben köszönöm a magyar parlamentben a felszólalási, hozzászólási lehetőséget, lehetőségeket, egyben köszönöm a Ház munkatársainak és az összes kollégának azt, hogy ezt az utóbbi négy év során lehetővé tette. Köszönöm a figyelmet. *(Dr. Lukács László György tapsol.)*

ELNÖK: Köszönjük, képviselő úr. Szeretném bejelenteni, hogy Harrach Péter frakcióvezető úr arról tájékoztatott, hogy a Kereszténydemokrata Néppárt képviselőcsoportja a politikai vitában a frakció további időkeretéről a Fidesz-képviselőcsoport javára lemond, így kérem a munkatársakat, hogy vezessék át ezt az időkeretet.

Engedjék meg, hogy én is elköszönjek önöktől erre a ciklusra. Mindenkinek tisztességes kampányt kívánok az elkövetkező két hónapban. Köszönöm szépen. *(Taps. - Sneider Tamás kezét fog a pulpiton helyet foglalókkal.)*

(Az elnöki széket dr. Hiller István, az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

ELNÖK: Üdvözlöm önöket, jó napot kívánok! Folytatjuk munkánkat. Előre bejelentett felszólalóként Kovács József képviselő úr, a Fidesz képviselője következik. Parancsoljon!

DR. KOVÁCS JÓZSEF (Fidesz): Köszönöm a szót. Tisztelt Elnök Úr! Államtitkár Urak! Tisztelt

Képviselőtársaim! Engedjék meg, hogy a vitanap egészségügyi részére próbáljak néhány gondolatban reflektálni. Én úgy gondolom, hogy az utolsó parlamenti napon egyáltalán nincs ebben a Házban annak helye, hogy türelmetlenül, nem megfelelő stílusban, egymás munkáját nem kellőképpen tisztelve és értékelve hagyjuk abba ezt a parlamenti ciklust. Az egészségügyi ellátásban a háziorvosi ellátás megmentését célozták meg, és Selmeczi Gabriella elnök asszonyhoz kapcsolódva én is egy politikai vitanap stílusában a Lukács képviselő úr által elmondottakat tartom méltónak ennek a Háznak a falaihoz.

A háziorvosi ellátást természetesen nem lehet kiszakítani az egészségügyi ellátás egészéből. Nagyon fontos, teljesen egyetértek azzal, hogy talán a legfontosabb eleme ma az egészségügyi ellátásnak az alapellátás egésze, abban kiemelten a háziorvosi ellátás. Iktity jegyző úr utalt a visszamutogatásra. Én úgy gondolom, hogy nem kell visszamutogatni, de a tényleget fel kell ahhoz idézni, hogy értsük és tudjuk az összefüggéseit megérteni bizonyos kérdéseknek. Nevezetesen, Ónodi államtitkár úrral mind a ketten egy-egy intézménynek voltunk a főigazgatói, egy-egy nagy egészségügyi intézménynek akkor, amikor a 2007. év elért bennünket, és magam is, ha nem is olyan mértékben, de több mint 300 ember munkaviszonyát voltam kénytelen megszüntetni.

De elmondanám, hogy akkor összesen 6 ezer egészségügyi dolgozó került utcára, 2007-ben, döntően, zömében az ápolás területéről és nagyon sokan a különböző háttérszolgáltatások területéről is. Ezt követően, 2010-et követően nyilvánvalóan keverték a munkavállalás lehetőségét, sokan próbáltak a szociális szférában elhelyezkedni, de akik valóban ezt nem tudták megtenni, ténylegesen elhagyták az országot, például nagyon sok, nagyon jól képzett magyar ápoló. Ezt követően, úgy gondolom, 2010-et követően számonkérni, hogy ezek az emberek miért vállaltak külföldön munkát, ez egészen egyszerűen nem elegáns az előzmények ismeretében.

Egyébként az ápolói elvándorlás és a külföldi munkavállalás ma a mai magyar egészségügyben sokkal nagyobb problémát jelent, mint az orvos-elvándorlás kérdése, mert időközben a „Nők 40”-nel nagyon sokan igénybe tudták venni a nyugdíjjogosultságot, akik elmentek, a visszajövetelt olyan fizetési feltételek mellett nagyon nehezen tudják realizálni, akik pedig itt maradtak, a kellő utánpótlásképzés hiányában bizony vannak problémák az ápolás területén.

Akkor, amikor elértük a 2010-es évet, hiába voltak ezek a reformelképzelések - nem megyek bele itt vizitdíj, napidíj, semmilyen kérdésbe -, akkor kellett egy mérleget vonni a magyar egészségügy egészéről, konkrétan a kórházi állományról, a kórházi adósságállományról. 2010-ben a kórházi adósságállomány pontosan 130 milliárd forint volt, tehát nem sikerült az az elképzelést megvalósítani, amit szerettek volna az átalakítással, s ide jutottunk. Ezen túlmenően a

mentőszolgálat romokban hevert, és mindösszesen ebben az időben - ezt is meg lehet cáfolni számszerűen, de leírják és utána lehet nézni - az egészségügyi ellátórendszerből körülbelül 650 milliárd forint kivonásra került. Ebből a kivont összegből, az egészségből, az E-alapból és a gyógyító-megelőző ellátásból természetesen nem jutott háziiorvosi ellátásra sem elég vagy elegendő, amennyi kellett volna.

Tehát a háziiorvosi ellátás problémája nem 2010 után kezdődött. Az kétségtelenül igaz, hogy a már akkor sem fiatal életkorban lévő háziiorvosok életkora 2010-18 között pontosan nyolc évvel lett több a nyolc év elteltével, de az életkor megállását nem tudjuk megvalósítani. Mindezzel szemben 2010-et követően igyekeztünk az egészségügyi forrásokat minél jobban biztosítani.

(13.10)

Valahol el kellett indulni. A legfontosabb - ezzel egyetértek - a humán erőforrás az egészségügyben, az orvosi, ápolói, illetve a háttérszolgálat tevékenysége. De nagyon fontosak a környezeti, infrastrukturális feltételek is. Ebben elindult egy olyan folyamat, amelyben főleg a vidéki egészségügyi ellátórendszerre, infrastrukturális fejlesztésekre, beruházásokra, pályázatok keretében 500 milliárd forint került elköltésre, és úgy gondolom, hogy ezzel nagyon színvonalas lehetőséget biztosítottak az ott dolgozók és elsősorban az igénybevevők számára.

Volt egy nagyon fontos probléma és egy hiány, aminek a realizálása folyamatban van. Rá kellett jönnünk arra, hogy a közép-magyarországi régió és Budapest mintegy négy milliárd ember ellátását biztosítja, és bizony nagyon komoly hátrányt szenvedett ez a régió. Ezért elindult a központi régióknak, Budapestnek és Budapest környékének az egészségügyi fejlesztése. Ez folyamatban van, mindenki tudja. Erre a kormány a közeljövőben 700 milliárd forintot kíván biztosítani saját forrásból.

Most érkeztem el az alapellátás kérdéséhez. Ez valóban első számú prioritás. Ezt valóban meg kell erősíteni. 2015 januárjától minden területi ellátási kötelezettséggel rendelkező háziiorvosi és házi gyermekorvosi praxis, nem azt mondom, hogy nagyon jelentős, de havi 130 ezer forinttal magasabb díjazásban részesült. 2016-ban az ország egészét illetően 14,1 milliárd forint pluszforrást biztosítottunk a megerősítésére, tehát 10 milliárd forintot kaptak a háziiorvosok, gyermekorvosok, ezen felül 2 milliárd forintot az alapellátásban dolgozó fogorvosok, szintén 2 milliárdot a védőnők és 100 millió forintot az iskola-egészségügyi ellátás, ez is az alapellátás része. 130 ezer forinttal jutott több. 2017. június 1-jétől ismét 130 ezer forinttal nőtt minden egyes területi ellátási kötelezettséggel bíró háziiorvosi praxis összege. A fogorvosok esetében ez folytatólagos 50-50 ezer forinttal emelkedett.

A betegellátás színvonalának javítása érdekében és a hiányszakmák mérséklésére, az orvosok itthon tartására 2011-ben elindult a rezidenstámogatási program. Mert ha a fiatalokat, rezidenseket nem vonjuk be a képzésbe, nem képezzük, nem tanítjuk meg a szakmára, akkor természetesen ők nem tudnak a háziiorvosi praxisokban majd később munkát vállalni. Ezen túlmenően praxisváltó program is bevezetésre került, hogy kedvezően próbáljunk hatni a korfára. 2017-ben már letelepedési pályázatot is írtak ki háziiorvosok mellett a fogorvosok számára is. Attól függően, hogy a támogatással betöltött körzet mennyi ideje volt betöltetlen, letelepedési pályázaton 12 és 20 millió forint közötti vissza nem térítendő összeg volt nyerhető az üres állás helyek betöltésére. Mindezeknek a támogatásoknak köszönhetően, azzal együtt, amit államtitkár úr mondott, hogy többen jönnek vissza külföldi munkavállaló orvosok, a háziiorvosi praxisok betöltetlen aránya csökkent, 20 százaléka a korábban betöltetlen állásoknak betöltésre került.

Azt szeretném még a felszólalásom zárásaként kiemelni, hogy a 2018. évi költségvetésben 546 milliárd forinttal több jut egészségügyre, mint a 2017-es költségvetésben. 2009-hez képest 70 százalékkal több pénzt biztosítunk összességében alapellátásra, a praxisok betöltésére. Nem végeztük még el a munkát, de úgy gondolom, jó úton járunk, a bérfejlesztésekkel és ennek a kérdésnek a megoldásával együtt nagyon remélem, hogy a jövőben a munka folytatására újra bizalmat kapunk. Köszönöm megtisztelő figyelmüket. *(Taps a kormánypartok padsoraiból.)*

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Most az MSZP képviselője, előre bejelentett felszólalója, Korózs Lajos képviselő úr következik.

KORÓZS LAJOS (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Ház! Kedves Képviselőtársaim! Azzal szeretném kezdeni, hogy amikor felvetődött bennünk a vitanap kezdeményezése, elsősorban az motivált bennünket, legalábbis engem biztosan, amikor aláírtam ezt az ívet, hogy van itt egy ügy, amelyben a közjót szem előtt kellene tartani.

Nagyon sokan tudják itt a Házban, hogy nem is annyira egészségüggyel, hanem rendszerint a szociális ügyekkel szoktam foglalkozni. Ebből az aprópróból szeretném így is megközelíteni ezt a problémát, hiszen a szociális ellátórendszer és az egészségügy határterületein nagyon sok átfedés van, nagyon sok elemben és helyen kapcsolódnak egymáshoz. Ha a közjót nézzük, azt gondolom, nagyon sok embernek nagyon sok tennivalója van. Sokszor megfogalmazódott már a történelem folyamán, Platónól kezdve Szent Ágostonon keresztül Benedek pápáig, hogy mi a közjó. Elővettem egy idézetet, amelyben a Caritas in veritate enciklikájában Benedek pápa éppen azt mondja a közjóról, hogy „az egyén java mellett létezik az a jó is, amely az emberek közösségi életéhez kapcsolódik, és ez a közjó”.

Hallgattam a felszólalókat most már 3-4 órán keresztül. Azt is tudják meglehetősen sokan, hogy én elég sokat bíbelődöm - elnézést a magyartalan mondat szerkesztésért - a statisztikákkal. Nagyon sokan szóltak hozzá a házi orvosi rendszer színvonalához, lefedettségéhez. Ahogy az ember bóklászik az interneten, óhatatlanul is belebotlik olyan adatokba, amelyeket most szeretnék a tisztelt Házal megosztani. 2018. február 1-jei állapot szerint Magyarországon 354 betöltetlen házi orvosi praxis van. Mondom: 354. Ebből 193 az úgynevezett falusi vegyes praxis, 83 a felnőtt praxis és 78 a gyermek házi orvosi praxis, amelyet nem töltöttek be. Ezeket a településeken, helyeken persze van valamilyen ellátás, rendszerint egy-két órában a legfontosabb dolgokat szokták itt elrendezni a helyettesítők. Receptet írnak, akut betegséget ellátnak, beutalókat vagy táppénzes papírokat adnak. De ha megnézzük, hogy hol vannak ezek a betöltetlen helyek, akkor abból az derül ki, hogy mintegy 440-450 ezer embernek nincs kielégítő házi orvosi ellátása. Eközben persze olvasom, a kormánypárti sajtó hozta is, illetve most éppen Kovács főorvos úr is tett róla említést, hogy mennyi pénzzel dotálja a kormány ezeknek a problémáknak a megoldását. Én egy 2 milliárd 340 millió forintos támogatási keretet olvastam, amelyből létrehozta 52 házi orvosi praxist és 37 fogorvosit, de mikor mindent összeadok, akkor mégiscsak az látszik, hogy négyvel több betöltetlen praxis van, mint egy évvel ezelőtt.

Természetesen nem vitatom el az erőfeszítéseket, csak éppen a statisztikák ezt mutatják. Ha ezt rávetítjük Magyarország térképére, akkor az látszik, hogy közel egymillió embernek nincs megfelelő egészségügyi ellátása. Ebbe természetesen nemcsak a házi orvosi ellátást értem bele, hanem a kórházi és egyéb lehetőségeket is. Igaz, hallottam államtitkár úrtól azt is, hogy közel 500 ezer embernek megoldották a problémáját. Akkor itt nagy valószínűséggel 1 millió 500 ezer embernek volt problémája, és ebből 500 ezer főnek sikerült valamilyen problémáját orvosolni.

Tisztelt Ház! Kedves Képviselőtársaim! Azért hoztam szóba ezt az adatot, mert nyilvánvalóan látszik, hogy ha a 354 betöltetlen praxis között közel 200 úgynevezett falusi vegyes körzetről beszélünk, akkor azt is látjuk, hogy olyan emberek élnek ott, akik valószínűleg a piacon nem tudnak egészségügyi szolgáltatásokat vásárolni. Itt két mondat erejéig csak ki kell térnem arra a tényre, hogy az elmúlt nyolc évben, kedves barátaim, a kormányzati intézkedések következtében Magyarországon az egyenlőtlenségek radikálisan nőttek.

(13.20)

2010-ben a legalacsonyabb jövedelmi tizedben élő egymillió ember jövedelméhez képest a legmagasabb

sabb jövedelmi tizedben élő egymillió ember jövedelme nyolcszoros volt, és a legfrissebb statisztikai adatok szerint - KSH-adatot mondok - ez tízszeresére nőtt, 9,9-szeresére nőtt a kormányzati intézkedések következtében.

És ha már bíbelődünk a számokkal, akkor én meg is néztem tételesen, hogy milyen jövedelmek voltak, mondjuk, 2010-ben, és hangsúlyozni szeretném azt, hogy az egy főre jutó havi jövedelem 2010-ben a legalacsonyabb jövedelmi tizedben 29 115 forint volt, és '16 végére ez 30 985-re emelkedett. Ez mit jelent, kedves barátaim? Azt jelenti, hogy itt volt egy 11 százalékos jövedelemnövekedés, de erre a vetített időszakra az infláció 12 százalékos volt. Hangsúlyozni szeretném, hogy ebbe a társadalmi csoportba kik tartoznak: a közmunkások, a napszámok, a gyesen lévő kismamák jellemzően és a kisnyugdíjasok. Egemillió emberről beszélünk. Romlott a helyzetük az elmúlt hét évben.

Az is látszik, hogy persze a legmagasabb jövedelmi tizedben élő emberek 236 ezer forintos havi jövedelme több mint 305 ezer forintra emelkedett a múlt év végén. Ebből az is látszik, kedves barátaim, hogy több mint 30 százalékos növekedés volt a leggazdagabbaknál, és akkor az összes többiről nem beszélek, akiket a statisztika nem lát, nem tudják figyelembe venni az eltitkolt jövedelmek alapján.

Azt gondolnánk, hogy az újraelosztás következtében, ahol kormányzati beavatkozás van, például a társadalmi jövedelmek odaítélésénél, a kormány olyan intézkedéseket hoz, hogy a legrosszabb helyzetben lévő embereken segíteni akar. De ugyanígy a Központi Statisztikai Hivatal adatait citálom ide - nem is olyan régen jelent meg a háztartások jövedelméről egy összesített kiadvány -, amelyből egyértelműen kiderül, hogy a társadalmi jövedelmek jelentős része sem oda megy, ahol a legnagyobb szükség van rá, mert az látszik, hogy abszolút értékben sokkal több társadalmi jövedelemhez jutnak a jövedelmi ranglétra tetején lévők, mint a szűkölködők.

Az államtól érkező jövedelmek kapcsán azt látam ebben a diagramban (*Felmutat egy dokumentumot.*) - egyébként itt nem tudom megmutatni, mert fekete-fehér a nyomtatóm -, itt világosan látszik, ha valaki felmegy a KSH honlapjára, hogy míg a legszegényebb első négy tizedben élő 4 millió ember - hangsúlyozom, az alul lévő 4 millió ember - kevesebb segítséget kap az államtól, mint 2010-ben kapott, addig pont a három legjobban kereső jövedelmi tizednél nőttek leginkább az állami juttatások; a felső 10 százalék esetében, kapaszkodjanak meg, most csak a társadalmi jövedelmekről beszélek, 42 százalékkal nőtt a jövedelem. Hölgyeim és Uraim! Kedves Képviselőtársaim! Én azt is gondolom, hogy ha valahol van feladata a kormánynak, akkor ezen a területen biztos, hogy van feladata.

Szeretnék kitérni arra, hogy véleményem szerint hol kéne az egészségügy és a szociális szféra határterületein valamilyen beavatkozást a jövőben eszközö-

zölni. Annál is inkább teszem ezt, mert államtitkár úr ott volt a miniszteri meghallgatáson, és én miniszter úrtól kérdeztem, hogy a krónikus osztályok sorsa hol tart. Hiszen államtitkár úr közel két évvel ezelőtt éppen egy nagy orvoskonferencián említette volt azt, hogy nagy valószínűséggel az egészségügyi ellátórendszerből kiszervezik úgy, hogy a finanszírozási költségek maradnak az egészségügyben, és ez átkerül a szociális szférába. Csak jelentem, de nyilvánvalóan ezt mindenki tudja, hogy a szociális szféra önmagában és finanszírozás nélkül ezt a problémát nem tudja megoldani.

Meglehetősen felemásra sikeredett a miniszteri válasz, mert miniszter úr valami olyasmit mondott, hogy dolgoznak a problémán, 2,5 milliárd forintból valami 150 férőhelyes intézményt hoznak létre. Nyilván nem gondolta komolyan, vagy ha ez a része komoly, akkor a mondatot nem fejezte be miniszter úr, mert tudomásom szerint mintegy 27-28 ezer emberről van szó, akik a krónikus osztályon elhelyezésre kerülnek jelenleg, és ennek a problémának a megoldása legalább 70-80 milliárd forintos finanszírozási költséggel oldható meg, és természetesen nagyon komoly szervezeti átalakítással is. Hiszen a szervezetszociológia egyértelművé teszi, hogy ha egy egység átkerül egy másik irányítási egység alá, akkor ott nagyon komoly intézkedéseket kell meghozni.

Én most úgy látom, hogy az állami, önkormányzati, egyházi és civil, illetve piaci szolgáltatások rendszerét újra végig kéne gondolni a jövőben. Azt is gondolom, hogy a házi gondozás és szakápolás rendszerét mindenki számára elérhetővé és megfizethetővé kell tenni a jövőben, és ezeket a szolgáltatásokat az egészségügyi ellátással összekapcsolva az elsődleges prevenció, a gyógyítás, a másodlagos prevenció és a rehabilitáció szintjén folyamatosan ellenőrzöttten a házi orvosi rendszerrel együtt kell biztosítani.

Hogy az anomáliák miből adódnak? Először is adódtak az elmúlt években a kiszámíthatatlan jogszabályi környezetből; itt minden kormánynak van felelőssége, ezt nem vitatom el. Bizonytalan volt a finanszírozási rendszer ezen a területen. Hangsúlyozom, itt mindig az egészségügyi és a szociális ellátórendszer határterületeiről beszélek. Fontosnak tartom a gondozási szükséglet és a szociális rászorultság vizsgálatát, és problémának láttam az instabil ellátórendszert, problémának láttam az ágazatban dolgozók megbecsültségét, az ágazati információhiányt és sokszor a szakmai standardok hiányát is.

Amit fölvettem problémákat ebből adódóan, a két ellátórendszer problémái is közösek. Igaz, hogy az egészségügyi és a szociális ellátórendszer egymástól független, eltérő logikára épülő ápolást-gondozást nyújtó rendszert alakított ki, de éppen az első pontban felvetettek szerint, amit említettem, a civil, egyházi, állami és önkormányzati, illetve piaci fenntartóknak végig kéne gondolni ezeknek a bevonásával a további intézkedést.

Úgy látom, hogy az ápolás-gondozással foglalkozó intézmények kapacitása elégtelen, a rendszer egy-

szerre túlterhelt és alulgondozó, az ápolás és a gondozás területén megjelenő szociális-egészségügyi feladatok nincsenek összehangolva, és azt is látom, hogy az ápolási-gondozási feladatok nem épülnek egymásra, és egyenlőtlen a szolgáltatásokhoz, az ellátásokhoz való hozzáférés. Éppen ebből adódóan a szociális és egészségügyi ellátó intézmények szolgáltatásainak közelítése és összehangolása szerintem elengedhetetlen a jövőben. Az intézmények, szolgáltatások integrált szervezeti formában történő megszerzése elodázhatatlan, és visszatérek oda, hogy a krónikus osztályok sorsának a rendezése szintén záros határidőn belül meg kell hogy valósuljon.

A házi segítségnyújtás és az otthonápolás megerősítését kívánja, azt gondolom, a szakma egyértelműen. Az ellátás területeire vonatkozó civil, társadalmi és egyházi szervezetekkel való együttműködést pedig fejleszteni kell, és ezt az állam koordinálása mellett kell véleményem szerint megvalósítani. Az intézményi modell várható eltolódása elsősorban az úgynevezett fokozott ápolást igénylők irányába fog véleményem szerint mozdulni, és a lényeg - és nem ragozom tovább, mert nem akarom a képviselőtársaimtól sem elvenni az időt -, én azt gondolom, hogy van néhány olyan súlypont, amelylyel érdemes lenne foglalkozni. Az egyik vitathatatlan, hogy az egész ellátórendszerben van egyfajta költségérzékenység, de a jó dolgokat is lehet olcsóbban csinálni, vagy pontosabban, ha valamit olcsóbban csinálunk, attól még lehet jól csinálni, és persze van egy minőségérzékenység is ebben az egész rendszerben, hogy a dolgokat csináljuk jól, és akkor a jó dolgokat kéne még jobban csinálni, úgy, hogy beleférjünk a kasszába.

Köszönöm szépen, hogy meghallgattak. Én ezzel szerettem volna hozzájárulni ehhez a vitához. Nagy valószínűséggel ebben a négyéves ciklusban már nem fogok többször felszólalni. Örültem ennek a négy évnek, vizontlátásra. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kormány nevében államtitkár úr jelentkezett szólásra. Ónodi-Szűcs Zoltáné a szó. Parancsoljon!

(13-30)

DR. ÓNODI-SZŰCS ZOLTÁN GUSZTÁV, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen a lehetőséget. Azért kértem szót, mert a képviselő úr engem megszólított. Nagyon korrekten citált számokat, én pedig ehhez szeretnék adni még egy-két pluszinformációt azért, hogy a teljes képet lássuk itt a Házban.

Azt gondolom, azt senki nem vitatja, hogy az alapellátásban dolgozók életkora növekszik, de nyilván hozzá kell tennünk azt is, hogy egész Európában ezzel a ténnyel kell szembesülni. Az alapellátásban

dolgozó orvosok életkora Németországban még a miénkénel is rosszabb, úgyhogy ez egy általános európai tendencia, ez nemcsak magyar sajátosság.

Azt gondolom, igen, lehet azt mondani, hogy keveset tettünk, de mégiscsak bevezettünk két intézményt, ami korábban nem volt. Az egyik a letelepedés intézménye, amit lehetett támogatásként igénybe venni, a másik pedig a praxisvásárlásra igénybe vehető összegek intézménye. Ez korábban nem működött, 2010 után kezdődött ennek az intézménynek a működtetése.

Való igaz, hogy egy ideig nem tudtunk áttörést elérni, azonban 2017-ben meg lett duplázva az az összeg, amit lehetett pályázni akkor, ha valaki le akart telepedni egy új praxisban. Ez valóban olyan jól sikerült, hogy év közben kétszer kellett megemelnünk azt a keretet, amelyet le lehetett hívni az orvoskollégáknak. Úgyhogy már ott tartottunk, hogy november végén kellett extraforrásokról gondoskodni, mert olyan sikeres volt a pályázat. Sőt, azt tudom önnek mondani, hogy a 2017-ben elnyert összegek egymagában több mint az előző három év összesen. Azt gondolom, ezen az úton tovább kell menni. Persze, abban igaza van, képviselő úr, hogy ez nem csak pénzkérdés, nyilván az alapellátás jövőképet nem csak pénzzel kell tudni megfogalmazni.

Számonkérte rajtunk azt, hogy vajon az esetekkel akarunk-e külön foglalkozni. Hadd legyen arra büszke, hogy Magyarországon folyt egy svájci alapból finanszírozott modellkísérlet, ahol 24 praxis állt össze 4 praxisközösségbe. Igen hátrányos helyzetű helyekről beszélek, Berettyóújfalu, Jászapáti, Borsodnádásd és Heves. Azt kell mondjam, hogy az eredményekkel mind a WHO, mind a svájci állam elégedett volt, úgyhogy ennek hatására már ebben az évben van lehetőség újabb 60-70 közösség létrehozására.

Ettől is azt várjuk, hogy azok a térségek, amelyek egyébként nem vonzóak egy-egy önálló háziorvos számára, de közösségként vonzókká tudnak válni, azt reméljük, tudunk nyújtani számukra valami olyasmit, amit korábban nem kaphattak meg. Gondolom, azzal is egyetért képviselő úr, hogy teljesen másra van szükség Jászapátiban meg az V. kerületben, ha alapellátásról beszélünk. Nem ismerek olyan uniformizált megoldást, amely mind a két helyen megfelelő lenne. Én azt tudom önnek mondani, hogy a modellkísérlet jól sikerült, és ezt szeretnénk elterjeszteni önkéntességi alapon olyan helyeken, ahol érdemes ezzel a módszerrel élni.

Még annyit hadd tegyek hozzá, mert tényleg korrekt volt a számant, hogy ebből a bizonyos 350 praxisból, amely üresen áll, közel 200 olyan van, ahol már nem is lehetne a lélekszámok miatt önálló praxist működtetni. Sajnos azzal kellett szembesülnünk, hogy volt olyan háziorvos, aki el akart menni, le akart telepedni ezekre a helyekre, és miután az önkormányzat jobban járt helyettesítéssel, elküldte a fiatal kollégát, nem volt hajlandó vele szerződést kötni. Azt gondolom, ebben közös felelősségünk

lesz majd a jövőben, hogy ilyenek ne tudjanak előfordulni.

Ami még szintén engem érint EMMI-ként és egészségügyi ellátásként, amire tett utalást, hogy a krónikus ellátással mi a helyzet. Ma Magyarországon több mint tízezer krónikus ágy működik, aminek a helye szerintem nincs jó helyen, hiszen Európában az ilyenfajta úgynevezett long-term-care, tehát hosszú kezelést igénylő ellátásokat nem az egészségügyi ellátórendszer részeként szokták működtetni, hanem a szociális ellátórendszer részeként szokták működtetni, ezzel is leveszik a terhet általában az egészségügyi alapról.

Ennek a jogszabálya egyébként készen van, meg is jelent, tehát azon bizonyos emelt szintű ápolás jogszabályi kerete, amely ezt lehetővé teszi, hogy ilyen működtessünk, az el lett fogadva. A legelső pilóta projektünket Észak-Magyarországon egy szintén hátrányos helyzetű térségben szeretnénk létrehozni. Való igaz, hogy lehet, hogy nem voltunk túlságosan vakmerőek, de mindenképpen bátrak voltunk, hiszen ez létre is jött. Ennek folyik most a beruházása. Szeretnénk ugyanúgy, ahogy a svájci modellkísérletnél, tesztelni, hogy ez működik-e, és ha igen, akkor ezt szeretnénk elterjeszteni, és igaza van, nem 150 ágyon kellene ezt csinálni, hanem tizenegynéhány-ezer ágyon kellene ezt véghez vinni.

Azt hiszem, a célok szempontjából nem állunk egymástól messze. Lehet, hogy lehetünk volna gyorsabbak, ezt én el tudom ismerni, de hogy a problémát felismertük és ezzel kezdtünk is valamit, szerintem ez egészen biztos.

Köszönöm, hogy meghallgattak. *(Taps a kormányparti padsorokból.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Folytatjuk a képviselői felszólalásokat, méghozzá kétperces felszólalással. Révész Máriusz képviselő úr jelentkezett két percre. Parancsoljon!

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Köszönöm szépen. Korrekt volt Korózs képviselő úr hozzászólása több értelemben is. Nem is politikusként, hanem szociológusként szeretnék reagálni egy-két mondatára.

Azt mondja Korózs képviselő úr, hogy a legszegényebbek juttatásai csökkentek. Egy-két dolgot mindenképpen hozzá kell tenni, amivel finomítani lehet ezt az állítást. Egyrészt 2010-hez képest van plusz 736 ezer munkavállaló, 736 ezer emberrel többnek van munkája. Nyilvánvalóan számukra, mondjuk, munkanélküli-segélyt már nem kell fizetni vagy álláskereső támogatást.

Ráadásul az is hozzátartozik az igazsághoz, hogy régen ezek az emberek állás nélküli-támogatást kaptak vagy munkakeresési támogatást, most pedig közmunkát kapnak, és a közmunka szintén nem ott van elszámolva, ahol a képviselő úr mondta. Ráadásul hadd hívjam fel a figyelmet arra, hogy az elmúlt esztendőben, 2017-ben éppen a minimálbér-emelés volt az egyik legmagasabb, 15 százalékos, ami

egyébként éppen a legszegényebb rétegeknek segített sokat.

A jövedelmi egyenlőtlenségekre is engedje meg, hogy reagáljak. Igaz volt sok tekintetben, amit a képviselő úr elmondott, de azért ne tagadjuk el, hogy Magyarország a kisebb jövedelmi egyenlőtlenségű országok közé tartozik. Csak a skandináv országokban, a Benelux-országokban, Csehországban, Szlovákiában és Szlovéniában kisebbek a jövedelmi egyenlőtlenségek, mint Magyarországon. Az a helyzet, hogy ez is 2016-os adat, az a legfrissebb ebben a témában. 2017-ben épp egyébként a jelentős minimálbér-emelésnek köszönhetően jó esély van arra, hogy a következő statisztikában a jövedelmi egyenlőtlenségek csökkenésnek induljanak Magyarországon is. De még egyszer aláhúznám, hogy a hivatalos statisztikák szerint Magyarország a kisebb jövedelmi egyenlőtlenségű országok közé tartozik.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tapolczai Gergely képviselő úr, a Fidesz képviselője következik, előre bejelentett felszólalóként. Parancsoljon!

DR. TAPOLCZAI GERGELY (Fidesz): *(Hozzájárulását jelnyelvi tolmács közreműködésével teszi meg.)* Köszönöm szépen a szót, elnök úr. Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Olyan témákról szeretnék most beszélni, amelyek nem kapcsolódnak szorosán a mai vitanap témájához, ugyanakkor mégis kapcsolódik, mert ez a téma az élet minden területét érinti, és ezáltal az államigazgatás majdnem minden ágazatát is érinti, ez pedig a fogyatékosügy.

Ebben az évben ünnepeljük a fogyatékos személyek jogairól és esélyegyenlőségük biztosításáról szóló törvény 20. évfordulóját. 1998. március 16-án, az akkori ciklus legutolsó ülésnapján fogadta el a parlament ezt a törvényt. Onnantól kezdve számíthatjuk azt, hogy az addig jellemző orvosi megközelítést felváltotta az emberi jogi megközelítés. Fogalmazhatunk úgy is, hogy az addig problémaként kezelt fogyatékosügyre ezentúl feladatként tekintünk, tehát már nem a szőnyeg alá próbáltuk söpörni ezt a témát, hanem megoldandó feladatként tekintünk a fogyatékosügyre; de fogalmazhatnánk úgy is, hogy ez a törvény a fogyatékos személyek rendszerváltásának, szemléletváltásának tekinthető. Ettől a dátumtól kezdve számoljuk azt, hogy hogyan változik az állam és a társadalom szemlélete, illetve hozzáállása a fogyatékosok társadalma felé.

Én magamból indulok ki. Én jelnyelvi tolmácsolás nélkül végeztem el az egyetemet, most pedig tolmácsolással szólalhatok fel itt a parlamentben - ég és föld a különbség. Vagy ha azt nézzük, hogy bármelyik sorstársam húsz évvel ezelőtt a családtagját vagy a szomszédját kérte meg, hogy hívja fel a háziorvost telefonon, most pedig a kontaktus videóalapú tolmácsolás segítségével egy okostelefonon keresztül önmaga fel tudja hívni a háziorvost - ugyanúgy ég és föld a különbség. És ez ugyanúgy vonatkozik más fogyatékosokkal élő

csoportokra is. Elsősorban a technológiai fejlődésnek köszönhető ez a változás, illetve a szolgáltatások bővülésének is. Ez nem jelenti azt, hogy hátrahódhatunk, nagyon sok feladatot elvégeztünk eddig, de sok feladat vár még ránk a jövőben is.

(13.40)

Néhány példát és számot szeretnék felsorolni az elmúlt évekből. Először is szeretném megemlíteni a legfontosabb partnerszervezetek támogatását, amelyek egyben az Országos Fogyatékosügyi Tanács tagjai is. Az Országos Fogyatékosügyi Tanács 1999 óta működik, és a kormány véleményadó testületeként dolgozik, folyamatosan a párbeszéd a kormány, illetve a partnerszervezetek között.

2017-hez képest 5 százalékkal emelkedett az éves költségvetési támogatása ezeknek a szervezeteknek, de még nagyobb változást látunk, hogyha azt mondom, hogy 2010-ben összesen 521 millió forint volt az érdekvédelmi szervezetek támogatása, 2018-ban pedig már 1 milliárd 16 millió forint.

A másik legnagyobb volumenű támogatás a tavalyi évben indult el, mégpedig EFOP-pályázat keretén belül, olyan pályázati konstrukcióként, amit úgy hívunk, hogy a fogyatékkal élők mindennapjait segítő infokommunikációs alapú távszolgáltatások kialakítása. Ennek a keretösszege 4 milliárd forint, és ezt olyan szervezetek kapják támogatásként, mint például a Siketek és Nagyothallók Országos Szövetsége, a Mozgáskorlátozottak Országos Szövetsége, a Vakok és Gyengénlátók Országos Szövetsége, az Autisták Országos Szövetsége, illetve az Értelmi Fogyatékosokkal Élők Szövetsége és az Afázia Egyesület.

Szeretnék egy másik projektet kiemelni, ami a világon is egyedülálló konstrukcióban működik, ez a Siketek és Nagyothallók Országos Szövetsége, illetve a Vakok és Gyengénlátók Országos Szövetségének együttműködésében megvalósított projekt, egy közös informatikai alapon élő fejlesztés, amely a hallássérültek számára videóalapú tolmácsolást biztosít, illetve a látássérülteknek egy úgynevezett „Táv szem” szolgáltatást, ami a vakok és gyengén látó személyek önálló életvitelét segíti elő.

Zárójelben jegyzem meg, hogy Magyarország éves költségvetéséhez képest a fogyatékos személyekre fordított támogatás még mindig aprópénznek mondható, itt inkább az arányokat érdemes figyelni, hogy ezek a támogatások hogyan változtak. Például a segítő kutyák képzésének támogatása az elmúlt években megduplázódott. A szülőket segítő szolgáltatásokra szánt összeg 2010-ben 5 millió forint volt, 2018-ban ez már 30 milliós összeggel szerepel. Az elemi rehabilitációs szolgáltatásokra szánt összeg ebben az évben százmillió forint, és ez kiegészül további 20 millió forinttal, ami a rehabilitációs tanárok képzésére fordítható.

Nagyon fontos program az úgynevezett Autó-Plusz-program, amely kiegészítő lehetőséget jelent azoknak a mozgáskorlátozott személyeknek a számára, akik nem tudnak élni a lehetőségautó által nyújtott kedvezménnyel, illetve lehetőséggel, mert olyan gépjárműtípusra van szükségük, amit át kell alakítani, hogy számukra is használható legyen. Erre 50 millió forintos támogatást nyújt a kormány, illetve átcsoportosítással további 50 millió forintot ebben az évben, annak érdekében, hogy minél több személy tudjon hozzáférni ehhez az átalakítási támogatáshoz.

Fontos még megemlíteni a fogyatékosügyi koordinátorok hálózatát. Az országos fogyatékosügyi program előírja, hogy létre kell hozni a felsőoktatásban részt vevő, fogyatékossgal élő hallgatókat segítő szolgáltatásokat, illetve ezek fejlesztésére egy hálózatot, és ennek létrehozása a mai napig is folyamatban van, a koordinátorok számára már országos szintű találkozók is szerveznek.

Az elkövetkezendő években további lépések is várhatók, például olyan modellprogram indul el, ami az audionarrációs szolgáltatást fogja fejleszteni a vakok és gyengénlátók számára, mégpedig azzal a céllal, hogy a médiaszolgáltatásokhoz egyenlő eséllyel tudjanak hozzáférni. Ebben benne van a hallásérültek számára működő feliratozás témája is.

Sorolhatnám még sokáig a különböző projekteket és programokat, de nagyon fontos lépés volt még, hogy a kormány 2015-ben létrehozta a fogyatékosügyi tárcaközi bizottságot, ami egy hiánypótló testületként működik azóta, ugyanis a korábbi években nem volt szoros együttműködés a különböző ágazatok között. Ez a testület ezt a feladatot látja el, tehát figyelemmel kíséri és elősegíti az országos fogyatékosügyi program végrehajtását, illetve az intézkedési terv végrehajtását. Tehát az ágazatok közötti együttműködés által ezek sokkal hatékonyabban tudnak megvalósulni.

Felszólalásom végén én is szeretném megköszönni az elmúlt években azoknak a munkatársaknak a segítségét, akik segítettek a képviselői munkámat, kezdve a szakmai munkatársaktól a terembiztosokig, a tolmácsokon keresztül a képviselőtársaimig. Köszönöm mindenkinek az együttműködését és a türelmét, és köszönöm, hogy az elmúlt ciklusban részt vehettem a parlament munkájában. Bízom benne, hogy folytathatom. Köszönöm szépen a figyelmüket. *(Taps a kormánypártok soraiból.)*

ELNÖK: Köszönjük szépen, képviselő úr. Az MSZP képviselője, Varga László frakcióvezető-helyettes úr következik. Parancsoljon!

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Államtitkár Urak! Tisztelt Képviselőtársaim! Jómagam Borsod-Abaúj-Zemplén megye 2. számú választókerületének egyéni képviselőjeként vagyok most itt. Az itt élőket képviseltem az elmúlt négy évben az Országgyűlésben, és nagyon

remélem, hogy elnyerem a bizalmukat április 8-án és képviselhetem őket újabb négy évre.

Azért mondom el ezt, mert ez egy olyan választókerület, ahol nagyon sokféle településtípus található, ebben a választókerületben található Miskolc nyugati része, a Győri kapu, a belváros egy része, Diósgyőr és nagyon sok peremkerület. Itt található egy olyan kisváros, amely mintegy 2800 lakossal bír, Sajóbátony, és négy kisebb település, négy község, Varbó, Parasznya, Radostyán és Sajólászlófalva.

Én azokat a problémákat, amelyek itt felvetődtek, nagyon konkrétan, az itt élők szemszögéből vizsgáltam az elmúlt években, ezeknek a problémáknak a megoldásáért küzdöttem itt az elmúlt négy évben, és azt szeretném mondani, hogy sokan hiányolták a konkrétumokat a kormányoldalról, szeretném ezeket a konkrétumokat az itt élők szemszögéből most elmondani.

Az első kérdéskör, amiről ez a vitanap szól és nagyon sok említés történt, az az egészségügy, az egészségügy kérdései, ezért is örülök, hogy itt van államtitkár úr. Sokan beszéltek azokról az elképesztő állapotokról, arról a leépülésről, ami egyes egészségügyi intézményekben történt, illetve történik. Sokan beszéltek emellett persze az egészségügyi dolgozók áldozatkész munkájáról is, amit itt is mindannyiunknak meg kell köszönni. De sokan mondták el, hogy bizony alacsony béreik vannak mind a mai napig, és közel sem kapták meg azokat a béreket, amiket önök ígértek nekik.

(13.50)

Ha valahol érezhető az egészségügyi dolgozók elvándorlása, a szakképzett dolgozók hiánya, az Kelet-Magyarország, Észak-Magyarország. Ez a térség is, tehát Borsod-Abaúj-Zemplén megye egésze is ilyen.

Három nagyon konkrét szemszögéből szeretném vizsgálni választókerületem lakosainak szempontjából az egészségügy problémáit. Először is önök egy évvel ezelőtt, nagyjából pontosan mondom, egy évvel ezelőtt létrehoztak egy szuperkórházat Miskolcon. Ezt úgy sikerült, hogy semmilyen újabb fejlesztés nem történt, egész egyszerűen négy állami fenntartású telephelyen működő egészségügyi intézményt összevontak. Itt két korábbi megyei önkormányzat által fenntartott intézményről van szó, a Megyei Kórházról és a Szent Ferenc Kórházról, illetve két korábbi városi intézményről, a Semmelweis Kórházról, illetve a vasgyári, diósgyőri telephelyről. Ezeket összevonták, és nagyon gyorsan munkához láttak, sajnos nem igazán jó irányban, hiszen az elmúlt egy év nagyon sok botránytól és problémától is hangos volt az új szuperkórház kapcsán. Nagyon sok nagy múltú, nagyon komoly szakember hagyta ott az egészségügyi intézményt, többek között egy nagyon-nagyon komoly gyermekgyógyász is. Nagyon komo-

lyan küzdenek a szakdolgozói hiánnyal, és a város lakosai érezhetik a várólisták hosszúságát vagy az óriási sorakozást a szakrendeléseken is. Ráadásul nem régi fejlemény, hogy néhány hete leváltották ennek a szuperkórháznak az igazgatóját is, aki problémás szerződésekről, problémás ügyekről is beszélt több nyilatkozatában azóta. Felmerül a kérdés, hogy miért kellett őt leváltani, ha éppen ezeknek a feltárásába fektetett nagyon komoly munkát. Tehát azt tudom mondani, hogy a szuperkórház az elmúlt egy évben és az állami hatókörbe teljesen bevont egészségügy Miskolcon bizony nem sikertörténet.

Miért mondom ezt? Azért mondom, mert nézzük meg ezt a történetet a diósgyőriek szemszögéből is, tehát a Miskolc nyugati részén élők szemszögéből és a környező településeken élők szemszögéből is. Azt tudom mondani, hogy 2010 óta mind a három szintje az egészségügyi ellátásnak leépült ebben a térségben. Kezdődött azzal, hogy még az előző ciklusban, már a Fidesz kormányzása és a Fidesz városvezetése idején megszüntették a felnőtt háziorvosi ügyeletet Diósgyőrben. Tiltakoztunk, aláírásokat gyűjtöttünk, a környék lakói felháborodtak, mégsem változtatták meg azt a döntésüket, hogy csak egyetlen telephelyen, a belvárosban működhet háziorvosi ügyelet.

Másodikként mondanám, hogy mára gyakorlatilag kiürítették a vasgyári sztk-t, a szakrendelések túlnyomó részét vagy megszüntették az itt élők számára, vagy a belvárosba, a Csabai kapui telephelyre vitték át. Ez egyértelmű csökkenés, romlás az ellátás színvonalában a diósgyőrieknek, még akkor is, ha a szakrendelések egy részét a diósgyőri telephelyre, a diósgyőri kórházba tették át, hiszen a diósgyőri kórházat mint aktív betegellátó helyet, aktív ágyakkal teli kórházat gyakorlatilag kiüresítették az elmúlt években.

Tehát el lehet mondani, hogy ez a telephely egyértelmű vesztese a szuperkórházi projektnek. Mondhatom tehát, hogy sajnos sok küzdelmem ellenére az önkormányzat Diósgyőrben leépítette az egészségügyi ellátást.

Bizonyítja ezt az is, és ez is konkrét szám, konkrét statisztika, amit harmadikként szeretnék elmondani ebben a témában, hogy az Európai Unió régióit összehasonlító statisztikai mutatók, versenyképességi szempontból összehasonlító statisztikai mutatók szerint Észak-Magyarország az egészségügy paraméterében a 262. helyen áll az Európai Unió régiói között. 263 régió van az Európai Unióban, tehát az utolsó előtti.

Mielőtt azt mondanák válaszképpen, hogy ezek biztos régi folyamatok, szeretném elmondani, hogy 2016-os számok ezek, és a 2013-as számokkal vetették ezt össze legutóbb. Egyértelműen romlott a térségünk versenyképessége, ezen belül az egészségügy helyzete is. Nem véletlenül mondjuk tehát, hogy az egészségügyben dolgozók áldozatkész munkája ellenére a feltételek romlottak, és nem véletlenül követeljük azt, hogy ez változzon, fejlődjön a

térség egészségügye. Ezért mondjuk azt, hogy kormányváltásra van szükség ahhoz, hogy ez megtörténjen.

Áttérve egy másik fontos területre, ami érinti a választókerületemet és persze az egész országot: ez az oktatás ügye. Az oktatásban is nagyon komoly átszervezések történtek, nemcsak az elmúlt négy évben, hanem az azt megelőző ciklusban is. Gyakorlatilag az önkormányzatok intézményfenntartó szerepüket az óvodák kivételével elvesztették. Miskolc bár iskolaváros, nem fenntartója általános iskoláinak, nem fenntartója gimnáziumainak. Ez nagyon komoly problémákat okoz a hétköznapokban, és az emberek által helyben választott képviselők döntési körétől távol viszi az iskolák kérdését, nem tudnak a városlakók általuk érdemben beleszólni abba, hogy milyen szakmai munka történjen és milyen feltételek között ezekben az intézményekben.

Azt tudom mondani, hogy egyértelmű vesztese az elmúlt években az állami fenntartású oktatási intézményrendszer az önkormányzatoké. Azt tudom mondani, hogy számtalan olyan fejlesztéspolitikai lépés történt az elmúlt években, ami adott esetben támogatott egyházi oktatási intézményeket. Hadd mondjam el, hogy a választókerületemben például a parasznai református általános iskolát sajnálatos módon pont nem, amire pedig nagyon nagy szükség lenne, hiszen térségi ellátó szerepe van ennek az általános iskolának. De egyértelműen tetten érhető volt például az év végi maradványösszegek kiosztásánál is, hogy az egyházi oktatás irányába mozdultak el.

Nem ez ellen, de az állami oktatás mellett szeretnék érvelni, amikor azt mondom, hogy gyermek és gyermek között ne tegyünk különbséget, kapják meg ugyanazokat a feltételeket az állami intézményrendszerben tanuló gyermekek is, illetve kapjanak lehetőséget az önkormányzatok, elsősorban azok az iskolavárosok, amelyekről elvették ezeket az intézményeket, hogy újra működtethessék az iskoláikat, újra fenntarthassák az iskoláikat. Nem arról beszélek, hogy egy-egy kistérségben vagy egy nehezebb sorsú járásban ne lenne fontos az állami fenntartás, ahol ez nehézséget okoz az önkormányzatoknak, de határozottan azt mondom és érvelek amellet, hogy az iskolavárosokban mindenképpen lehetőséget kell nyújtani az önkormányzatoknak arra, hogy újra fenntartókká váljanak. Nem véletlen tehát, hogy Miskolcra indultak az elmúlt években a pedagógusdemonstrációk, és hogy a Herman Ottó Gimnázium bátor pedagógusainak nyílt levele rávilágított arra, hogy milyen állapotok vannak a magyar oktatásban.

Harmadikként egy önkormányzatokat és az ott élőket érintő fontos kérdéstről beszélnék, a fejlesztések kérdéséről. A fejlesztéspolitikai egyre jobban távolodott az önkormányzatoktól az elmúlt években. 2010-2014 között azt figyeltem meg a választókerületemet érintően, hogy tulajdonképpen zömmel a 2010 előtt megkezdett, illetve akkor leszerződött

beruházások befejezése történt meg úgy-ahogy ebben a ciklusban, néhány kivételtől eltekintve. Hogy mondjak a választókerületet érintő ilyen elképzeléseket: a diósgyőri vár felújítása, ami összefüggött a lillafüredi függőkert felújításával, ami egy projekt volt, egy 2010 előtti projekt volt, aztán a főutca felújítása Miskolcon, és egy olyan projektet szeretnék említeni, amelyet a Fidesz 2010 előtt le akart állítani, majd most talán erre a legbüszkébb, ez a miskolci villamosprojekt, hiszen nálunk új villamosok felújított pályán futhatnak. Ez egy fontos eredmény, de ez a forrás is 2010 előtt érkezett Miskolcra, akkor került sor a szerződésre, és a kivitelezés is akkor indult meg.

Újabb beruházások akkor nem történtek. Nagyon kíváncsian vártam egyéni képviselőként, hogy hogy indul meg az újabb ciklus. Ott voltam akkor, amikor a miniszterelnök több minisztere jelenlétében az elsők között jelentette be Miskolcon a „Modern városok” programot, és nagyon reméltem, hogy ez jelenthet újabb fejlesztéseket a városnak. Ennek gyakorlatilag már három éve, és azt tudom mondani, hogy érdemben egy kapavágás sem történt a városban ezekben a fejlesztésekben. Tudom ezt mondani a tapolcai fürdő tekintetében, tehát a strandberuházás folytatása tekintetében, de a várfelújítás újabb lépése tekintetében sem történt semmi, ugyanakkor bezárták az itteni környéken nagyon fontos diósgyőri strandot négy éve, és nem nyitják újra. Az M30-as befejezést 2018-19 fordulójára ígérték, hogy meglesz a Kassa irányában való összekötés. Másfél kilométer épült meg belőle, pedig ez nem is a miskolciaknak tett ígéret elsősorban, hanem egy nemzetközi szerződés, a Via Carpatia egyezmény részeként kell hogy megépüljön. Hiába ígérték Y-hidat vagy intermodális csomópontot, ezekből sem látszik semmi a Tiszai pályaudvar környékén, pedig ezeket is nyolc éve ígérték.

(14.00)

Próbáltam konstruktív javaslatokat tenni, ezeket letettem az asztalra. Ilyen volt, hogy a vasgyári kórház felújítása is kerüljön be ezek közé a projektek közé, a Várfürdő, tehát a diósgyőri strand felújítása is. A légszennyezettség felszámolása kapcsán, ami a térségben hatalmas probléma, szintén innovatív javaslatok vannak, a Miskolci Egyetem nagyon komoly munkája révén. Sajnálom, hogy ezek sem kerültek be a „Modern városok” program támogatott projektjei közé egyelőre, csakúgy, mint a DAM-rehabilitáció, a DAM területének rehabilitációja. De tovább fogok küzdeni ezekért is. Azért is van szükség kormányváltásra, hogy ezek is megvalósuljanak.

A „Modern városok” program kapcsán egy ígéretügyi minisztert kaptunk Kósa Lajos személyében, aki ugyanazokat megígérte most még egyszer, egy bő hónappal. Értem én azt, de azt látom, hogy ősz ma-

gasságában nagyjából 10 százalékot fizettek ki mindössze az önkormányzatoknak.

A kistelepüléseket érintőleg az a hír járja, és elég sok helyen lehetett erről olvasni, hogy ha önök folytatják a kormányzásukat, akkor az 5 ezer fő alatti településeken a mai értelemben vett önkormányzatiságot felszámolják, egyfajta előjárói rendszert terveznek bevezetni. Azt gondolom, ez méltatlan lenne, és tulajdonképpen csak a kormány kegyétől tenné függővé az ottani intézmények sorsát, az emberek életét, illetve a fejlesztések tekintetében is teljesen kiszolgáltatná a településeket még jobban a kormánynak. Tehát ezt határozottan elutasítjuk.

Azt szeretném mondani még egyszer, összefoglalva tehát, hogy konkrétumokat mondtam a konkrét ügyekben, amik itt ma felmerültek, ezek az ügyek így néznek ki konkrétan a választókerületben élők szemszögéből. Nagyon büszke vagyok, hogy őket képviselhettem itt az elmúlt négy évben, és nagyon remélem, hogy elnyerem újra a bizalmukat, küzdeni fogok értük a továbbiakban is. Most azonban meg kell állapítanom, hogy az elmúlt nyolc évben Miskolc és térsége az önök kormányzásával rosszabbul járt. Ezért is van szükség változásra az országban. Ezért van szükség kormányváltásra. Köszönöm, elnök úr.

ELNÖK: Nagyon szépen köszönöm. Révész Máriusz képviselő úr, a Fidesz képviselője következik. Parancsoljon!

RÉVÉSZ MÁRIUSZ (Fidesz): Tisztelt Országgyűlés! Az ellenzéki képviselőket hallgatva itt a parlamentben vagy éppen a kampányban, igazából az is csoda, hogy egyáltalán van még Fidesz-szavazó, hiszen az egész ország önök szerint rossz irányba ment, teljes csődben van, és egyébként is borzasztó kilátások állnak előttünk. Csak hát az a baj, hogy vannak bizonyos közvélemény-kutatások, szoktak mérni sok dolgot, és úgy tűnik, hogy bár önök erről egymást nagyon sokszor meggyőzték, annyiszor, hogy itt már néha-néha úgy érzem, hogy szinte el is hiszik, amit mondanak, a választókat azonban nem sikerült meggyőzni.

De ez egyébként nem is teljesen véletlen, hiszen az a helyzet, hogy ha megnézzük, hogy mondjuk, a fogyasztói bizalmi index hogy áll ma Magyarországon - tehát nem pártpolitikáról beszélek -, akkor azt tapasztaljuk, hogy a történelmi csúcsán van vagy a történelmi csúcsa közelében. Mióta ezt mérik Magyarországon, még nem volt ilyen magas. És itt két dolgot azért hadd tegyek hozzá ehhez. Az egyik, hogy ezt a fogyasztói bizalmi indexet a Gazdaságkutató Intézet méri, márpedig a GKI-t nehéz azzal vádolni, hogy ők irányunkban elfogultak lennének. Hiszen az a helyzet, hogy a GKI általában az előrejelzéseiben, prognózisában rendre pesszimistább képet szokott felvázolni kormányzásunk alatt, mint ami valójában bekövetkezik.

A másik, hogy a fogyasztói bizalmi indexhez még azt is érdemes bekalkulálni, hogy hihetetlen

erőfeszítéseket tesznek annak érdekében, hogy a társadalom jövőképe a lehető legnegatívabb legyen. Úgyhogy valószínűleg önöknek egy gyomorszájon ütéssel ért fel, hogy időről időre megjelenik a GKI fogyasztói bizalmi indexe, és kiderül, hogy mióta mérik, ilyen optimistán a magyar családok még nem látták a jövőjüket. De az a helyzet, hogy nemcsak a fogyasztói, hanem az üzleti bizalmi index is a mindenkori csúcsa közelében jár. Nem akarom azt mondani, hogy nemzetközi összehasonlításban ez a szám magas, mert nem magas, alacsony. De az a helyzet, hogy a trend egyértelműen pozitív, és igazából látszik, hogy hihetetlen ellentmondásban van azzal, amit egyébként önök kommunikálnak.

De miért is tart itt a fogyasztói bizalmi index? Azért, tisztelt képviselőtársaim, mert az a helyzet, hogy mióta a rendszerváltozás megtörtént Magyarországon, még nem volt arra példa, hogy 11 százalékos reálbér-növekedés legyen egy év alatt egy országban. Az a helyzet, képviselőtársaim, hogy ha megnézzük a fogyasztást, akkor 4,8 százalékkal növekedett a fogyasztás tavaly is és tavalyelőtt is. De ha levesszük az élelmiszereket, akkor a nem élelmiszeripari fogyasztási termékek esetében 8,3 százalékkal nőtt a fogyasztás 2017-ben. Önök azt mondják, hogy az ország ezzel rossz irányba megy? Teljes tévedésben vannak. Ezért tartanak ott, ahol most tartanak.

Tényleg, még egy-két ilyen érdekes adat. 2015-ben 77 179 új autót adtak el, két évvel később, 2017-ben 116 265-öt, ez 50 százalék feletti, 50,6 százalékos emelkedés. De megnézhetjük, mondjuk, az új lakások építését. Ott is két év alatt 50 százalékos emelkedést látunk. Megnézhetjük, hogyan alakulnak az ingatlanárak, ott is jelentős emelkedés van. Úgyhogy sorra-sorra tudjuk mondani azokat az adatokat, amelyek totális ellentmondásban állnak azzal, amit önök mondanak.

Érdeemes megnézni a szegénységi számot. Önök többször mondták, hogy a szegények száma hogyan alakul Magyarországon. Ezzel kapcsolatban is engedjék meg, hogy konkrét adatokat mondjak. 2010-ben hiteltörlesztéssel vagy lakással kapcsolatos fizetési hátraléka az emberek 24,4 százalékának volt. Mára ez a szám 15,7 százalékra csökkent. A váratlan kiadások fedezetének hiánya 2010-ben 74,4 százalék volt, tehát a társadalomnak majdnem háromnegyede úgy nyilatkozott, hogy váratlan kiadást nem tud fedezni. A 74,4 százalékról ez 31,4 százalékra csökkent, jóval kevesebb, mint a felére. Az évi egyhetes üdülés hiányát 66 százalék mondta 2010-ben, 48 százalék 2016-ban. A kétnaponkénti húsétfogyasztás hiánya: 29,2 százalék nem engedhette ezt meg magának, mára ez a szám 16,4 százalékra csökkent.

Tisztelt Képviselőtársaim! Ez nem azt jelenti, hogy nagyon jól állunk, mert ezek a számok bizonyos értelemben még most is elkésérítőek. De ezek 2016-os számok, és jó esélyünk van azt gondolni, hogy ezek a számok 2017-ben még tovább és jelentősen javultak, és biztosak lehetünk abban, az eddigi folyamatokat ismerve, hogy 2018-ban is így lesz.

A KSH-nál van egy ilyen megfogalmazás, hogy súlyos anyagi deprivációs ráta. Ez 2010-ben 23,4 százalék volt, 2016-ra 14,5 százalékra csökkent. Az tehát a helyzet, tisztelt képviselőtársaim, hogy a szegénység ma Magyarországon nem nő, hanem nagyon gyors ütemben és egyébként folyamatosan csökken. Ha számszerűen lefordítjuk ezeket az arányszámokat, ez azt jelenti, hogy 2010 óta 900 ezer fővel, még egyszer mondom, 2010 óta 900 ezer fővel csökkent a súlyos anyagi deprivációban élők száma. Nyugodtan elmondhatjuk, hogy a javulás rendkívül jelentős, de még messze nem elég, hiszen még mindig nagyon sokan vannak ezen a területen. De ha megnézzük a gazdasági kilátásokat, akkor jó okunk van feltételezni, hogy ezek a számok javulni fognak a jövőben is.

Sorra lehetne reagálni minden egyes ellenzéki képviselőtársamnak a hozzászólására. Itt Varga képviselő úr is nagyon szomorúan adta elő a miskolci egészségügy helyzetét. De azért itt mondjuk el, hogy a miskolci kórház az egyik legnagyobb nyertese volt az elmúlt éveknek. A miskolci kórház fejlesztésére több mint 20 milliárd forintot költött a kormány az elmúlt években, tisztelt képviselő úr, több mint 20 milliárd forintot. Ha egy kicsit is korrekt hozzászólást tesz, akkor mondjuk, ezt talán érdemes lett volna megemlíteni.

És azt is el lehet mondani, hogy a vidéki kórházak fejlesztésére több mint 500 milliárd forintot fordított a kormány az elmúlt években, döntően uniós pénzből. Tehát mi itt Budapesten egy kicsit irigykedve nézzük egyébként, hogy vidéken milyen állapotban vannak a kórházak, és igazából reménykedünk abban, hogy Budapest is ezen a területen előbb-utóbb sorra kerül.

Tisztelt Képviselőtársaim! Én még egyszer annyit tudnék elmondani, hogy Magyarország az elmúlt években egy jó pályát futott be, egyértelműen a szegénység csökkent, nagyon sok területen nagyon sokat léptünk előre.

(14.10)

Az emberek jövőbe vetett hite, bizalmi indexe ezt mindenképpen alátámasztja.

Még egy fontos statisztikai adatot engedjenek meg. Szerintem az egyik legfontosabb eredmény, hogy 50 százalékkal növekedett azoknak a száma 2010-hez képest, akik házasságot kötöttek, ez is a jövőben való hit egyik megjelenése. Biztos vagyok benne, ha ezen az úton továbbmehetünk, akkor ezek a számok még tovább fognak javulni az elkövetkező esztendőben. Szeretnénk továbbmenni és folytatni ezt az utat. Nekünk Magyarország az első, és szerintünk kimondottan fontos lenne, hogy ezen az úton Magyarország tovább tudjon menni a következő években is.

Köszönöm szépen. *(Taps a kormánypártok sorában.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Tisztelt Országgyűlés! Az előre bejelentett felszólalók sora az előző felszólalással véget ért.

Most normál felszólaló következik, Mesterházy Attila képviselő úr, az MSZP képviselője jelentkezett szólásra. Parancsoljon!

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Csak Révész képviselő úr figyelmébe ajánlanék, azt hiszem, egy egy nappal ezelőtti hírt: „2,5 millió ember retteghet hazánkban, bármikor lecsaphat rájuk a szegénység.” - ez az Eurostat statisztikája a különböző országokban. „Magyarországon jelenleg a nagyvárosokban lakók 18,4 százalékát, a kisebb városokban vagy agglomerációkban lakók 26,6 százalékát, a vidéken lakóknak pedig a 31,3 százalékát fenyegeti annak a réme, hogy elszegényednek vagy társadalmilag kirekesztetté válnak az Európai Bizottság Statisztikai Főigazgatóságának, az Eurostat adatai szerint. Ez a statisztika rengeteg embert takar, összesen 2 millió 514 ezret, ami jóval több, mint minden negyedik itthon élő magyar állampolgár.” Tehát erről a sikerpropagandáról annyit, hogyha a szegénység ilyen hatalmas ütemben csökken a tízmillió magyar állampolgár körében, úgy gondolom, képviselő úr, van még, hogy mondjam, bőven teendő ezen a területen, hogy ebben haladjunk előre.

Mivel korábban megvádoltak azzal, hogy itt csak az ellenzék hepciáskodik az egészségügyben, meg egyáltalán hogy merünk megszólalni, gyorsan megnéztem, hogy Selmeczi képviselő asszony orvosi egyetemet végzett-e. Megnyugodtam, hogy nem, mert én sem, és akkor így ettől függetlenül hozzá szabad szólni az egészségügyi vitához is, tehát nem csak azok szólhatnak hozzá, akik kórházban dolgoztak vagy orvosként végeztek.

Két olyan elemzést hadd mondjak el itt a vitában, amelyet az államtitkár úr biztos, hogy ismer, csak hogy ne tudjanak minket azzal vádolni, hogy mi vagyunk itt az elégedetlenek.

„A világ számos országában elterjedt gyakorlat az egészségügyiteljesítmény-értékelés, amely minőségi indikátorok segítségével ad korrekt képet, s ezzel alapot a döntéshozóknak a beavatkozásra. Magyarországon most készült el először az átfogó jelentés az Állami Egészségügyi Ellátó Központ koordinálásával. A minisztériumi teamek munkájával összeállított anyag 76 indikátort használ a 2013 és 2015 közötti időszak elemzésére, s fogalmaz meg súlyos megállapításokat az ellátórendszerrel, annak hozzáférhetőségéről, finanszírozásáról, a lakosság egészségi állapotáról és életkilátásairól. A magyar lakosság egészségi állapota ugyan javuló tendenciájú, de nagyon az országban belüli különbségek, az átlag pedig továbbra is elmarad az Európai Unió legtöbb tagállamának szintjétől, a kevésbé tehető háztartásoknak pedig gyakran jelentős anyagi terhet okoz az egészségügyi ellátáshoz való hozzáférés - összegez az értékelés. Nőtt a lemaradásunk az EU28 átlagától több

kiemelkedő, súlyos terhet jelentő haláloklban, közte a keringési rendszer betegségei miatti halálozásban, a nők körében számos daganattípushoz köthető halálozás esetén, méhnyak-, mell-, gége-, légcső-, hörgő-, tüdőrák, a férfiaknál pedig a vastagbél- és a végbélrák esetében.”

Ez egy 2013 és 2015 közötti, önök által megrendelt elemzés. Hosszasan idézhetném, ilyen főcímek vannak benne: „Nő a lemaradás az EU-tól”, „Egy jobb ellátórendszer ennyi életet menthetne meg”, „Brutálisak a régiós különbségek”, „Sok szempontból nagyon nem mindegy, ki hol él”, „Meglepő? Több mint háromszor annyi szegény nem jut ellátáshoz, mint gazdag”, „Ellátják, de hogyan?”, „Az állam keveset, a lakosság sokat költ az egészségre”, „Igazságos?” Az egészségügyi rendszer igazságosságának fogyatékoságát mutatja, hogy az iskolai végzettség 12 évvel téríti el a várható élettartamot, amelyet az is befolyásol, hogy hol lakik az illető. Ezzel csak azt akarom mondani, hogy nem csak mi mondjuk ezeket.

És akkor van egy 2017-es, ha esetleg azt mondanák, hogy 2015 óta hatalmas ugrás volt a dologban. „Kritikus helyzetben van a magyar lakosság egészségügyi állapota a Magyar Orvosi Kamara szerint.” „Nagy bajban van a magyar egészségügy az Orvosi Kamara szerint”, ez a cikknek a címe. Az MTI szerint az egyik legfontosabb megállapítás, hogy: „A Magyarországhoz hasonló körülmények között működő gazdaságokban már régen nem mutatható ki semmiféle közvetlen összefüggés a GDP nagysága és az egészségügy finanszírozására fordított hányada között.”, majd folytatja az Orvosi Kamara anyagáról az MTI: „Az, hogy egy ország mennyit költ az egészségügyre, szerintük kizárólag politikai döntésen alapul, ennek következtében tehát egy ország költségvetése 'morális dokumentum is'.” - olvasható az anyagban. „A deklarációban egyebek között az áll, hogy a magyar lakosság egészségi állapota évtizedek óta kritikus helyzetben van.

Az egészségügyi ellátórendszer működése és biztonságát a hatalmas tőkeberuházások ellenére sem javul, dolgozói túlterheltsége, az elégtelen bérek miatti elvándorlása már a betegek és a lakosság által is érezhetően romlik. A dokumentum az állapotromlás okaként nevezi meg, hogy súlyosan elégtelenek a biztonságos működéshez szükséges források, kiszámíthatatlan a működési források biztosítása és az a pénzhiány, amelyet már nem lehet az ország gazdasági helyzetére fogni. Az Orvosi Kamara szerint alapvető változásokra van szükség.” Ezt csak azért olvastam fel, mert ez egy 2017-es jelentés, és azzal csak nem lehet bennünket vádolni, hogy az Orvosi Kamarát is mi irányítjuk.

Éppen ezért mondjuk mi azt, hogy változtatásra van szükség, ahogy ezt az Orvosi Kamara is mondja, éppen ezért ennek a hazai helyzetnek a javítása érdekében egy potenciális következő MSZP-kormány jelentős béremelést hajtana végre az egészségügyben dolgozók bérei tekintetében, hogy ezek a bérek meg-

közelítsék, majd elérjék a piaci bérek átlagát, ezáltal meg lehetne valóban állítani az orvosok, a nővérek és az egészségügyben dolgozók elvándorlását. Mindenki számára hozzáférhető, jobban finanszírozott háziorvosi rendszert teremtünk, külön figyelemmel a házi gyermekorvosi ellátásra, több pénzt kell fordítani és több pénzt is fogunk fordítani a prevencióra, az egészségmegőrzésre, hogy azok minél hatékonyabban működjenek. Fejlesztani fogjuk az Országos Mentőszolgálatot, új, szociális alapon nyugvó gyógyszer-támogatási rendszert vezetünk be, nyilvánossá tesszük a kórházi fertőzések adatait, mert a betegeknek joguk van tudni, hogy hol milyen körülményekre számíthatnak, és független betegjogi hatósággal biztosítjuk, hogy a betegek jogai a kórházakban ne sérüljenek - hogy néhányat kiemeljek azokból a programpontokból, amelyeket mi mindenféleképpen fontosnak tartanánk egy következő időszakban.

Tehát én továbbra is azt mondanám - és való igaz, hogy ebben az embert néha elragadja a hév, de azért ragadja el, mert itt emberi életéről beszélünk, arról beszélünk, hogy kinek milyen hosszán, milyen minőségben telik az élete. És olyan híreket hall az ember, hogy tulajdonképpen az idősek nagyon sokba kerülnek, és nem is biztos, hogy minden egészségügyi ellátást meg kell hogy kapjanak, merthogy túl sokba kerülnek.

Hát kérem, mikor kerülne sokba, ha nem akkor, amikor az ember idős és bekerül a kórházba, vagy amikor rákos betegekről beszélünk, vagy amikor arról beszélünk, hogy egy csípőprotézis-műtétre azért mégiscsak kell várni, függetlenül attól, hogy az államtitkár úr szerint tulajdonképpen már a várólistákban is dobogós helyen vagyunk. Azt gondolom, ezeken a területeken egyszerűen a türelmetlenség, a szenvedélyesség inkább szerintem helyes politikusi magatartás, mint a sikerpropaganda.

Ezért mondom azt, hogy bizony az egészségügyben egy hosszú távú, akár nemzeti minimumnak is nevezhető programra lenne szükség ahhoz, hogy ezeket a gondokat és problémákat valóban a választópolgárok érdekében hatékonyan tudjuk kezelni a következő időszakban. És ugyanez igaz még számos más területre, amire lehet, hogy még majd ki fogok térni. Köszönöm szépen, elnök úr. *(Taps az MSZP padsoraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szakács László képviselő úr, az MSZP képviselője a következő felszólaló. Tessék!

DR. SZAKÁCS LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Képviselőtársaim! Tisztelt Ház! Éppen most egy sajtótájékoztatóról jövök, ahol ennek a rendszernek a károsultjaival közösen aláírtunk egy olyan megállapodást - a devizahitelekkel, a brókerbotrányok károsultjaival, tudják, ők azok, akik önök szerint nincsenek, akik önök szerint nem léteznek, mert csak 1 százaléknyi devizahitel van ma Magyarországon, igaz, hogy mellé kell tenni azt a

számat, hogy 900 ezer ingatlant fognak végrehajtani az elkövetkezendő években. 900 ezer ingatlant, 900 ezer családot önök nem vesznek semmibe, ez az ország egytizede. A brókerbotrányok károsultjai százezres nagyságrendet tesznek ki ebben az országban, ők azok, akiket Matolcsy György jegybankelnök „ügynevezett károsultak”-nak hívott, és azt mondta, hogy ha bárki kártalanítani akarja, ha bárki tenni akar ezekért az emberekért, akkor ő mindig is ellene lesz annak, hogy erre a jegybank forrásait felhasználják, pedig valójában ezeket az ügyeket a jegybanknak kellett volna megelőzni.

(14.20)

A brókerbotrányokra azt mondják, hogy ők derítették fel. Dehogyan derítették fel! Semmit nem derítettek fel! A fejükre omlott ez az egész. A fejükre omlott, azután pedig széthordták a Quaestor 200 milliárdos vagyonát, most már ott vannak a Fidesz-közeli nagyvállalkozók - értsd oligarchák - kezelésében. De a leggyönyörűbb az ebben az ügyben, hogy a legnagyobb vagyontárgyat, a Quaestor legnagyobb vagyontárgyát, tudják, ki vette meg? És ebből látszik egyébként ennek a kormánynak a nyereszkesége. Hát a magyar állam vette meg! A magyar állam vett meg egy telket Budapest székesfővárosunk kellős közepén olyan áron, mintha egy vidéki város szélén lenne.

Egy 33 hektáros, beépítetlen telket a főváros közepén megvettek 18 milliárd forintért, ami ennek egyes szakértői becslések szerint akár az ötszörösét is érheti. Ez az önök kormánya. Önök így kormányoznak: elveszik az emberektől a megtakarításaikat, elveszik az emberektől azt, amit a megtakarításaikon egy cég vásárolt, majd ezt követően ezeket az embereket fogják és félrelökik, és azt mondják önök, hogy ti vagytok az „ügynevezett károsultak”. Ez az önök politikája. Ezen kell változtatni.

Az önök politikája azt jelenti, hogy aki sikeres, vagy aki az önök barátja, azt sikeressé teszik, annak örülnek, teletömik pénzzel, aki meg nem sikeres, nem fér hozzá az önök barátságához meg az önök kegyéhez, ő meg így járt. Ezt egy baloldali ember nem fogadhatja el. Egy baloldali ember nem fogadhatja el azt, hogy ennek az országnak csak azok lehetnek a sikeres hősei, akik az önök köreiből kikerülnek, akár a nemzet gázszerelője, Mészáros Lőrinc, akár a nemzet veje, vagy akár egyébként Tarsoly Csaba, aki felelős a Quaestor-botrányért is.

Önöknek ez rossz hír, hogy a devizahitelek szövetséget kötöttek; szövetséget kötöttek a Quaestor károsultjaival, így politikai tényezővé válnak, hiszen ők egymillióan vannak. Az ország egytizede, egymillió ember arra kötött szövetséget, hogy azokkal a pártokkal közösen, amelyek arra vannak hivatva, hogy önöket leváltsák, fellépjenek, és a saját jogaiért megharcoljanak, a saját lakásukért, megélheté-

sükért, a fedélért a fejük fölött megharcoljanak, azért, mert önök hagynák, hogy elvegyék.

Követeljük azt, hogy a végrehajtásokat most azonnal állítsák le, mert önök nem jól számoltatták el a bankokat. Új banki elszámoltatási törvény kell. A jegybank álljon helyt, és kártalanítsa azokat az embereket, akiknek az érdekeiért nem állt ki, és a jegybank álljon helyt azokért, akiknek hagyta, hogy elvegyék a megtakarítását. Ezeket a megállapodásban aláírtuk, mi ezt fogjuk képviselni. Önökről már jól tudják, hogy önök nem fogják őket képviselni, önök nyereszkeskednek ezen.

El lehet képzelni azt, hogy amikor a 900 ezer végrehajtást elkezdik, akkor ott majd ki jelenik meg vásárlóként! A nemzet gázszereelője jelenik ott meg, vagy a nemzet veje jelenik meg. Kinél lehet majd lakni albérletben? Ezt a kérdést tették föl, és azért, hogy ezeken változtatni tudjunk, és ki tudjunk állni az emberek megtakarításai és az emberek otthonai mellett, az ország egytizedének az otthona mellett, ezért szövetséget kötöttünk, önöket pedig le fogjuk váltani. Köszönöm szépen a figyelmet, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szót kért Mesterházy Attila képviselő úr, az MSZP képviselője.

MESTERHÁZY ATTILA (MSZP): Köszönöm szépen. Tisztelt Elnök Úr! Két témát szeretnék még gyorsan említeni. Az egyik az oktatás, hogy itt milyen változtatásokat terveznénk, hiszen az MSZP oktatáspolitikájának központjában a gyermek áll. Mi korszerű tudást akarunk nyújtani minden diák számára, hogy szorgalmuknak és képességeiknek megfelelő módon tudjanak érvényesülni majd az életük során, és sem a családjuk, sem a lakhelyük ne határozza meg azt, hogy mit érhetnek el az életükben. Tehát olyan közoktatást akarunk, amely nem növeli, hanem kiegyenlíti ezeket az esélykülönbségeket. Éppen ezért növelni fogjuk az oktatásra szánt forrásokat a GDP arányában, visszaállítjuk a tankötelezettség korhatárát 18 évre, bevezetjük a 9 évfolyamos iskolai alapképzést, csökkenteni fogjuk a diákok óraterhelését és a pedagógusok adminisztratív terheit.

Azokon a településeken, ahol kizárólag világnézetileg elkötelezett intézmény működik, biztosítani fogjuk, hogy legyen állami vagy önkormányzati fenntartású iskola is. Biztosítjuk a feltételeket az önkormányzatok számára, hogy korszerű óvodai ellátást tudjanak biztosítani.

Megerősítjük az idegen nyelvi képzést a közoktatás teljes rendszerében, hogy az is megtanulhasson idegen nyelveket, akinek nincs elég pénze a piacon drágán megvásárolni az alkalmazható idegennyelvtudást. Az informatika mint alapkészség fontossága ma már nem vitatható, éppen ezért szinte már egyenértékű ez az írással és olvasással. Éppen ezért a közoktatásban, az új Nemzeti alaptantervben ennek megfelelően fogjuk ezt kezelni. Átalakítjuk a szakképzést úgy, hogy a közismereti tárgyak arányát is

növeljük. Megszüntetjük a Klebelsberg Központot, több szakmai autonómiát, nagyobb szabadságot fogunk biztosítani a pedagógusoknak.

A felsőoktatásban az a kívánatos, hogy a magyar fiatalok minél nagyobb hányada szerezhessen diplomát, világszínvonalú tudást a magyar egyetemeken, főiskolákon.

Éppen ezért az első diploma megszerzését teljesen ingyenessé tesszük, és programot indítunk a hátrányos helyzetű fiatalok számára a diplomaszerezés segítésére. A hallgatói ösztöndíjakat 33 százalékkal emeljük, garantáljuk a felsőoktatási autonómia helyreállítását, folyamatos béremelést hajtunk végre a felsőoktatásban is, ezzel ösztönözve, hogy minél több ember juthasson megfelelő képzéshez és megfelelő tudáshoz.

Még egy olyan témakör van, amit a figyelmükbe szeretnék ajánlani, ez pedig az idősek, hiszen talán erről kevesebb szó esett a mai parlamenti vitában. Itt vissza fogjuk állítani a svájci indexálást, 57 ezer forintra emeljük az öregségi minimális nyugdíjat, korrekciós programot indítunk, hogy az alacsony nyugdíjak felzárkóztatására könnyebben sor kerülhessen, különös tekintettel a 100 ezer forint alatti nyugdíjakra. Minden évben az átlagnyugdíj havi összegének megfelelő, jelenleg 120 ezer forintos nyugdíj-kiegészítést adunk, ez lenne a 13. havi nyugdíj, pont az alacsony nyugdíjak felzárkóztatása érdekében. Visszaállítjuk a kordedvezményes és korengedményes nyugdíjjogosultságot, feloldjuk a nyugdíj melletti munkavégzés korlátozását, és a krónikus betegségben szenvedő 65 év fölötti betegek számára rászorultsági alapon ingyenessé tesszük a gyógyszerellátást.

Mi azt gondoljuk, hogy ezekkel a programokkal igenis lehet egy igazságosabb Magyarországot teremteni. Igenis ezek a programok szolgálgják az itt élő emberek érdekét, és azért születtek, hogy ne csak jólét, hanem jóllét is legyen Magyarországon.

Záró gondolatként, elnök úr, ha még annyit megenged: az MSZP-frakció nevében is szeretném megköszönni a képviselőtársaimnak az elmúlt négy évet, amit különböző vitákban különböző módon folytattunk és éltünk meg az elmúlt négy évben, mint ahogy ugyanúgy szeretném megköszönni a Ház minden dolgozójának azt, hogy lehetővé tették azt a munkát, ami ebben a Házban zajlott. Reményeink szerint mi egy nagyobb frakcióval, önök egy kisebb frakcióval, de találkozni fogunk a következő négy évben is. Még egyszer köszönöm a lehetőséget.

Köszönöm, elnök úr. *(Taps az MSZP soraiban.)*

ELNÖK: Tisztelt Országgyűlés! Mielőtt Selmeczi Gabriella képviselő asszonynak megadnám a szót, és mielőtt átadnám az elnöklést kedves kollegámnak, megköszönöm négyéves együttműködésüket. Minden jelöltnek, bármely párt színeiben is indul, tiszteletes küzdelmet és jó egészséget kívánok! Találkozunk az új Országgyűlésben is!

Viszontlátásra! Köszönöm szépen. *(Taps.)*

(Az elnöki széket dr. Latorcai János,
az Országgyűlés alelnöke foglalja el.)

ELNÖK: Ismételten köszöntöm képviselőtársaimat, és megadom a hátralévő időkeret terhére a szót Selmeczi Gabriella képviselő asszonynak. Parancsoljon!

DR. SELMECZI GABRIELLA (Fidesz): Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselőtársaim! Nagyon szépen köszönöm a szót. Csak egy rövid, zárójelbe tett megjegyzést Mesterházy Attilának hadd mondjak: a stílusról volt szó, amikor óra beszélttem - zárójel vizsgálja. (Dr. Szakács László: Bezárva.)

(14.30)

Szóval, a mai vitanap hozzászólásai és témái a Fidesz-KDNP részéről három pillérre építhetőek, három pillérhez köthetőek. Az egyik a gazdaság helyzete, a gazdaság erősödése, növekedése, a másik a családpolitikai intézkedések, a harmadik pillér pedig az ország védelme, az ország kultúrájának, identitásának a védelme.

Ha az első pillért, az első témakört nézzük, a gazdaságpolitikát, a kormány tagjai és képviselőtársaim nagyon sok olyan tényadatot soroltak fel, amelyek azt bizonyítják, hogy jó úton haladunk. Csökken a munkanélküliség, gyakorlatilag már nincs. Csökken az államháztartás hiánya, nagyon alacsony az infláció. Aki akar, ma Magyarországon dolgozhat.

A családpolitikai intézkedéseink során is be tudunk számolni sok-sok sikerről, azt mondjuk, hogy jó úton járunk. Mindig hozzáteszem, hogy természetesen sok még a tennivalónk. A családpolitikai intézkedések közül kiemelném azokat, amelyek segítik és támogatják a gyermekvállalást. Kiemelném azt is, hogy a nyugdíjasok egyre javulóbb életkörülmények között élhetnek, a nyugdíjak vásárlóereje erősödik és növekszik. Még a nyugdíjastémához mindenféleképpen kiemelném a „Nők 40” programot. Komoly problémánk a demográfiai helyzet. Itt is sikerült elmozdulást elérnünk, hiszen 1,5 százalékos a termékenységi ráta indexe.

Miután időm lejárt, én is szeretnék mindenkinek jó munkát kívánni a kampányban és mindenekelőtt tisztességes kampányt. Köszönöm szépen a hozzászólásra a lehetőséget. (Taps a kormánypartok soraiban.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, képviselő asszony. Tisztelt Országgyűlés! A képviselői felszólalások végére értünk. A politikai vitát lezárom.

Mielőtt a kormány képviselőjének 20 perces időkeretben megadnám a szót a zárszóra, engedjék meg, hogy tájékoztassam önöket arról, a kormány képviselői kérték, hogy a zárszót két részletben a két

államtitkár egymást fölváltva mondja el. Tisztelettel kérdezem, melyikük kezdi. (Jelzésre:) Elsőként megadom a szót Ónodi-Szűcs Zoltán államtitkár úrnak. Parancsoljon, államtitkár úr! Öné a szó.

DR. ÓNODI-SZÜCS ZOLTÁN GUSZTÁV, az Emberi Erőforrások Minisztériumának államtitkára: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Ház! Tisztelt Képviselőtársaim! Nagyon szépen köszönöm a szót. Nem szeretnék visszaélni azzal a lehetőséggel, hogy a zárszóban úgy tudok felszólalni, hogy nem lesz lehetősége az ellenzéknek riposztra, azonban miután meglettem szólítva ismételten Mesterházy képviselő úr által, mégiscsak muszáj, kettő percben kérem a türelmüket, és ígérem, ennél többet nem fogok erre fordítani.

Én nagyon tisztetem a képviselőház szenvedélyét, és nagyon tisztetem azt, amikor valaki az egészségügyért érvel akár szenvedéllyel, akár szenvedély nélkül. Én csak arra szerettem volna felhívni a figyelmet, hogy a hitelesség kérdését kell rendbe tennünk minden alkalommal, amikor valaki valamit ígér az egészségügyben. Lehet, hogy nehéz dolgom lenne a Jobbikkal szemben vagy más pártokkal szemben, akik korábban nem voltak kormányon, de az MSZP-vel való relációban ez mindenképpen izgalmas.

Örömmel hallottam, hogy mennyi mindent szeretne tenni az MSZP az egészségüggyel, de szeretném őket szembesíteni azzal, ami viszont történt akkor, amikor ők voltak kormányon. Csak szeretnék felolvasni néhány tényt. Be lett zárva a svábhegyi gyermekkorház, be lett zárva az Országos Pszichiátriai és Neurológiai Intézet, és be lett zárva a Schöpf-Merei Kórház is. 16 ezerrel csökkentek az ágyak számai, és 6000 egészségügyi dolgozótól kellett országosan megválni. Ígértem, hogy nem fogok többet beszélni kettő percnél, úgyhogy ennél a ténynél szeretnék maradni. Arra szeretném felhívni a képviselők figyelmét, hogy az egészségügyben mindig lesz mit újítani, csak a hitelesség kérdését őrizzük meg.

Köszönöm a lehetőséget, hogy itt lehettem a parlamentben, és ezekben a vitákban részt vehettem. Azt is köszönöm, hogy a viták nagyrészt szakmai szinten tudtak maradni, és kevésbé voltak túlfűtöttek. Szeretném, ha így tudnánk folytatni. Köszönöm szépen a lehetőséget, elnök úr. (Taps a kormánypartok soraiban.)

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Külön köszönöm ezeket a mértékadó szavakat. Most pedig Pogácsás Tibor államtitkár úrnak adok szót. Parancsoljon, államtitkár úr!

POGÁCSÁS TIBOR belügyminisztériumi államtitkár: Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Tisztelt Képviselőtársaim! A mai vitanap címében a megfogalmazás úgy hangzik, hogy „Változás kell Magyarországon!” Megnyugtatók mindenkit,

hogyan változik Magyarország, még hozzá jó irányba változik Magyarország.

2010 után megkezdődött egy olyan gazdasági felzárkózás, amikor az ország, az ország vezetése saját kezébe, a magyarok kezébe vette az ország gazdasági, társadalmi irányítását. Ennek az önállóságnak minden feltételét megteremtettük. Megteremtettük a pénzügyi feltételeit, megteremtettük az ország pénzügyi függetlenségének a feltételeit. Az idő változásával és a kihívások változásával a sorsunk kézben tartásához szükség van arra, hogy a biztonságunkat is saját magunk teremtsük meg. Úgyhogy megnyugtatók mindenkit, aki a vitát figyelemmel kísérte, és aki figyelemmel kíséri, kísérte a politikát, az elmúlt négy vagy nyolc évet, hogy mindaz a változás, ami szükséges ahhoz, hogy ez az ország gazdagodjon, hogy a polgárok otthonuknak érezhessék Magyarországot, ez a változás folyamatban van, tovább fog folyni és meg fog történni.

A gazdaság teljesítőképessége lehetővé tette azt, hogy nem hitelek, nem külföldi forrásból életpályamodell indulhattak el, a gazdaság teljesítőképessége lehetővé tette azt, hogy emelkedett az emberek bére, megtörténhetett az, hogy rekordmértékben emelkedett a reálbér Magyarországon, és nemcsak az állam beavatkozásának, hanem a kormány tevékenységének következtében, hanem a piaci folyamatok kényszerítették ki. De ezek a piaci folyamatok, a gazdaság erősítése egyértelműen az emberek erejéhez, az emberek szorgalmához és tehetségéhez kapcsolódik. A magyar emberek azok, akik garanciái a változásnak. A magyar emberek azok, akik garanciái annak, hogy az országban mindazt a szükséges feltételrendszer kialakítsuk, illetve javítsuk, ami ahhoz kell, hogy valóban a XXI. századnak megfelelő minden szolgáltatás a lehető legmagasabb színvonalon elérhető legyen, és hogy minden szolgáltatást minden településen elérhessenek az emberek.

Megkezdődött az egészségügy infrastruktúrájának, hátterének teljes átalakítása. Kórházak épültek, épültek, eszközökkel bővültek. A házi orvosi szolgáltatáshoz, a házi orvosi szolgálathoz nagy állami támogatással, praxistámogatással járul hozzá a kormányzat. A mentőállomások sorban újultak meg, a mentőgépkocsik sorra újulnak meg. Az önkormányzatok számára biztosítottuk a gazdasági szabadságot, megszabadítottuk az önkormányzatokat a hitelállománytól, lehetőséget teremtünk, teremtettünk folyamatosan arra, hogy belföldi magyar forrásokból és európai uniós támogatásokból is fejlesztések kezdődjenek, nyilván nem öncélúan, hanem azért, hogy a településeken élő polgárok a lehető legjobb szolgáltatásokat megkaphassák.

Az önkormányzati törvény átalakításával, az önkormányzati rendszer finanszírozásának átalakításával stabilizáltuk, és azt gondolom, hosszú időre biztosítjuk is azt, hogy az önkormányzatok gazdálkodhassanak, és biztosítjuk azt, hogy minden településen minden önkormányzati ciklus végén új kép-

viselőket, új polgármestereket vagy éppen a régieket választthassák újra az emberek. Tehát a változás folyamatban van, a változás egy olyan folyamat, amelynek fő hajtómotorja a magyar polgárok tevékenysége, szorgalma és akarateroje.

Tisztelt Elnök Úr! Köszönöm szépen elnök úr és a Ház vezetésének a munkáját. Nekem adatott az a lehetőség, hogy a kormány képviselőjében ebben a ciklusban utolsónak szóljak fel. Köszönöm a Ház minden munkatársának a munkáját természetesen, és köszönöm képviselőtársaimnak, kormányparti frakciótársaimnak, de természetesen az ellenzéki képviselőtársaimnak is azt, hogy részt vettek ebben a négyéves ciklusban ebben a közös munkában, és mindenkinek sok sikert kívánok a választáshoz. Jó munkát! Köszönöm, elnök úr. *(Taps a kormánypartok soraiban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Tisztelt Országgyűlés! Ezzel napirendi pontunk tárgyalásának a végére értünk.

Most a **napirend utáni felszólalás** következik. Napirend utáni felszólalásra jelentkezett: „NER” címmel Sallai R. Benedek képviselő úr, az LMP képviselőcsoportjából. Képviselő úr, parancsoljon, öné a szó.

SALLAI R. BENEDEK (LMP): Köszönöm a szót, elnök úr. Tisztelt Országgyűlés! Szégyellem, de nem tagadom, hogy 2010-ben örültem a Fidesz győzelmének, és akartam, hogy az azt megelőző kormányok mielőbb a lehető legnagyobb bukással távozzanak Magyarország Kormányáról.

Azt gondoltam 2010-ben, hogy egy nagy változást és nagy javulást hozhat az országban az, hogy vége lesz annak az időszaknak, amit a 2002-2010 közötti kormányzás teremtett.

(14.40)

Megmondom őszintén, a legrosszabb álmomban sem gondoltam, hogy merre megy majd a Fidesz-KDNP, és merre megy a magyar kormányzás színvonal. Utólag már röstellem ezt, hogy akkor örültem, mert nem gondoltam volna, hogy 2014-re teljesen átalakul az ország, és ezek a változások nem annyira pozitív irányba hatnak.

2010-ben, amikor Schiffer András, korábbi frakcióvezetőm unszolására megfontoltam, hogy legyek-e a magyar parlament és Országgyűlés tagja, 2010-ben még azt mondtam, hogy inkább távol maradjok, és bíztam a bölcs kormányzásban, de 2014-re megváltozott a véleményem, és szintén András unszolására elvállaltam azt, hogy az országos listán helyet foglalva bejövök ebbe a parlamentbe. Nagyon nagyon szomorúan kellett tapasztalnom azt, hogy az a fajta jó szándékú ellenzéki mentalitás, amivel igyekeztem konstruktív módosító indítványokkal és be-

adványokkal jobbra tenni egy picit a kormányzás színvonalát, azok teljesen arrogáns módon visszacsapódással történtek, és leginkább semmilyen szinten nem tudtam érdemi, pozitív hatással lenni az Országgyűlés munkájára.

Azt kellett megállapítsam, hogy nagyjából a 2014-et követő években biztossá vált Magyarországon, hogy egy jól szervezett bűnözői csoport beépült Magyarország törvényalkotásába, és részben országgyűlési befolyással, részben pedig kormányzati szerepkörrel, részben családi alapon működő szervezett bűnözési kategóriában a közpénz lenyúlására irányuló törekvésekkel megindult abba a fajta irányba az ország, amelyet soha egyikünk sem kívánhatott hazájának. Ma már - valószínűleg majd sokan szólítanak fel, hogy kérjek bocsánatot - azt kell megállapítanom, hogy a Fidesz bázisát többnyire bűnözők és bűnpártolók alkotják, mert 2018-ra mindenkinek világossá kellett hogy váljon, hogy az a fajta kormányzás, ami zajlik Magyarországon, az semmi másról nem szól, mint a közvagyon lenyúlásáról és a hatalom megtartásáról. A közjó mint olyan, már üzenetekben sincs meg. Nincs a Fidesznek kampánya, nincs üzenete, semmi másról nem szól semmi, amit mondani tud, mint mások gyalázásáról, az idegenek és egy-egy kiválasztott személy démonizálásán keresztül a gyűlöletkeltésről. Nyilvánvalóan így négy évvel életem első parlamenti ciklusát követően némi csalódottsággal próbálom meg majd felvenni otthon a fonalat, hogy folytassam az életem, azzal a csalódottsággal, amellyel azt hittem és abban bíztam, hogy az Országgyűlés falai között, ezen történelmi, ódon falak között olyan emberek gyűlnek össze, akik mind-mind a nemzet felemelkedéséért dolgoznak.

Ellenzéki képviselőtársaim udvariasan mondták azt, hogy majd találkozunk 2018-ban is. Megmondom őszintén, én akkor lennék boldog, ha a Fidesz padsoraiból jó néhányukat inkább televízió, büntetőeljárások keretében látnám viszont, és nem a Parlament falai között, mert az, amit itt láttunk és tapasztaltunk, semmi más nem volt, mint az erre irányuló törekvések megvalósítása.

Utolsó felszólalásomban kérem, engedjék meg, hogy köszönetet mondjak az Országgyűlés dolgozóinak. Elsőként is köszönetet szeretnék mondani a gyorsíróknak, akik folyamatos hadarásomat kénytelenek voltak sok-sok órán keresztül jegyzetelni. Köszönöm szépen a teremőröknek az áldozatos munkát és a segítséget, amivel az elmúlt négy évben segítettek. Köszönöm az Országgyűlés Hivatala valamennyi dolgozójának azt, amit tettek annak érdekében, hogy munkánk gördülékeny legyen. Kiemelkedő tisztelettel és nagy szeretettel köszönöm a Lehet Más a Politika frakciónak, összes munkatársának azt a tevékenységet, amivel segítette frakcióm munkáját, és köszönöm mindazoknak is, akik kívülről, akár Dunaujvárosból, akár máshonnan folyamatos adatokkal, adatszolgáltatással segítettek azt, hogy a legjobb minőségű munkát végezzük. S nyilvánvalóan köszönöm a Lehet Más a Politikának is azt a bizalmat,

amivel 2014-ben megtiszteltek azzal, hogy az országos lista élére helyezve lehetővé tették, hogy itt jó sokat beszéljek, és képviseljem azokat az értékeket, amelyeket fontosnak tartanak.

Annak ellenére, hogy némi csalódottsággal távoztam innen, hiszen nem érzem azt, hogy jobbra tudtam volna tenni a kormányzás minőségét, mégiscsak azt kell mondanom, hogy abban szeretnék hinni, hogy a Lehet Más a Politika frakciója 2014-18 között annak a fajta változásnak a szele volt a magyar parlamentben, amely arról szólt, hogy hogyan kell a rendszerváltást követő 28. évben megújítani a teljes magyar közéletet. Abban hiszek, hogy e változás szele vagy 2018-ban, vagy később be kell hogy következzen, mert nyilvánvalóan a változásokat, ahogy '88-ban már mindenki látta, most is látnunk kell, nem lehet megállítani.

Valamennyiüknek további jó munkát, jó egészséget kívánok! Bizom abban, hogy jobb kormányok, jobb országgyűlések következnek ezután. Köszönöm a szót, elnök úr. *(Taps az ellenzéki padsorokban.)*

ELNÖK: Köszönöm szépen. Igen tisztelt képviselő úr, nekem jutott osztályrészül az, hogy én kérem először arra, hogy majd kérjen bocsánatot, vagy gondolja át mindazt, amit mondott, mert hatályos bírói ítéletek nélkül egy frakciót, közösséget megvádolni olyasmivel, amit ön mondott, úgy gondolom, az minimum bocsánatkérésre okot adó.

Tisztelt Képviselőtársaim! Az Országgyűlés 2018. évi tavaszi ülészakájának és ezzel minden biztonnyal a 2014-2018-as ciklusnak is a végére értünk. Ez az időpont kötelességemmé teszi, hogy köszönetet mondjak. Dr. Kövér László házelnök úr és a magam nevében is megköszönöm az Országgyűlés Hivatala minden munkatársának azt a nélkülözhetetlen segítséget, amelyet törvényalkotói, képviselői munkánkhoz nyújtottak. Munkájukért fogadják az Országgyűlés vezetésének, és úgy gondolom, valamennyi képviselőtársamnak velem együtt a köszönetét, őszinte elismerését. Köszönjük mindazoknak az érdeklődését is, akik figyelemmel kísérték évi, illetve négyévi munkánkat. Kívánom, hogy az ülészünetet kihasználva valamennyien pihenjék ki a fáradalmakat.

Tisztelt képviselőtársaimnak külön is megköszönöm munkájukat. Nehéz és sokszor feszültségekkel teli négy évet hagytunk magunk mögött, a közjóról és Magyarország érdekeiről vallott eltérő nézeteink sokszor kibékíthetetlennek tűnő ellentétei mellett is képesek voltunk együtt dolgozni. A bizottsági üléseken végzett szakmai munka, valamint a plenáris üléseken zajló viták, ha azok sokszor hevesek és nemegyszer indulatosak is voltak, úgy gondolom, mégis hozzájárultak ahhoz, hogy számos kiváló törvényt alkothattunk és jövőbe mutató határozatot fogadtunk el közösen hazánk, Magyarország és a magyar emberek érdekében.

E viták során azonban sajnálattal tapasztaltam, hogy az Országgyűlés méltóságát is sértő, személyeskedő összetűzések kerültek a felszínre, ami egészen

biztosan nem jelentheti a követendő, helyes utat. A vitákban jó, ha mindannyian törekszünk az önmérsékletre, mert a tévedések, félreértések megbocsáthatók, de a személyes sértések maradó sebeket ejtenek a lelkekben. Ez utóbbi kitételek most különösen fontosak a kampány időszakában, és kell, hogy ezeket jó erősen az eszünkbe vessük és a szívünkben hordozzuk, mert közszereplőként mindaz, amit mondunk, mindaz, amit teszünk, hatással van a hétköznapi vitakultúrájára, a konfliktuskezelésre, végső soron az emberi kapcsolatokra.

Remélem, hogy a kampány legnehezebb óráiban sem tévesztjük szem elől, hogy a magyar emberek,

Magyarország sorsának jobbra fordítása a választások valódi értelme, mert miképp azt Kós Károly fogalmazta: „Az ember kötelessége, hogy a maga népét szolgálja.” E gondolatokkal kívánok valamennyiünknek jó egészséget és tisztességes választási küzdelmet, Isten áldását.

Az **ülést bezárom**. Mindenkinek jó utat kívánok és szerencsés viszontlátást itt az Országgyűlésben. Köszönöm szépen. *(Taps.)*

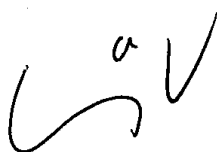
(Az ülés 14 óra 49 perckor ért véget.)

Földi László s. k.
jegyző

Ikotity István s. k.
jegyző

Móring József Attila s. k.
jegyző

A kiadvány hitelül:

Dr. Bárány Tibor
az Országgyűlés Hivatala törvényhozási főigazgató-helyettese

Szöveghű jegyzőkönyv

Felelős kiadó: dr. Such György, az Országgyűlés Hivatala főigazgatója

Szerkeszti és előfizetésben terjeszti: az Országgyűlés Hivatala,

Törvényhozási Igazgatóság, Jegyzői Iroda

Budapest, V. Kossuth tér 1-3.

Postacím: 1357 Budapest, Pf. 4

Telefon: 441-4222

Telefax: 441-4599

Nyomda: MULTISZOLG Bt., Vác

MINDEN JOG FENNTARTVA!

ISSN: 2064-6666 (Nyomtatott)

ISSN: 2064-8367 (Online)